กำเนิดเซียน

ชุดณรงค์ เสรีจินตกุล

ซำเหมาแปล

กำเนิดเซียน
ซำเหมาแปล

คุณธรรม (บุรุษ) 10

1. กตัญญูรู้คุณ ปรนนิบัติบิดามารดาด้วยความเคารพ
2. พี่รักน้อง น้องเคารพพี่ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
3. ซื่อสัตย์ จงรักภักดี
4. มีสัจจะ ไม่โกหกหลอกลวง พูดแล้วต้องทำ
5. จริยา มีมารยาท อ่อนน้อมถ่อมตน
6. เที่ยงธรรม มีมโนธรรม
7. สุจริต ใจซื่อมือสะอาด
8. มีความละอาย เกรงกลัวต่อบาป
9. มีเมตตา ไม่เบียดเบียนกัน
10. มีปัญญา หมั่นศึกษาหาความรู้ รู้จักแยกแยะชั่วดี

สายสัมพันธ์หลัก 3

1. นายเที่ยงธรรม บ่าวซื่อสัตย์
2. บิดามารดา บุตรกตัญญู
3. สามีเอาใจใส่ ภรรยาคล้อยตาม รักใคร่ปรองดองกัน

กำเนิดเซียน

ซำเหมา แปล

อภินันทนาการ

จาก

....

กำเนิดเซียน

หนังสือนี้	ผมซำเหมา	เป็นผู้แปล
มีประสงค์	เผยแผ่	ให้กว้างไกล
ไม่สงวน	ลิขสิทธิ์	ประการใด
ผู้ใดใคร่	พิมพ์เพื่อแจก	พิมพ์ได้เลย

หนังสือเรื่อง "กำเนิดเซียน" นี้ และทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า ซำเหมา (ณรงค์ เสรีจินตกุล) เป็นผู้แปล ไม่สงวนลิขสิทธิ์ใด ๆ ขอมอบลิขสิทธิ์นี้ให้เป็นของสาธารณะ ซึ่งทุกคนสามารถนำไปพิมพ์เผยแพร่ได้ ห้ามมิให้บุคคลใดคณะใดถือครองเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว หรือขัดขวางการพิมพ์เผยแพร่ ไม่ว่าด้วยเหตุประการใดก็ตาม

ซำเหมา

(ณรงค์ เสรีจินตกุล)

6 มีนาคม 2546

คำนำ

หนังสือกำเนิดเซียนที่คุณกำลังอ่านอยู่นี้ เป็นผลงานของคุณณรงค์ เสรีจินตกุล เล่มที่ 16 เนื้อหาสาระบอกเล่าเกี่ยวกับความเป็นมาของพระศากยมุนีพุทธเจ้า พระอมิตพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ องค์เซียนและเทพหลายพระองค์ เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ ล้วนแต่เป็นผู้ยึดมั่นในความกตัญญู มีคุณธรรม ทำประโยชน์ให้ชาติบ้านเมือง ยอมเสียสละชีวิตตนเพื่อส่วนรวม เคารพรักในญาติพี่น้อง เพื่อนร่วมสาบาน มีความเพียรในการบำเพ็ญธรรม มีความอดทนอดกลั้น ต้องทนทุกข์ยาก ลำบากนานับประการ จึงหลุดพ้นการเวียนว่ายตายเกิด

ชีวิตประจำวันของคนเราทุกวันนี้ ขอให้มีความกตัญญู มีคุณธรรม ยอมเสียสละความสุขส่วนตัว เพื่อที่จะไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีก เพราะยังหลงใหลอยู่ในโลกียสมบัติ มีความโลภ โกรธ หลง เป็นเหตุให้ยากที่จักหลุดพ้นได้

ด้วยกุศลจิตของคุณณรงค์ เสรีจินตกุล แปลหนังสือเล่มนี้มาให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้นำไปศึกษา และรับรู้ถึงความห่วงใยของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีต่อมนุษยชาติ ให้มีโอกาสเรียนรู้หลักสัจจธรรมตามกำลังสติปัญญา เพื่อประโยชน์ในธรรมตามวาสนาของแต่ละบุคคลโดยทั่วถึงกัน

ด้วยความปรารถนาดี
กัลยา ศักดิ์คงกระพัน
ผู้สืบสานงานต่อจากคุณสุเทพ มานีเวศน์
3 สิงหาคม 2546

สารบัญ

หน้า

1. พระโพธิสัตว์กวนอิม

พระโพธิสัตว์กวนอิม (ประสูติวันที่ 19 เดือนยี่จีน) เดิมเป็นเทพธิดาที่มาจุติยังโลกมนุษย์ เพื่อมาช่วยปลดเปลื้องทุกข์ภัยแก่มวลมนุษย์ ท่านเป็นราชธิดาองค์ที่สามของกษัตริย์เมี่ยวจวง ซึ่งมีราชธิดา 3 องค์ องค์โตชื่อเมี่ยวอิม องค์รองชื่อเมี่ยวหยวน องค์ที่สามชื่อเมี่ยวซ่าน คือพระแม่กวนอิมนั่นเอง ตอนเยาว์วัยท่านเป็นพุทธมามกะ มีความรู้แจ้งในหลักพุทธธรรมอย่างลึกซึ้ง ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะบำเพ็ญภาวนาเพื่อความหลุดพ้นจากสังสารวัฏ (ออกบวชวันที่ 19 เดือน 9) ตอนนั้นพระเจ้าเมี่ยวจวงไม่เห็นด้วยกับความประสงค์ของราชธิดา จะบังคับให้เลือกราชบุตรเขย เพื่อจะได้สืบทอดราชบัลลังก์ต่อไป แต่เจ้าหญิงเมี่ยวซ่านไม่สนพระทัยเรื่องลาภ ยศ สรรเสริญอันจอมปลอม แม้จะถูกพระบิดาดุด่าอย่างไร องค์หญิงก็ไม่เคยนึกโกรธเคืองแต่อย่างใด ต่อมาองค์หญิงสามได้ถูกขับไปทำงานหนักในสวนดอกไม้ เช่น หาบน้ำ ปลูกดอกไม้ ทั้งนี้เพื่อทรมานให้เปลี่ยนความตั้งใจ แต่ก็มีเหล่ารุกขเทวดามาช่วยทำแทนให้ทั้งหมด พระบิดาเมื่อเห็นว่าไม่ได้ผล จึงรับสั่งให้หัวหน้าแม่ชีนำองค์หญิงสามไปอยู่ที่วัดนกยูงขาว และให้เอางานของแม่ชีทั้งวัดมอบให้องค์หญิงทำคนเดียว แต่องค์หญิงก็มีพระทัยเด็ดเดี่ยว ไม่เปลี่ยนแปลงงานการต่าง ๆ ก็มีเหล่าเทพารักษ์

มาช่วยทำแทนให้อีก พระเจ้าเมี่ยวจวงเข้าพระทัยว่า พวกแม่ชีไม่กล้าเคี่ยวเข็ญใช้งานหนัก ก็ยิ่งทรงกริ้วหนักขึ้น สั่งให้ทหารเผาวัดนกยูงขาวจนวอดเป็นจุณไป พร้อมกับพวกแม่ชีทั้งวัด มีแต่เจ้าหญิงเมี่ยวซ่านเท่านั้นที่ปลอดภัยรอดชีวิตมาได้ พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงทราบดังนั้น จึงรับสั่งให้นำตัวราชธิดาไปประหารชีวิต ตอนนั้นมีเทพารักษ์คอยคุ้มครองเจ้าหญิงอยู่ โดยเนรมิตทองคำทิพย์เป็นเกราะห่อหุ้มตัว คมดาบของนายทหารจึงไม่อาจระคายพระวรกาย จนดาบหักสะบั้นถึง 3 ครั้ง 3 คราว พระบิดาทรงกริ้วยิ่งนัก โดยเข้าพระทัยว่านายทหารไม่กล้าประหารจริง จึงให้ประหารนายทหารแทน แล้วรับสั่งให้จับเจ้าหญิงไปแขวนคอ ทว่าผ้าแพรที่แขวนคอก็ขาดสะบั้นลงอีก ทันใดนั้นปรากฏมีเสือเทวดาตัวหนึ่งได้นำเจ้าหญิงขึ้นพาดหลังแล้วเผ่นหนีไปที่เขาเซียงซัน

ต่อมา เทพไท่ไป๋ได้แปลงร่างเป็นชายชรามาโปรดเจ้าหญิง ชี้แนะเคล็ดวิธีการบำเพ็ญเพียรเครื่องดับทุกข์ จนสามารถบรรลุมรรคผลสำเร็จธรรม (วันที่ 19 เดือน 6)

ข้างฝ่ายพระบิดาเข้าพระทัยว่า เจ้าหญิงถูกเสือคาบไปกินเสียแล้ว จึงไม่ได้ติดใจตามราวีอีก ต่อมาไม่นานบาปกรรมที่พระองค์ก่อไว้ได้ส่งผล กษัตริย์เมี่ยวจวงเกิดป่วยด้วยโรคร้ายแรง ไม่มียาใดที่จะสามารถรักษาให้หายได้ เจ้าหญิงเมี่ยวซ่านได้ทรงทราบด้วยญาณวิถีว่า พระบิดากำลังประสบเคราะห์

กรรมอย่างหนัก ด้วยความกตัญญูกตเวทีเป็นเลิศ มิได้ถือโทษโกรธเคืองการกระทำของพระบิดาแม้แต่น้อย ทรงได้สละดวงตาและแขนสองข้าง เพื่อรักษาพระบิดาจนหายจากโรคร้าย

องค์หญิงเมี่ยวซ่านนั้น ตอนแรกเป็นชาวพุทธ ตอนหลังเทพไท่ไป๋ได้มาโปรด ชี้แนะหนทางดับทุกข์ ด้วยเหตุนี้พระโพธิสัตว์กวนอิมจึงเป็นเทพทั้งฝ่ายพุทธและฝ่ายเต๋าในเวลาเดียวกัน

2. พระอรหันต์จี้กง

พระจี้กง เดิมชื่อหลี่ซิวหยวน เกิดในสมัยราชวงศ์ซ่งวันที่ 2 เดือนยี่ เมื่ออายุ 18 ปี ได้บวชที่วัดหลิงอิ่น เมืองหังโจว เพื่อสะดวกในการโปรดสัตว์จะได้ไม่มีใครอิจฉา จึงแสร้งทำเป็นบ้าบ๊อง ท่องธุดงค์ไปทั่ว

เรื่องราวมหัศจรรย์ของพระจี้กงมีมากมาย เช่นครั้งหนึ่งวัดจิ่งฉือได้ถูกไฟไหม้ ต้องการไม้จำนวนมากในการสร้างขึ้นใหม่ ด้วยอิทธิฤทธิ์พระจี้กงใช้จีวรครอบภูเขาทั้งลูก ป่าไม้บนภูเขาล้มระเนระนาดขุดรากถอนโคน กลิ้งลงแม่น้ำไหลลอยไปที่เมืองหังโจว พระจี้กงแจ้งให้ทางวัดทราบ ครั้นพระเณรไปดูปรากฏว่าเป็นความจริง มีคนถามท่านว่า *“อาศัยสุราแสร้งบ้าบ๊องทำไมจึงเมา”* ท่านกล่าวว่า *“สัตว์โลกลุ่มหลงมัวเมาถ้าอาตมาไม่เมาจะโปรดพวกเขาได้อย่างไร”* มีคนถามว่า

"ในเมื่อบวชแล้ว เหตุใดจึงไปข้องแวะกับชาวบ้าน" ท่านกล่าวว่า *"หากรอให้สัตว์โลกมาปฏิบัติธรรมที่วัดเองจะมีสักกี่คน อาตมาไปโปรดเขาถึงที่จะได้ไม่ต้องอยู่แต่ในวัด"*

ตลอดชีวิตของพระจี้กง คำพูดบ้าบ๊องหรือคำเมา ล้วนแฝงไว้ด้วยหลักธรรม พระจี้กงละสังขารขณะนั่งสมาธิ ศพถูกฝังไว้ที่เจดีย์เสือเผ่น ประเทศจีน

3. ฮุ่ยเหนิง (ฮุ่ยเล้ง)

พระโพธิสัตว์เซ่นจง

สมัยราชวงศ์ถัง ฮุ่ยเหนิงสังฆปรินายกองค์ที่ 6 หลังจากที่ได้รับการถ่ายทอดบาตรจีวรและธรรมจากพระสังฆปรินายกองค์ที่ 5 เนื่องจากมีคนตามล่าหมายจะปองร้าย ดังนั้นจึงยังคงใส่เสื้อผ้าแบบชาวบ้าน แล้วหนีไปอยู่กับพวกพรานป่า เนื่องจากท่านไม่มีใจล่าสัตว์ พวกนายพรานจึงให้ท่านเฝ้าแร้วดักสัตว์ เมื่อสัตว์มาติดกับดัก ยามปลอดคนท่านก็ปลดปล่อยสัตว์ให้หนีไป ทำอยู่เช่นนี้ตลอดระยะเวลา 15 ปี สัตว์ที่ถูกปล่อยรอดชีวิตไปได้นับจำนวนไม่ถ้วน

พรานป่าหาเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์ อาหารทุกมื้อส่วนมากมีแต่เนื้อสัตว์ ฮุ่ยเหนิงนำผักใส่ลงไปต้มในหม้อเดียว

กัน แต่ท่านรับประทานเฉพาะผักเท่านั้น

ต่อมาเมื่อถึงกาลสมควร ฮุ่ยเหนิงจึงไปตั้งสถานธรรมที่อำเภอซีเจียง มณฑลกวางตุ้ง เผยแผ่พุทธธรรมดุจดังโคมไฟส่องแสงไปทั่ว โปรดสรรพสัตว์อย่างกว้างขวาง มีผู้ได้รับการโปรดนับประมาณมิได้

4. ตี่จั่งอ๊วง (พระกษิติครรภโพธิสัตว์)

ตี่จั่งอ๊วง (Kshitigarbha Buddha) เดิมมีพระนามว่ากิมเคียวกัก ประสูติวันที่ 30 เดือนเจ็ด จีน พ.ศ.1239 เป็นมกุฎราชกุมารแห่งราชอาณาจักรซินลอก๊ก (ปัจจุบัน คือ กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้)

เจ้าชายกิมทรงผนวชเมื่อ 24 ชันษา พระองค์ท่านชอบความสงบและการนั่งฌาณสมาธิ จึงตัดสินใจไปแสวงหาความสงบวิเวกตามป่าเขา โดยนั่งเรือใบตามลำพังกับสุนัขแสนรู้สีขาวแล่นเลียบไปตามชายฝั่งจนลุถึงปากแม่น้ำแยงซีเกียงในประเทศจีน เนื่องจากเรือเกยตื้นจึงสละเรือแล้วเดินเท้า กระทั่งถึงเขตอำเภอชิงหยางเสี้ยน มณฑลอันฮุยเสิ่น ซึ่งเป็นที่ตั้งของภูเขาจิ่วหัวซัน ซึ่งมีทัศนียภาพแปลกประหลาด ด้วยมีพื้นที่ราบอยู่กลางหุบเขา ตี่จั่งอ๊วงจึงเลือกปากถ้ำแห่งหนึ่งใกล้ที่ราบเป็นที่พำนัก

วันหนึ่งขณะตี่จั่งอ๊วงกำลังนั่งสมาธิอยู่ ทันใดก็ถูกงูกัดจนได้รับบาดเจ็บที่เท้า แต่ท่านก็ยังคงนั่งนิ่งอยู่กับที่ ครู่ต่อมามีหญิงคนหนึ่งปรากฏกายขึ้น นางกล่าวว่า *"เมื่อครู่นี้ลูกอิฉันไร้เดียงสากัดท่าน ข้าน้อยไม่สบายใจ ขอถวายยาแก้พิษบาดแผลและเพื่อชดใช้ความผิด ข้าน้อยขอถวายน้ำพุแก่ท่านด้วย"* กล่าวจบก็หายลับไป ทันใดมีน้ำพุไหลพุ่งออก จากผนังถ้ำที่เชิงเขามีคหบดีคนหนึ่งชื่อ หมิ่นกง เป็นเจ้าของที่ดินบริเวณภูเขาจิ่วหัวซัน หมิ่นกงเป็นคนใจบุญสุนทาน ต้องการจะถวายที่ดินเพื่อสร้างธรรมสถาน จึงขึ้นเขาไปหาตี่จั่งอ๊วง หมิ่นกงแจ้งความประสงค์จะถวายที่ดินให้สร้างธรรมสถานโปรดสัตว์ โดยจะถวายที่ดินตามแต่ตี่จั่งอ๊วงต้องการ ตี่จั่งอ๊วงก็โยนผ้ากาสาวพัสตร์ขึ้นไปบนอวกาศ ทันใดร่มเงาดำของผ้ากาสาวพัสตร์ทั้งผืนก็แผ่ปกคลุมไปทั่วภูเขาจิ่วหัวซันทั้งลูก ดังนั้นหมิ่นกงจึงถวายภูเขาจิ่วหัวซันทั้งลูกด้วยความยินดี หมิ่นกงมีบุตรชายคนหนึ่งซึ่งมีความศรัทธาในตี่จั่งอ๊วงมาก ได้ขอบวชชื่อว่าพระเต้าหมิง ต่อมาหมิ่นกงคิดว่าเพื่อสะดวกในการฟังธรรม จึงปวารณาเป็นศิษย์ของบุตรชาย

วันหนึ่ง ตี่จั่งอ๊วงได้เรียกพระภิกษุทุกรูปมาชุมนุมเพื่ออำลา บรรดาภิกษุสงฆ์ต่างไม่เข้าใจว่าท่านจะไปไหน ตี่จั่งอ๊วงได้แต่นั่งขัดสมาธิอย่างสงบและละสังขารในที่สุด ตอนนั้นตี่จั่งอ๊วง 99 ชันษา

5. พระอมิตพุทธเจ้า

พระอมิตพุทธเจ้า ศาสดาแห่งแดนสุขาวดี สมัยเป็นมนุษย์ทรงพระนามว่า อมิตาภะ เนื่องจากได้ฟังพระธรรมจากพระพุทธเจ้า (องค์ก่อน) จึงสละราชสมบัติออกบวช ฉายาฝ่าจั้งภิกษุ ครั้งนั้นพระพุทธเจ้าทำให้ท่านเห็นพระพุทธสองหมื่นหนึ่งพันล้านองค์ในแดนสุขาวดี ท่านจึงตั้งมหาปณิธาน 48 ข้อต่อเบื้องพระพักตร์พระพุทธเจ้า ซึ่งแต่ละข้อล้วนกล่าวว่า หากไม่ปรากฏเป็นจริงจักไม่สำเร็จเป็นพุทธเจ้า จากนั้นจึงเอาพระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นแบบอย่าง

สุขาวดีพุทธภูมิอยู่ห่างจากโลกมนุษย์ไปทางทิศตะวันตกประมาณสิบล้านล้านกิโลเมตร ใช้เวลาในการสร้าง 5 กัป จึงสำเร็จเป็นอาณาจักรหนึ่งชื่อแดนสุขาวดี (เก็กหลักซีไก่) จุดประสงค์ในการสร้างแดนสุขาวดี เพื่อเป็นที่อยู่ของสัตว์โลกที่สำเร็จธรรม ขอเพียงมีปณิธานแน่วแน่จริงใจและสวดคำว่า *"อามีทอฝอ"* (แต้จิ๋ว : อามี ถ่อฮุก) อยู่เสมอ ยามใกล้จะสิ้นใจ พระอมิตพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์กวนอิม และพระโพธิสัตว์ซือจื้อจักเสด็จมารับไปจุติยังแดนสุขาวดีแน่นอน

6. พระศากยมุนีพุทธเจ้า

เจ้าชายสิทธัตถะกุมาร เป็นพระโอรสของพระเจ้าสุทโธทนะ แห่งกรุงกบิลพัสดุ์ ประเทศอินเดีย เนื่องจากเจ้าชายสิทธัตถะได้ออกไปท่องเที่ยวนอกประตูเมือง ทรงทอดพระเนตรเห็นความทุกข์แห่งเกิด แก่ เจ็บ ตาย และได้พบนักพรตคนหนึ่ง นักพรตกล่าวว่า *“หม่อมฉันบำเพ็ญเพียร บำเพ็ญกรรมดี ไม่ทำกรรมชั่ว” “การบำเพ็ญเพียรมีประโยชน์อันใดเล่า?”* เจ้าชายทรงถาม นักพรตตอบว่า *“หากบำเพ็ญสำเร็จจักสามารถหลุดพ้นจากทุกข์แห่งเกิด แก่ เจ็บ ตาย สู่บรมสุขอันอมตะชั่วนิรันดร์”*

เจ้าชายสิทธัตถะตัดสินพระทัยสละความสุขทั้งมวลออกผนวชเมื่อพระชนมายุ 29 ชันษา ทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ใต้ต้นโพธิ์ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชราอยู่ถึง 6 พรรษา ครั้งหนึ่งทรงทอดพระเนตรเห็นดวงดาวสว่างสุกใส พลันตรัสรู้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ หลังจากนั้นได้ทรงเทศนาสั่งสอนเวไนยสัตว์ให้ละเว้นกรรมชั่ว ทำแต่กรรมดีและทำจิตใจของตนให้ผ่องใสตลอด 45 พรรษา จึงเสด็จสู่พระปรินิพพาน เมื่อพระชนมายุ 80 ชันษา ระหว่างต้นไม้สาละคู่หนึ่งในป่าสาลวัน เมืองกุสินารา

7. ฮั่วท้อ (หมอเทวดา)

พระอรหันต์จี้กง

ฮั่วท้อ เกิดวันที่ 18 เดือนสี่จีน (พ.ศ. 650-763) ในสมัยราชวงศ์ฮั่น กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่อายุ 14 ขวบ ยังชีพด้วยการขอทานระเหเร่ร่อนไปทั่ว ครั้งหนึ่งขณะกำลังหิวจัด เพราะไม่มีอาหารตกถึงท้องมา 2-3 วัน เผอิญเห็นเบื้องหน้ามีสวนดอกไม้ เกิดความคิดจะเข้าไปในสวนหาผลไม้มากินแก้หิว ครั้นปีนกำแพงเข้าไปข้างใน ก็เห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียวที่ข้างกำแพง ฮั่วท้อไม่ทราบว่าหญิงชราคนนี้ป่วยเป็นโรคทางตามองไม่เห็นสิ่งใด แต่ประสาทสัมผัสทางหูยังไวอยู่ หญิงชรารู้ว่ามีคนบุกรุกเข้ามาในสวน จึงร้องถามด้วยเสียงดังว่า *"ใคร"* ฮั่วท้อเดินเข้าไปใกล้กล่าวว่า *"สวัสดีครับท่าน นัยน์ตาของท่านดูเหมือนจะเป็นโรคต้อตาดำใช่หรือเปล่าครับ?"* หญิงชราสะดุ้งกล่าวว่า *"เจ้าเด็กน้อยเธอรู้จักโรคตานี้เหรอ?"* ฮั่วท้อกล่าวว่า *"โรคต้อตาดำแค่นี้ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ไยต้องวิตก"* ตอนนี้หญิงชราเปลี่ยนสรรพนามเป็นว่า *"คุณหมอน้อยตามความเห็นของเธอ มียาที่รักษาตาแบบนี้ให้หายเป็นปกติใช่ไหม?"* ตอนนี้ฮั่วท้อรู้แล้วว่าหญิงชราตาบอดทั้งสองข้าง เพื่อจะหลอกกินข้าวสักมื้อจึงตอบว่า *"ใช่ มียาดีสามารถรักษาได้"* หญิงชราได้เรียกคนใช้มาเชิญคุณหมอน้อยเข้าไปในบ้าน แต่พอพวกคนใช้มา

เห็นสภาพการแต่งกายของฮั่วท้อ ก็คิดในใจว่า ไม่รู้เป็นเด็กขอทานมาจากไหน คุณหมอที่ไหนกัน จึงบอกกับหญิงชราว่า *"นายหญิงท่านจะเชิญเด็กขอทานคนนี้เข้ามาในบ้านทำไมครับ ?"* ที่แท้หญิงชราท่านนี้มิใช่คนธรรมดา แต่เป็นมารดาของหมอหลวงข่งเช่ หญิงชราเสียใจที่บุตรของนางเป็นถึงประธานคณะแพทย์หลวงในราชสำนัก แต่ไฉนไม่สามารถรักษานัยน์ตาของนาง แต่เด็กน้อยคนนี้ไม่เพียงรู้จักโรคนี้ ยังบอกว่ามียาดีสามารถรักษาได้ หญิงชราทั้งดีใจทั้งประหลาดใจ คิดว่าหรืออาจเป็นปาฏิหาริย์ จึงสั่งให้คนใช้เชิญคุณหมอตัวน้อยเข้าไปในบ้าน แต่กลับได้ยินพวกคนใช้พูดอย่างไร้มารยาท จึงตวาดว่า *"ห้ามเสียมารยาท พวกเจ้ารู้อะไร รีบจัดอาหารมาเลี้ยงแขก"* เมื่อเป็นคำสั่งของนายหญิง พวกคนใช้หรือจะกล้าขัดคำสั่ง ได้แต่ถอนใจว่า เจ้าขอทานคนนี้มีลาภปากจัง ดูซิว่าจะเล่นละครไปถึงไหน พวกคนใช้จึงจัดอาหารมาให้ฮั่วท้อรับประทาน โดยมีหญิงชรานั่งเป็นเพื่อน พลางก็คุยต่อเรื่องการรักษาโรคตา ช่วงนั้นฮั่วท้อดวงกำลังขึ้นสวรรค์ประทานโชคลาภ โดยเจ้าพระภูมิเข้าแฝง ดังนั้นทุกคำพูดของฮั่วท้อล้วนแล้วแต่เป็นหลักวิชาการแพทย์ที่เจ้าพระภูมิพูดแทนทั้งสิ้น ทำให้หญิงชรายิ่งเพิ่มความศรัทธา แต่ฮั่วท้อนั้นเพียงแค่คิดจะหลอกกินข้าวสักมื้อเท่านั้น จึงคอยหาโอกาสหลบหนีอยู่เรื่อย ทว่าพวกคนใช้ที่คอยบริการด้วยความจำใจ ต่างคอยจับตาดูการเคลื่อนไหวของ

ฮั่วท้อตลอดเวลา ขณะนั้นพอดีข่งเช่ หมอหลวงกลับมาบ้าน โดยถามทุกข์สุขมารดาก่อน ไม่คาดคิดว่ามารดาจะโมโหมาก *"เจ้าลูกอกตัญญู สามารถปกครองบ้านเมือง แต่ไม่สามารถปกครองครอบครัว โรคตาของแม่แค่นี้ไม่มีปัญญารักษา สู้หมอน้อยคนนี้ไม่ได้ หมอน้อยคนนี้สามารถรักษาโรคตาของแม่ได้ ไฉนลูกจึงไม่สามารถรักษาเล่า?"* หมอหลวงรีบคุกเข่ากล่าวว่า *"ท่านแม่โปรดอย่าโมโห หากมีหมอเก่งสามารถรักษาโรคตาของแม่ได้ ลูกจะทุ่มเททุกอย่างไม่ว่าต้องใช้เงินเท่าไหร่ก็ตาม และก็จะนับถือเขาเป็นอาจารย์"* มารดาจึงนำไปรู้จักกับฮั่วท้อ ข่งเช่เห็นการแต่งตัวของฮั่วท้อแม้จะมอซอ แต่ลักษณะโหงวเฮ้งไม่ธรรมดา จึงต้อนรับด้วยอัธยาศัยอันดีและถามว่า *"โรคต้อตาดำแบบนี้ต้องรักษาด้วยยาใด"* ฮั่วท้อตอบว่า *"น้ำค้างตามังกร"* ข่งเช่รู้สึกยินดีอยู่ในใจ เออไม่เลวนี่ ข่งเช่ถามว่า *"ยานี้ไปหาได้ที่ไหน"* ฮั่วท้อตอบว่า *"ยานี้ต้องไปเอาในหลุมฝังศพที่ป่าช้า"* *"ยานี้ต้องไปเอาเวลาไหน"* ข่งเช่ถาม *"ตั้งแต่เที่ยงคืนถึงก่อนสว่าง"* ฮั่วท้อตอบ ครั้นใกล้ค่ำข่งเช่สั่งคนใช้นำเสื้อผ้าชุดใหม่มาให้ฮั่วท้อ ไปอาบน้ำแต่งกายให้เรียบร้อย คืนนั้นข่งเช่สั่งให้นายทหารสองคนเตรียมเดินทางไปด้วย กล่าวฝ่ายฮั่วท้อใจเต้นไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไม่ทราบจะทำยังไงดี ในใจคิดว่าดึก ๆ จะหาทางหลบหนีให้ได้ ดังนั้นจึงบอกว่าคืนนี้ต้องออกเดินทางตีสอง ฝ่ายนายทหารทั้งสองคิดว่า

เจ้าเด็กน้อยช่างก่อกวนเสียจริง ทำให้เราต้องอดหลับอดนอนทั้งคืน มันคงมีแผนอะไรแน่ ดังนั้นทั้งสองจึงปรึกษากันว่าเมื่อออกเดินทางแล้วต้องคอยจับตาให้ดี อย่าปล่อยให้มันหลบหนีไปได้ ดังนั้นเมื่อออกเดินทางตอนตีสอง นายทหารทั้งสองจึงติดตามฮั่วท้อไปติด ๆ ฮั่วท้อเห็นทหารทั้งสองตามหลังมาไม่ยอมห่าง รู้สึกไม่สบายใจ จึงทำเป็นเดินมุ่งหน้าไปทางป่าช้าแล้วเลี้ยวเข้าไปที่หลุมฝังศพ โดยคิดว่าทหารทั้งสองคงไม่กล้าตามมา จะได้ถือโอกาสหลบหนี นายทหารทั้งสองเห็นฮั่วท้อเดินเข้าไปที่หลุมฝังศพ ซึ่งเป็นที่เปลี่ยวไม่ค่อยมีใครกล้าเดินผ่านไฉนเจ้าเด็กน้อยจึงกล้าหาญนัก ยิ่งคิดยิ่งเกิดความกลัว แต่เมื่อคิดว่าเป็นคำสั่งของหมอหลวงจะละทิ้งหน้าที่ได้อย่างไร ดังนั้นจึงตามติดฮั่วท้อไปอย่างไม่ลดละ ฮั่วท้อเหลียวหลังดูเห็นทหารทั้งสองตามมาติด ๆ รู้สึกกระวนกระวายอับจนหนทาง ขณะที่เดินเข้าไปที่หลุมฝังศพก็หมุนตัววิ่งเข้าไปในป่าทึบ ช่วงขณะกำลังจะเร่งฝีเท้าวิ่งหนี เท้าเกิดสะดุดกับก้อนหินล้มคว่ำลงไปในหลุมฝังศพ นายทหารทั้งสองรู้ทันว่า เด็กน้อยคิดจะหลบหนีจึงวิ่งตามเข้าไป พลางตวาดว่า *“จะหนีไปไหน จะเอากระบองฟาดให้ตายเลย”* ขณะนั้นเจ้าพระภูมิได้เข้าแฝงร่างฮั่วท้อกล่าวว่า*“อย่าทำอะไรบ้า ๆ นะ พบยาแล้วมาเอาเร็ว”* นายทหารทั้งสองมองตาม พบว่าเป็นหัวกะโหลกคนตายที่เบ้าตามีหยดน้ำค้างที่ยังเปียกชื้น ฮั่วท้อสั่งให้ทหารทั้งสองนำผ้าแพรสีแดง

มาบรรจงห่อไว้พร้อมกำชับว่า อย่าทำให้น้ำค้างที่เบ้าตาหายนะ ทหารทั้งสองจึงต้องทำตามที่ฮั่วท้อสั่ง โดยคนหนึ่งนำผ้าแพรมาห่อหัวกะโหลกอย่างระมัดระวัง ส่วนอีกคนก็คอยจับตาดูฮั่วท้อเกรงว่าจะเล่นตลกอะไรอีก เสร็จแล้วทุกคนก็รีบเดินทางกลับจวนหมอหลวง คนทั้งสามกลับถึงจวนรายงานกับหมอหลวงเป็นเวลาตีสี่พอดี เมื่อข่งเช่หมอหลวงแก้ห่อผ้าแพรออกดูพบว่า เป็นหัวกะโหลกคนที่เบ้าตามีหยดน้ำค้าง เรียกว่า *"น้ำค้างตามังกร"* จึงรีบผสมกับยาทันที เสร็จแล้วก็ทำการรักษานัยน์ตาทั้งสองข้างของมารดา จนเห็นแสงสว่างอีกครั้งหนึ่ง สองแม่ลูกขอบคุณฮั่วท้อเป็นการใหญ่ แต่ฮั่วท้อกลับคุกเข่าลงกับพื้น อ้อนวอนขอให้หมอหลวงยกโทษโดยกล่าวว่า *"ผู้น้อยใช่ว่ารู้จักยาดีชนิดนี้ แต่เพราะผู้น้อยทนความหิวโหยไม่ได้หมดความละอาย จึงโกหกกับนายหญิงเช่นนั้น เพื่อหวังจะหลอกกินข้าวสักมื้อเท่านั้น ไม่คิดเลยว่า คำโกหกของผมบังเอิญไปตรงกับชื่อยาที่ใต้เท้าต้องการพอดี"* หมอหลวงพยุงฮั่วท้อลุกขึ้นและกล่าวว่า *"เราเข้าใจดีทุกอย่าง เธอเป็นคนมีบุญ วันนี้อาศัยบุญของเธอถึงได้มีเหตุปาฏิหาริย์เกิดขึ้น"* ข่งเช่ได้กล่าวกับมารดาว่า *"ใช่ว่า ไม่มียารักษาโรคต้อตาดำ เพราะไม่สามารถหาคนมีบุญไปเอาน้ำค้างตามังกร ลูกจึงบอกท่านแม่ว่า ไม่มียารักษา"* ครั้นทุกอย่างอธิบายจนมารดาเข้าใจแล้ว ข่งเช่ดูออกว่าฮั่วท้อเป็นผู้มีความสามารถสูง จึงรับฮั่วท้อให้อยู่ในจวนด้วยกัน

เพื่อจะได้ถ่ายทอดวิชาการแพทย์ทุกอย่างให้ ฮั่วท้อนั้นอุดมด้วยพรสวรรค์บวกกับความขยันอดทน เมื่อได้รับการบำรุงจากหมอหลวงอย่างเต็มที่ จึงประสบความสำเร็จในวิชาการแพทย์เป็นอย่างมาก ต่อมาเมื่อฮั่วท้อเชี่ยวชาญทางการแพทย์แล้ว ก็ออกท่องเที่ยวเดินทางไปรักษาคนไข้ตามที่ต่าง ๆ ช่วยให้ผู้คนหายจากความเจ็บป่วยเป็นจำนวนมาก มีชื่อเสียงเลื่องลือไปไกล ทั้งหลายทั้งปวงล้วนเป็นความดีของข่งเซ่ที่บำรุงและถ่ายทอดวิชาการแพทย์แก่ฮั่วท้อทั้งสิ้น

จากที่กล่าวมานี้ ชาวโลกพึงทราบว่าเรื่องทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นความจริง ผู้มีความผิดควรรับผิดแล้วกลับตัวใหม่ ถึงจะเรียกว่า อริยชน

8. ม่าโจ้ว (องค์ดั้งเดิม)

ม่าโจ้ว

ฉันเกิดในสมัยราชวงศ์ซ่ง วันที่ 23 เดือนสามจีน พ.ศ. 1503 บ้านอยู่บนเกาะเล็ก ๆ มณฑลฮกเกี้ยน บิดาแซ่หลิน ชื่อย่วน มารดาชื่อนางหวัง มีพี่ชาย 1 คน พี่สาว 5 คน ฉันเป็นคนเล็กสุด ตั้งแต่เด็กพี่ชายร่างกายอ่อนแอขี้โรค พ่อแม่เป็นห่วงมาก หวังจะได้ลูกชายอีกสักคน ดังนั้นจึงมักจุดธูปบนบานศาลกล่าวทุกวัน ปีต่อมามารดาตั้งครรภ์ เมื่อถึงกำหนดคลอดมีแสง

สีแดงประกายเจิดจ้าจากทิศใต้ส่องเข้ามาในห้อง และมีกลิ่นหอมประหลาดตลบอบอวลทั่วห้อง หลังคลอดปรากฏว่าทารกเป็นเพศหญิง ทำให้พ่อแม่ค่อนข้างผิดหวัง ตั้งแต่ฉันเกิดจนครบเดือนไม่เคยส่งเสียงร้องเลย พ่อแม่จึงตั้งชื่อว่า *“ม่อเหนียง”* ฉันเป็นคนเฉลียวฉลาดตั้งแต่เด็ก มีพรสวรรค์ทางความจำ บิดาจึงพยายามสอนหนังสือแก่ฉัน พออายุ 7 ขวบ บิดาก็ส่งฉันเข้าโรงเรียน พออายุ 12 ขวบ ก็สามารถอ่านและเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว ฉันชอบอ่านหนังสือพระธรรม สวดมนต์ ไหว้พระ ไม่ทานเนื้อสัตว์

ตอนอายุ 13 ขวบ มีนักพรตชราคนหนึ่งชื่อ *“เสียนทง”* มาบิณฑบาตเสมอ ฉันนับถือนักพรตคนนี้มาก จึงมักทำบุญใส่บาตรเสมอ วันหนึ่งนักพรตกล่าวกับฉันว่า *“ม่อเหนียง! เจ้าเป็นคนมีบุญบารมี หากเจ้ายอมถวายตัวเป็นศิษย์ ข้าจะโปรดเจ้าจนบรรลุมรรคผลในภายหน้า”* ฉันได้ฟังดีใจมาก จึงได้ถวายตัวเป็นศิษย์ตั้งแต่นั้นมา นักพรตก็มาถ่ายทอดเคล็ดลับวิชาต่าง ๆ แก่ฉันทุกวัน เมื่ออายุ 16 ปี วันหนึ่งขณะฉันกำลังซักผ้าอยู่ข้างบ่อน้ำ ทันใดนั้นก็เห็นในบ่อมีประกายแสงระยิบระยับ คิดว่ามีของวิเศษอยู่ในบ่อ จึงเอาออกมาดู ปรากฏว่าเป็นยันต์ทองเหลืองคู่หนึ่ง ตั้งแต่ได้ยันต์ทองเหลือง ฉันก็พยายามฝึกฝนยิ่งขึ้น จนสามารถถอดกายทิพย์ออกจากร่างขณะนั่งสมาธิ และสามารถเหาะเหินไปในทะเลหรือบนบก มีอิทธิฤทธิ์ขับภูตผี

ปีศาจ เพื่อช่วยชาวบ้าน

วันหนึ่งบิดากับพี่ชายได้ออกทะเลมุ่งไปทางเหนือ ขณะนั้นได้เกิดลมพายุอย่างกะทันหัน มีเรือจำนวนมากถูกคลื่นยักษ์ซัดอับปาง ขณะนั้นฉันกำลังทอผ้าอยู่ในบ้าน พลันจิตใจเกิดร้อนรุ่มขึ้นมา จึงรีบหลับตาถอดกายทิพย์ออกจากร่างตรงไปที่ทะเล เพื่อคุ้มครองบิดากับพี่ชาย ตอนนั้นกายเนื้อของฉัน มือถือกระสวยค้างอยู่ มารดาไม่ทราบว่าฉันกำลังทำอะไร รีบมาร้องเรียกและเขย่าตัวฉัน ฉันถูกมารดาเขย่าจนกระสวยที่ถืออยู่ในมือหล่นพื้น ฉันน้ำตาคลอกล่าวกับมารดาว่า ช่วยพ่อได้แต่พี่ชายช่วยไม่ได้แล้ว ไม่นานก็มีคนมาแจ้งข่าวว่า เรือของลุงหลินเจอลมพายุ ขณะตกอยู่ในอันตรายเหมือนมีมือยักษ์มาช่วยพยุงเรือไว้ทำให้เรือไม่ล่ม แต่คุณชายถูกคลื่นซัดตกทะเลหายไป หลังจากพี่ชายเสียชีวิต ฉันยิ่งเร่งความเพียรฝึกฝนอิทธิฤทธิ์ ตั้งหน้าตั้งตาช่วยผู้ประสบภัยทางทะเล

ครั้งหนึ่งทางตะวันตกเฉียงเหนือมีสองอสูรคือ หูทิพย์และตาพันลี้อาละวาดอยู่ที่นั่น ฉันจึงไปปราบจนราบคาบ เมื่อสองอสูรยอมกลับตัวเป็นคนดี ฉันจึงรับไว้เป็นองครักษ์ซ้ายขวา

เมื่ออายุ 29 ปี วันที่ 9 เดือน 9 ฉันรู้ตัวว่าจวนสิ้นอายุขัย จึงขึ้นเขานั่งสมาธิจนละสังขาร หลังจากขึ้นสวรรค์ก็ยังคงลงมาเมืองมนุษย์คุ้มครองประชาชนที่อยู่ใกล้ทะเลเสมอ

9. ทิก๋วยลี้

ทิก๋วยลี้ เดิมแซ่หลี่ ชื่อเหียน เกิดในยุคชุนชิว เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ สติปัญญาเฉลียวฉลาด ไม่ชอบทำมาหากินหรือมีครอบครัวเหมือนชาวบ้าน ชอบทางบำเพ็ญตบะถือศีลกินเจ มีความคิดเห็นว่าอำนาจวาสนา ลาภ ยศ สรรเสริญ สมบัติพัสถาน ล้วนเป็นภาพมายาดุจดังเมฆหมอกที่ล่องลอยอยู่กลางอากาศ ไม่นานก็จางหายไป เมื่อหลี่เหียนพิจารณาเห็นสัจธรรมเช่นนี้ จึงตัดสินใจสละทางโลก อำลาญาติมิตรไปบำเพ็ญพรตอยู่ในถ้ำจนสามารถถอดกายทิพย์และจิตวิญญาณออกจากร่าง

วันหนึ่งมีนัดต้องไปเข้าเฝ้าลีเลากุน ผู้เป็นอาจารย์ที่เขาหัวซัน จึงฝากลูกศิษย์ให้ดูแลร่าง โดยบอกว่าเราจะไปแต่กายทิพย์ ส่วนร่างจะทิ้งไว้ที่นี่ ถ้าเกิน 7 วันเรายังไม่กลับมาก็ให้เผาร่างได้เลย เมื่อทิก๋วยลี้ไปแล้ว คนทางบ้านของลูกศิษย์มาส่งข่าวว่ามารดาป่วยหนักต้องรีบกลับบ้าน ไม่สามารถเฝ้าร่างอาจารย์ได้ จึงนำร่างไปเผาในวันที่ 6 ทิก๋วยลี้กลับมาในวันที่ 7 หาไม่พบลูกศิษย์และไม่เห็นร่างของตน จึงไปเข้าร่างขอทานขาพิการที่เพิ่งเสียชีวิต ความจริงหน้าตาของทิก๋วยลี้ไม่น่าเกลียดเช่นนี้ เนื่องจากร่างใหม่ขาพิการข้างหนึ่ง เวลาเดินจึงต้องใช้ไม้เท้าเหล็กค้ำ คนจึงเรียกเขาว่า ทิก๋วยลี้

10. ลื่อต้งปิง (ลื่อโจ้ว)

ลื่อต้งปิง หรือ ลื่อโจ้ว เกิด วันที่ 14 เดือนสี่ ในสมัยราชวงศ์ถัง เป็นคนเฉลียวฉลาดตั้งแต่เด็ก เคยไปสอบจิ้นซือสองครั้ง แต่สอบตก ตอนอายุ 64 ได้ท่องเที่ยวพเนจรไปทั่วระหว่างพักอยู่ในโรงเตี๊ยมเมืองหันเอ้อ เผอิญได้พบกับอาจารย์ฮั่นจงหลี คนทั้งสองสนทนาเรื่องธรรมะอย่างถูกอัธยาศัย ลื่อต้งปิงทอดถอนใจว่า ชีวิตช่างอาภัพ สอบจิ้นซือไม่ได้สักครั้ง ฮั่นจงหลีเอาหมอนในย่ามยื่นให้ พร้อมกับกล่าวว่า *"เจ้าจงหนุนหมอนใบนี้จะทำให้ทุกอย่างสมหวัง"* ลื่อต้งปิงจึงเอาหมอนหนุนศีรษะและหลับไปไม่รู้ตัว ขณะนั้นเจ้าของโรงเตี๊ยมกำลังนึ่งข้าวเกาเหลียงอยู่ ลื่อต้งปิงได้ฝันว่า ชั่วครู่เดียวชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ เปลี่ยนแปลงมากมาย ตั้งแต่สอบได้จิ้นซือ เป็นนายอำเภอเมืองลั่วหยังได้เลื่อนตำแหน่งหลายครั้ง กระทั่งเป็นแม่ทัพรบชนะข้าศึก มีอำนาจวาสนา มั่งมีศรีสุข 50 ปี เป็นอัครมหาเสนาบดี 10 ปี ต่อมาถูกปลดออกจากตำแหน่ง ชีวิตตกระกำลำบาก เมื่อตื่นขึ้นฮั่นจงหลีกล่าวว่า *"เกาเหลียงยังไม่สุก ฝันจบชั่วชีวิต"* ลื่อต้งปิงกล่าวอย่างแปลกใจว่า *"อาจารย์รู้ความฝันของผมด้วยหรือ"* ฮั่นจงหลีกล่าวว่า *"ชีวิตของคนก็เป็นเช่นนี้แหละ"* ลื่อต้งปิงจึงปลงตกเรื่องลาภยศโดยปวารณาเป็นศิษย์ของฮั่นจงหลี ฮั่นจงหลีได้นำลื่อต้งปิงไปบำเพ็ญเพียรที่เขานกกระเรียนและ

ถ่ายทอดเคล็ดลับทุกอย่างแก่เขา กระทั่งบำเพ็ญสำเร็จเป็นหนึ่งในแปดเซียน

11. เหอเซียนโกว

เหอเซียนโกว ชื่อ ฮ่อค้วง เป็นนางฟ้าหนึ่งเดียวในคณะแปดเซียน เกิดในสมัยราชวงศ์ถัง เป็นชาวเมืองกวงโจว

วันหนึ่งเธอได้พบกับเซียนลื่อตั้งปิง เซียนลื่อตั้งปิงส่งผลท้อให้ เมื่อกินผลท้อนั้นแล้วก็ไม่รู้สึกหิวอีก และยังสามารถทำนายทายทักโชคชะตาของคนอื่น

คืนวันหนึ่งเทพยดาได้มาเข้าฝัน บอกให้เธอกินแป้งฮุนบ้อ ซึ่งจะทำให้ตัวเบาและไม่ตายเมื่อเธอตื่นขึ้นจึงลองทำตามในฝัน หลังจากกินแป้งฮุนบ้อแล้ว ปรากฏว่าตัวเบาเคลื่อนไหวได้คล่องแคล่วกว่าปกติ หลังจากนั้นเธอมักขึ้นเขาลงเขาอยู่เสมอ และขากลับยังนำผลไม้ต่าง ๆ มาฝากมารดาเป็นประจำ

ครั้งหนึ่งพระนางบูเช็กเทียนได้ส่งคนไปเชิญนางฮ่อค้วงมาเข้าเฝ้า ขณะที่มาถึงระหว่างทาง ปรากฏว่านางหายตัวไป พวกที่มาเชิญค้นหาเท่าใดก็ไม่พบ ปรากฏภายหลังว่ามีคนเห็นนางขี่เมฆลอยอยู่บนฟ้า จึงได้รู้ว่านางได้สำเร็จเป็นเซียนไปแล้ว

12. ฮั่นจงหลี

ฮั่นจงหลี แซ่จงหลี ชื่อฉวน เป็นคนสมัยราชวงศ์ฮั่น เลยเรียกกันว่า ฮั่นจงหลี เป็นบุตรของแม่ทัพจงหลีจาง ในวันที่ฮั่นจงหลีเกิดนั้น มีแสงสว่างจ้าไปทั้งจวนแม่ทัพ ผู้คนตกใจคิดว่าไฟไหม้จึงวิ่งไปยังจวนเพื่อดับไฟ พอไปถึงไม่เห็นมีอะไร มีแต่ฮูหยิน ภรรยาแม่ทัพคลอดบุตรเป็นชาย มีลักษณะผิดแผกจากคนทั่วไป เมื่อโตขึ้นได้เป็นแม่ทัพ

คราวหนึ่งฮั่นจงหลีนำทัพไปปราบกบฏคนฮวน เกิดพ่ายศึกยับเยิน ตัวเขาหนีรอดคนเดียวเข้าไปในหุบเขา ได้พบกับนักพรตชราคนหนึ่ง นักพรตได้ถ่ายทอดเคล็ดลับการบำเพ็ญธรรมต่าง ๆ ให้ ต่อมาฮั่นจงหลีได้บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งสำเร็จเป็นเซียน

13. จางกั๋วเหล่า

ตามตำนานว่า จางกั๋วเหล่าเป็นคนในสมัยราชวงศ์ถัง เป็นนักพรตจำศีลภาวนาอยู่ที่จงเถียวซัน ท่านไปไหนมาไหนมักจะขี่ลาเผือกกลับหัว โดยหันหน้าไปทางหางลา ลาตัวนี้เป็นลาวิเศษ เวลาไม่ใช้สามารถเก็บพับใส่ในกระเป๋าได้เหมือนกระดาษ เวลาจะขี่เพียงใช้น้ำพ่น ก็จะกลายเป็นลาเหมือนเดิม

อีกตำนานหนึ่งก็ว่า ในสมัยดึกดำบรรพ์มีพญาค้างคาวเผือกตัวหนึ่ง ได้จำศีลบำเพ็ญเพียรอยู่ในถ้ำจนสำเร็จเป็นเซียน ได้กลายร่างเป็นชายชราผิวพรรณผ่องใส แข็งแรง คือ *"จางกั๋วเหล่า"* นั่นเอง

14. หลันไฉ่เหอ

หลันไฉ่เหอ เป็นคนในสมัยราชวงศ์ฮั่น ท่านชอบสวมใส่เสื้อผ้าขาด ใส่รองเท้าเพียงข้างเดียว มือถือกรับไม้ยาวฟุตเศษเที่ยวเดินร้องเพลงขอทานเขาเรื่อยไป เพลงที่ร้องมีเนื้อเพลงเป็นคติเตือนใจคน เมื่อได้เงินก็เอามาร้อยเป็นพวงแล้ววิ่งลากไปตามถนน เชือกขาดเงินหลุดหล่นหายไปก็ไม่สนใจ มีเงินเหลือกินก็นำไปแจกจ่ายแก่คนยากจน ท่านเป็นคนไม่รู้ร้อนรู้หนาว หน้าร้อนชอบใส่เสื้อหนา ๆ หน้าหนาวหิมะตกหนักกลับใส่เสื้อบาง ๆ ตัวเดียว แล้วนอนบนหิมะ คราวหนึ่งทิก๋วยลี่และฮั่นจงหลีได้มาชวนไปบำเพียรเพียรจนสำเร็จเป็นเซียน

15. หันเซียงจื่อ

หันเซียงจื่อ สมญานาม ชิงฟู เกิดในสมัยราชวงศ์ถัง เมื่อวันที่ 10 เดือนสิบ ค.ศ.777 กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก โดยอยู่ในความดูแลของหันยู่ผู้เป็นอา ซึ่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่หันเซียงจื่อรักสันโดษวิเวก วันหนึ่งท่านลื่อโจ้วได้มาโปรดจนบำเพ็ญสำเร็จเป็นหนึ่งในแปดเซียน หันเซียงจื่อจะโปรดหันยู่ ให้ละทิ้งตำแหน่งขุนนางมาบำเพ็ญธรรม ซึ่งต้องใช้เวลาถึง 9 ปี จึงโปรดสำเร็จ

16. เซาก๊กกู๋

เซาก๊กกู๋ เดิมชื่อ เซาจิ้งซิว เป็นน้องชายของพระราชินีเซาฮองเฮา แห่งราชวงศ์ซ่ง เซาก๊กกู๋เป็นคนเที่ยงตรง มีเมตตารักสงบ ไม่ชอบโก้หรู เนื่องจากมีความละอายที่เซายีผู้เป็นน้องชายถืออำนาจของพี่สาว เที่ยวก่อกรรมทำชั่วจนถูกท่านเปาตัดสินประหารชีวิต จึงตัดสินใจขึ้นเขาบำเพ็ญเพียร ต่อมาเขาได้พบกับเซียนฮั่นจงหลีและลื่อต้งปิง ลื่อต้งปิงถามว่า *"ได้ข่าวว่าท่านบำเพ็ญธรรม ธรรมที่ท่านบำเพ็ญอยู่ที่ใด"* เซาก๊กกู๋ชี้นิ้วขึ้นฟ้า ลื่อต้งปิงถามอีกว่า *"ฟ้าอยู่ที่ใด"* เซาก๊กกู๋ก็ชี้ที่หัวใจฮั่นจงหลีเห็นเช่นนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า *"ใจก็คือฟ้า ฟ้าก็คือใจบัดนี้ท่านค้นพบตัวเองแล้ว"* จากนั้นเซียนทั้งสองจึงถ่ายทอดมรรควิธีแก่เซาก๊กกู๋ จนบำเพ็ญสำเร็จเป็นเซียนในที่สุด

17. เทพไคหยวน

เทพไคหยวน

ข้าพเจ้าชื่อ หวังเต๋อเซิง ฉายาฉงหยัง แต่ก่อนข้าพเจ้าเคยผ่านการสอบวิทยายุทธ์ที่เมืองหลวง ทุกคนจึงเรียกข้าพเจ้าว่า จอมยุทธ์หวัง คนในหมู่บ้านใกล้เคียงต่างนับถือข้าพเจ้ามาก

วันหนึ่งในฤดูหนาว ขณะหิมะตกหนักมีขอทานสองคนมาที่หน้าบ้าน ข้าพเจ้าได้ยินเสียงขอทานจึงออกไปดู ขอทานสองคนนี้สวมใส่เสื้อผ้าอย่างบาง ข้าพเจ้าเกิดความสงสารจึงเชิญให้เข้ามาในบ้านและจัดให้พักอาศัยอยู่ในเรือนท้ายสุด หิมะตกติดต่อกันหลายวัน ข้าพเจ้าสั่งคนใช้ให้บริการข้าวปลาอาหารแก่เขาทั้งสองทุกวัน ในเช้าวันที่หกข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่าหลายวันแล้วที่ไม่ได้พบกับขอทานทั้งสอง จึงสั่งคนใช้ให้จัดเตรียมสุราอาหาร แล้วเชิญขอทานทั้งสองมารับประทานอาหารด้วยกัน ระหว่างรับประทานอาหารได้ถามชื่อขอทานทั้งสองคนหนึ่งตอบว่าชื่อ จินจุ้ง อีกคนหนึ่งตอบว่าชื่อ อู๋ซินชางข้าพเจ้ากล่าวว่า *"หากท่านทั้งสองจะไปทำการค้า เราจะออกทุนให้เอาไหม?"* คนทั้งสองบอกว่า *"เราทั้งสองเที่ยวเตร่ขี้เกียจจนเคยชินแล้ว"* พวกเขากล่าวปฏิเสธและพูดให้ข้อคิดว่าแม้ร่ำรวยหรือยศศักดิ์สูงส่ง พอสิ้นลมปราณทุกอย่างก็จบไม่อาจหลีกเลี่ยงความตายไปได้ ที่สำคัญอยู่ที่การรู้แจ้งและ

สำเร็จเซียน ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิด การสนทนาระหว่างรับประทานอาหาร ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ขอทานสองคนนี้ผิดจากคนธรรมดา ต่อมาได้ไปส่งเขาทั้งสองที่สะพาน คืนนั้นข้าพเจ้าฝันว่าได้ไปเที่ยวชมวิวกับขอทานสองคนนี้ พบสระน้ำแห่งหนึ่งมีดอกบัวบาน สีสวยสดเจ็ดดอก คนที่ชื่อจินจุ้งได้กระโดดลงไปในสระเด็ด ดอกบัวทั้งเจ็ดดอกมามอบให้ข้าพเจ้า ทันใดรู้สึกเหมือนตกลงไปข้างล่างเลยสะดุ้งตื่น เมื่อนึกถึงความฝันก็คิดขึ้นได้ว่า คำว่า จินจุ้ง สองคำนี้เมื่อนำมารวมกันจะอ่านว่า จุง คงหมายถึงเซียนจุงหลีฉวน และอู่ซินชาง แปลว่า ลื่อ คงหมายถึงเซียนลื่อต้งปิง (สองในแปดเซียน) ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่า ท่านเซียนทั้งสองคงมาชี้แนะอะไรบางอย่าง จึงไปที่สะพานโดยลำพัง เพื่อค้นหาความจริงแห่งปริศนาในความฝัน ซึ่งก็ได้พบกับขอทานทั้งสอง ข้าพเจ้าคุกเข่าคารวะเรียกเซียนทั้งสองว่าอาจารย์ เป็นไปตามคาดเป็นเซียนจุงหลีฉวนและลื่อต้งปิงจริง ๆ โดยขอทานทั้งสองได้ปรากฏร่างในชุดเครื่องทรงของเซียนอีกครั้ง และแนะเคล็ดวิธีการบำเพ็ญธรรม และกล่าวอีกว่า เจ้าของดอกบัวทั้งเจ็ดดอกก็คือข้าพเจ้า เมื่อกลับถึงบ้านก็เข้าไปในห้อง หนังสือจดบันทึกมรรควิธีที่อาจารย์ถ่ายทอดให้ ตอนนั้นภรรยาข้าพเจ้ายังไม่ทราบจุดประสงค์ของข้าพเจ้า โดยมักจะเข้ามาในห้องหนังสือ ถามนี่ถามนั่น จนข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไป จะบำเพ็ญจนสำเร็จธรรม

ได้อย่างไร จึงเกิดความคิดขึ้นอย่างหนึ่ง โดยข้าพเจ้าแสร้งทำเป็นอัมพาต พูดจาไม่ได้ ทำให้พวกวงศาคณาญาติและคนในบ้านต่างตกใจใหญ่ เที่ยววิ่งหาหมอมารักษา แต่ก็ไร้ผลเวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งปี พวกญาติมิตรเห็นไม่มีทางรักษา จึงค่อยห่างเหินไป เหลือแต่คนใช้คอยป้อนข้าวป้อนน้ำให้เท่านั้น ข้าพเจ้าอยู่แต่ในห้องหนังสือ โดยใช้มรรควิธีที่อาจารย์ถ่ายทอดให้ ปฏิบัติธรรมตามลำดับขั้นตอนด้วยจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวปานเหล็กเพชร ไม่หวั่นเกรงต่อความหนาวเหน็บหรือหิวโหย ข้าพเจ้าตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญเพียรอยู่ 12 ปี จึงบรรลุธรรม

คืนวันหนึ่งเทพไท่ไป๋ได้นำราชโองการที่แต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเทพไคหยวน ข้าพเจ้ารับราชโองการแล้วรีบออกจากห้องหนังสือไปรับตำแหน่งร่วมเป็นหนึ่งในเจ็ดเทพ เรื่องราวรายละเอียดหลังจากนั้นข้าพเจ้าจะไม่ขอเล่าถึง เพียงขอบอกว่ากว่าจะบรรลุธรรม ข้าพเจ้าต้องผ่านความทุกข์ลำบากนานาประการนับสิบปี แต่ก็นับว่าคุ้มที่เดียว

18. เถ้าเย็น

หันเซียงจื่อ

แต่ก่อนมีคนชื่อ เจ้าทง มีฐานะมั่งคั่ง ด้วยพ่อแม่ทิ้งมรดกไว้ให้มากมาย เจ้าทงเป็นคนมัธยัสถ์ประหยัด สืบสานเจตนารมย์บรรพบุรุษ นางเฉียนภรรยาเอาแต่แต่งตัวเที่ยวเตร่ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย บุตรชายทั้งสองก็ชอบทางอบายมุข เล่นการพนัน เจ้าทงเป็นคนซื่อ แต่ไม่สามารถอบรมบุตรและภรรยา เมื่ออายุ 49 ปี ทรัพย์สมบัติทุกอย่างถูกบุตรและภรรยาผลาญจนหมดสิ้น เจ้าทงมีความเห็นว่า โลกนี้เป็นทะเลทุกข์จริงแท้ บัดนี้เราจะต้องหนีจากทะเลทุกข์นี้ให้ได้ จากนั้นจึงตัดสินใจออกจากบ้านไปบำเพ็ญเพียร โดยไปพักอาศัยอยู่ในศาลเจ้าลื่อโจ้ว ทุกครั้งที่คิดถึงอดีตก็เกิดโมหะจริต นานวันเข้าจึงคิดได้ว่า การบำเพ็ญธรรมต้องละเว้นโทสะ หากมีโทสะจะบรรลุธรรมได้อย่างไร หากไม่สามารถบรรลุธรรมก็ต้องตกสู่ห้วงทะเลทุกข์ไร้ที่สิ้นสุด จากนั้นจึงตั้งใจว่าจะไม่ให้เกิดโมหะจริตอีก และเปลี่ยนชื่อเป็น *"เถ้าเย็น"* ซึ่งมีความหมายว่า ขี้เถ้าเย็นแล้วจะไม่เกิดไฟโมหะอีก เป็นการเตือนสติตนเอง และคิดว่าการบำเพ็ญธรรมต้องสร้างบุญกุศล แต่ตนไม่มีเงินจะสร้างกุศลได้อย่างไร พลันนึกขึ้นได้ว่า ที่ชานเมืองมีลำธารสายหนึ่ง แม้จะไม่ลึกนัก แต่คนต่างถิ่นไม่รู้มักสร้างความลำบากในการเดินข้าม เถ้าเย็นจึงอยู่ที่นั่น คอยบริการแบกคนข้ามคลองฟรี จุดประสงค์เพื่อ

เป็นการสร้างบุญกุศล ถ้ามีคนจ่ายเงินเขาจะไม่รับ ยามว่างก็ขอทานอยู่ในละแวกนั้น ซึ่งคนส่วนมากก็ยินดีให้ ดังนั้นเรื่องอาหารการกินจึงไม่มีปัญหา เขาได้ปลูกกระท่อมหลังเล็ก ๆ ขึ้นที่ริมลำธาร กลางคืนใช้เป็นที่นั่งสมาธิ ขัดเกลาจิต 5 ปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทุกคนเรียกเขาว่า *“เถ้าเย็น”* ชื่อแซ่จริงของเขากลับไม่มีใครรู้จัก

วันหนึ่ง พลันปรากฏมีชายชราขาเป๋คนหนึ่งจะให้เถ้าเย็นแบกข้ามลำธาร ระหว่างกำลังข้ามลำธาร ชายชราถามว่า *“ชื่ออะไร?”* ตอบว่า *“เถ้าเย็น”* ชายชราถามว่า *“มีความหมายอันใด?”* เถ้าเย็นตอบว่า *“เป็นการเตือนสติตัวเองไม่ให้เกิดโทสะและเป็นการฝึกจิต เพื่อหวังให้ท่านลื่อโจ้วมาโปรดผมให้พ้นจากทะเลทุกข์?”* ชายชราถามอีกว่า *“แล้วที่เจ้าแบกคนข้ามลำธารมีความหมายอันใด?”* เถ้าเย็นตอบว่า *“เพื่อบริการให้ความสะดวก ตัวเองจะได้สิ้นกรรม หลุดพ้นจากทะเลทุกข์”* ชายชรากล่าวว่า *“ในเมื่อเจ้าบริการให้ความสะดวก หลังจากข้ามลำธารแล้ว เรามีธุระบนเขาลูกโน้น ขาเราเดินไม่สะดวก รบกวนช่วยบริการแบกเราขึ้นไปบนเขาได้ไหม?”* เถ้าเย็นตอบว่า *“ได้สิ เราบริการให้ความสะดวกอยู่แล้ว แบกขึ้นเขาไม่มีปัญหา”* หลังจากข้ามลำธาร เถ้าเย็นก็แบกชายชราขึ้นไปบนเขา ขณะขึ้นไปได้ครึ่งเขา เถ้าเย็นเหนื่อยจนเหงื่อไหลไคลย้อย ชายชราถามว่า *“เจ้าชื่ออะไร?”* ตอบว่า *“เถ้าเย็น”* ชายชราถามไม่หยุด

ว่า *“เจ้าชื่ออะไร?”* ตอบว่า *“เถ้าเย็น”* ยิ่งถามยิ่งถี่ เถ้าเย็นถูกถามจนเริ่มเกิดโทสะจึงตอบด้วยเสียงอันดังว่า *“เถ้าเย็น เถ้าเย็นเหนื่อยจะตายอยู่แล้วยังจะถามหาอะไร?”* พอพูดขาดคำรู้สึกบนหลังเบาหวิว เมื่อหันไปดูบนหลังว่างเปล่า แต่บนท้องฟ้ามีคนพูดว่า *“เถ้าเย็นเจ้ายังมีโมหะ เราคือลื่อโจ้ว”*

เถ้าเย็นเห็นดังนั้นรีบคุกเข่าคารวะสำนึกผิด ลื่อโจ้วกล่าวว่า *“ไฟโมหะของเจ้ายังไม่ดับ จงอดทนบำเพ็ญต่ออีก 10 ปี”* เถ้าเย็นแหงนหน้าดูอีกที ลื่อโจ้วหายไปแล้ว จึงได้แต่ลงจากเขาด้วยความเสียใจและดีใจระคนกัน ที่เสียใจคือเวลาถูกทดสอบไม่ควรเกิดโทสะจนทำให้พลาดโอกาสอันดี ที่ดีใจก็คือตนอดทนบำเพ็ญเพียงแค่นี้ ก็สามารถทำให้ท่านลื่อโจ้วประทับใจมาชี้แนะและอนุญาต ให้รออีก 10 ปีค่อยมาโปรด เถ้าเย็นกลับมาที่เดิม ยังคงแบกคนข้ามลำธารตามปกติ

กระทั่ง 3 ปีต่อมา วันหนึ่งมียาจกเข็ญใจคนหนึ่งมานอนทอดถอนใจริมลำธาร เถ้าเย็นจึงเข้าไปถาม *“น้องชายกลุ้มใจอะไรหรือ?”* ยาจกคนนั้นตอบว่า *“ผมกลุ้มใจ จะตายก็ไม่ตาย จะเป็นก็ไม่เป็น คิดไม่ออกจริงๆ คุณดูที่น่องผมสิเป็นฝีมาหลายปีแล้ว เวลาเดินเจ็บปวดเหลือทน จะไม่เดินหรือที่บ้านก็มีแม่ที่แก่ชรารอผมเลี้ยงดูทุกวัน ถ้าไม่เดินท่านแม่ก็ต้องอดตาย เคยหาหมอรักษาแต่ไม่หายสักที”* ตอนหลังมีผู้รู้บอกว่า *“ฝีแบบนี้กินยาไม่มีหาย แต่ถ้าใช้ปากคนดูดหนอง*

และใช้ลิ้นเลียปากแผลก็จะหายเอง มิเช่นนั้นตายลูกเดียว ผมตายไม่เสียดายเหลือ ท่านแม่อยู่คนเดียวใครจะเลี้ยงดูเล่า?" พูดพลางร้องห่มร้องไห้ เถ้าเย็นได้ฟังรู้สึกเห็นใจเขามากและนับถือในความเป็นลูกกตัญญูของเขา เลยคิดว่าหากสามารถรักษาฝีของเขาจนหาย นอกจากจะช่วยเขาแล้ว ยังได้ช่วยแม่เขาอีกด้วย เราอยู่ที่นี่แบกคนข้ามลำธารเป็นการช่วยคนอยู่แล้ว บัดนี้โอกาสแห่งการช่วยคนอันยิ่งใหญ่มาถึงแล้ว จึงตอบว่า *"น้องชายอย่ากลุ้มใจเลย เรายินดีจะช่วยดูดหนองให้ท่าน"* ยาจกคนนั้นพูดว่า *"แผลของผมทั้งเหม็นทั้งสกปรก อีกอย่างผมกับท่านไม่เคยรู้จักกัน ผมไม่สบายใจเลย"* เถ้าเย็นกล่าวว่า *"เรื่องนี้ไม่เป็นไร เราอยู่ที่นี่แบกคนข้ามน้ำก็เป็นการอดทนช่วยคน บัดนี้ช่วยท่านดูดหนอง เราสามารถทำได้โดยไม่ต้องใช้เงิน เพียงใช้ปากกับลิ้นเท่านั้น"* พูดจบก็ก้มลงดูดหนองในฝีให้เขา พอจมูกเข้าใกล้ได้กลิ่นเหม็นอย่างแรง แต่เมื่อคิดอีกทีการช่วยคนเช่นนี้หากกลัวเหม็น กลัวสกปรก ยังจะนับว่าช่วยคนหรือ ดังนั้นจึงใช้ปากอมปากแผล พออมแผลจิตใจพลันรู้สึกสดชื่นเย็นสบายอย่างประหลาด ยิ่งอม กายใจก็ยิ่งสดชื่น ทันใดก็ได้ยินเสียงเรียกจากบนฟ้าว่า *"เถ้าเย็น มานี่"* เถ้าเย็นแหงนหน้ามองบนฟ้า ลือโจ้วนั่นเอง จึงคารวะขอบคุณลือโจ้วนำเขาไปที่เขาหนันซัน ตั้งแต่นั้นเขาก็บำเพ็ญเพียรเรื่อยมาจนบรรลุมรรคผลในที่สุด

19. เทวดาเหม เวชกร

สวัสดีครับ พระคุณเจ้าและท่านสาธุชนทั้งหลาย ผมชื่อ เหม เวชกร เป็นคนไทย เกิดในเมืองไทยและตายในเมืองไทย ประชาชนทั้งหลายยกย่องผมว่า เป็นจิตรกรของเมืองไทย ผมมีความยินดีมาก ที่ได้มีโอกาสมาพบกับท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยผมมีความต้องการมาเสนอความจริงให้นักศึกษาและท่านสาธุชนได้รู้เรื่องเกี่ยวกับการ เวียนว่ายตายเกิดของท่านว่าเป็นอย่างไร

ผมได้มีชีวิตอยู่กับวงการศิลปวาดเขียนมาเป็นเวลานาน เชื่อว่าคนไทยส่วนใหญ่ยังจำได้ ผมมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าต้องการแสดงออกในเรื่องที่สำคัญที่สุดให้ท่านทั้งหลายทราบว่า การเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง เพื่อประโยชน์ใหญ่ของท่านทั้งหลาย

เมื่อครั้งผมยังเป็นมนุษย์อยู่นั้นได้มีจิตมุ่งมั่นและรักในศิลปการวาดเขียนมาก ได้ศึกษาเล่าเรียนศิลปการวาดเขียนชนิดที่ว่า ทำอย่างขะมักเขม้น เอาจริงเอาจัง ทั้งด้วยความเลื่อมใสศรัทธา ได้เขียนภาพด้วยความตั้งใจร่วมการกุศลก็มากพร้อมทั้งแสดงออกด้วยการสั่งสอนศิษย์ทุกๆคน ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้มั่งมีหรือขัดสน ผมพยายามถ่ายทอดวิชาความรู้การวาดเขียนนี้ให้ศิษย์ทุกคนอย่างชนิดไม่ปิดบังแม้แต่น้อยเลย

การที่ผมมีความรักในศิลปการวาดเขียน เพราะชาติก่อนผมอาจเคยรักเคยชอบศิลปนี้มาก็อาจเป็นได้ ชาติเป็นมนุษย์ผมจึงวาดเขียนได้จนเป็นที่รู้จักแก่ท่านทั้งหลายทั่วไป ขณะนี้แม้ผมจะเป็นเทวดา ผมก็ยังได้ใช้วิชาวาดเขียนนี้ในทางการกุศลสอนศิษย์เทวดาทั้งหลาย ทั้งเทวดาเด็กและเทวดาหนุ่มสาวบนสวรรค์ ด้วยความรักและเป็นการกุศล เนื่องด้วยผมมีความผูกพันและรักในศิลปการวาดเขียนนี้อย่างมาก ฉะนั้นผมจึงว่าผู้ที่จะมีความรักในศิลปการวาดเขียนจะต้องมีใจรักมาแต่ชาติอดีต จึงจะเป็นผู้ที่มีศิลปการวาดเขียนในชาติที่เป็นมนุษย์หรือในชาตินี้ได้อย่างดี เช่น คุณเรวัฒน์ เพ็ญตระกูล (มนุษย์) ผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องช่วยเหลือในกิจการงานของอภิธรรมมูลนิธิอยู่ขณะนี้ ซึ่งตัวเขาเองก็เคยได้เป็นลูกศิษย์ของผมมาบ้างเล็กน้อยเช่นกัน แต่ว่าผมได้ป่วยเจ็บเป็นโรคเกี่ยวกับพิษสุราเรื้อรังเพราะตัวผมเมื่อเป็นมนุษย์ก็ชอบดื่มสุราดังศิลปินทั้งหลายเช่นกันดื่มทุกวัน แต่ก็ไม่ได้ดื่มจนเมามายมากจนไม่มีสติ การที่ผมดื่มนั้นก็เพราะผมคิดว่าดื่มไปเขียนภาพไป มันจะได้สร้างภาพพจน์และบรรยากาศต่าง ๆ ให้ผมเขียนได้ดี มีอารมณ์ใส่ลงไปให้ผู้ที่เห็นภาพนั้นได้มีความรู้สึกว่าภาพนั้น มีความเป็นจริงคือภาพมีชีวิตชีวา

ในขณะที่ผมเป็นมนุษย์นั้น ผมไม่ค่อยมีความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและผีสางเทวดาเลย แม้กระนั้นผมยัง

บอกกับภรรยาว่า หากจะเข้าวัดเข้าวาผมก็ไม่ห้ามขอสนับสนุน แต่เข้าไปแล้วก็อย่าได้หลงมากนัก เรื่องผีสางเทวดาผมก็ไม่เคยเห็นและไม่เชื่อว่าเป็นความจริง จนกระทั่งผมสิ้นชีวิตลงและได้มาเกิดในขณะนี้เป็นเทวดา และได้มีโอกาสมาแสดงออกต่อหน้าท่านทั้งหลาย เชื่อว่าแม้จะเป็นเทวดาก็สามารถแสดงให้ท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านทั้งหลายในที่ประชุมนี้ทราบได้ว่า เรื่องผีสางเทวดา การเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง ผมมีความยินดีมากที่สุดในวันนี้

เทวดาส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ทอดทิ้งมนุษย์ไปเสียเลย เห็นโทษภัยและเห็นใจที่มนุษย์ทั้งหลายต้องต่อสู้เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดต่อไป บางทีก็เกิดเป็นเปรต อสุรกายที่น่าเกลียดน่ากลัวและน่าสงสารอย่างยิ่งได้พากเพียรที่จะติดต่อกับมนุษย์เพื่อมิให้ตกอยู่ในความประมาทอยู่เสมอ แต่ยากลำบากอย่างเหลือเกิน เพราะอยู่กันคนละโลก อาจารย์บุญมี เมธางกูร ได้ติดต่อกับเทวดามานานแล้ว แต่ก็แสดงออกให้รู้กันทั่วไปไม่ได้ ถ้าผมปาฐกถาเฉยๆก็คงจะไม่มีใครเชื่อ ด้วยเหตุดังกล่าว ผมจึงต้องมาฝึกหัดสายตาเพื่อจะมองให้เห็นดีขึ้นอยู่ที่โรงเรียนนี้เพื่อให้เคยชิน ทั้งยังลำบากมากที่ผมแตะต้องอะไรในเมืองมนุษย์ไม่ได้เลย การเขียนรูปโดยผ่านคนสะกดจิตผมก็ไม่ได้ถูกมือของเขา เพราะถูกไม่ได้ ต้องใช้อำนาจจิตบังคับเอา จึงเขียนไม่ค่อยสวย มันหนักเบาไปบ้าง จึงต้อง

อาศัยคุณเรวัฒน์ เพ็ญตระกูล ศิษย์ของผม ช่วยตบแต่งอีกทีหนึ่ง หวังว่าท่านคงจะเห็นใจ

ก่อนที่ผมจะมาฝึกฝนใช้สายตาและหัดบังคับมือ โดยผ่านผู้ถูกสะกดจิตให้แสดงออกในศิลปการเขียนภาพนั้น คุณวิชิต ธรรมรังษี ผู้ซึ่งได้มาพบกับท่านทั้งหลาย ณ ที่ประชุมแห่งนี้แล้ว เมื่อเดือนก่อน (19 ตุลาคม 2518) หวังว่าท่านทั้งหลายคงจะรู้จักกับคุณวิชิตแล้วนะครับ คุณวิชิตผู้นี้แหละครับได้ติดตามผมให้มาร่วมการกุศลกัน เพราะเหตุว่าเป็นศิลปินพวกเดียวกันจึงพบกันง่าย เพราะท่านอาจารย์เบื้องบนไม่ได้พบกับผม คือหาผมไม่พบ คุณวิชิตเป็นผู้ที่มาที่นี่ก่อนจึงรับอาสาท่านอาจารย์เบื้องบนและอาจารย์บุญมีไปติดตามผมจนพบ ผมจึงได้มีโอกาสมาร่วมการกุศลในครั้งนี้ด้วย และด้วยความยินดีเป็นอันมาก เพราะจะได้มีโอกาสกระทำให้มนุษย์ผู้ที่ยังมีความผิดซึ่งจะเป็นโทษร้ายแรงต่อชีวิตในอนาคตของเขาเอง จะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ไปในทางตรงกันข้าม เพื่อจะได้ทราบว่าชีวิตนั้นเป็นอย่างไรบ้างต่าง ๆ กันไปตามอำนาจของกรรม ผมขอยืนยันว่า การเวียนว่ายตายเกิดและชีวิตภายหลังความตายนั้นเป็นความจริง ตัวผมก็ใช่ว่ามีความร่ำรวยอะไรจะได้ทำบุญมาก ๆ แต่ก็เนื่องจากความเมตตาสงสารของผมที่มีน้ำใจต่อเพื่อนมนุษย์ ช่วยผู้อื่นให้ได้มีความสุขแม้ผมเองจะมีทุกข์ก็ตาม และผมก็วาดภาพเพื่อให้แก่วัดวาอารามเป็นจำนวนมากภาพนัก

เพื่อการกุศล และภาพเหล่านั้นก็ส่งไปพิมพ์ยังโรงพิมพ์ต่างประเทศ แต่ผมก็ทำให้ด้วยใจเป็นกุศล อุทิศให้แก่วัดโดยไม่ได้คิดค่าตอบแทนเลย

ดังกล่าวมาทั้งสองประการนี้ก็เป็นได้ อาจจะเป็นเหตุที่หนุนเนื่องให้ผมได้เกิดเป็นเทวดา และได้มีโอกาสมาพบท่านทั้งหลายในวันนี้อีก ซึ่งรายการนี้ก็เป็นการกุศลอีกนั่นแหละครับ ถ้าผมไม่มีบุญอยู่บ้าง ป่านนี้สุราคงจะพาผมไปตกระกำลำบากที่ไหนก็ทราบไม่ได้

เพราะฉะนั้นเมื่อผมได้เกิดมาเป็นเทวดา ผมจะพยายามไม่ให้จิตใจของผมตกอยู่ในความประมาท จะรีบสร้างกุศลให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จึงได้รับอาสาร่วมทำการกุศลกับอาจารย์บุญมี เมธางกูร ผู้นี้ เพื่อจะช่วยเหลือให้ท่านทั้งหลายได้มีความรู้ และเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เมื่อท่านมีความเชื่อแล้ว ท่านจะได้ไขว่คว้าหาความรู้เกี่ยวกับชีวิตของท่านว่าเป็นอย่างไร และชีวิตภายหลังความตายนั้นมีจริงแท้แน่นอนอย่างไรบ้าง

ผมกับอาจารย์บุญมี เมธางกูร ได้ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับว่าจะรับจ้างวาดภาพเพื่อเป็นการกุศล รับจ้างประชาชนวาดภาพ โดยคิดค่าจ้าง และนำค่าจ้างนี้มาทำกุศลคือ เมื่อได้ค่าจ้างมาแล้ว ตัวผมเองไม่ทราบว่าจะเอาเงินไปใช้จ่ายอะไรได้ เพราะผมสามารถเนรมิตสิ่งของเครื่องใช้ ที่อยู่อาศัย อาหาร ได้

อยู่แล้ว ผมจะมอบเงินที่ผมมีส่วนได้จากการรับจ้างเขียนภาพนั้นทำบุญกุศลครับ เพื่อกุศลจะได้เพิ่มพูนอนาคตของผมต่อไป และผมเชื่อว่าท่านทั้งหลายก็คงจะเชื่อว่า ผมซึ่งปัจจุบันเป็นเทวดา ก็มีจิตใจศรัทธาในการทำกุศลครั้งนี้เป็นอย่างมาก จึงขอให้ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งมาร่วมฟังปาฐกถาของผมในโอกาสนี้ จงมีจิตใจเมตตา มีศรัทธาในการศึกษาเล่าเรียนเรื่องชีวิต เรื่องผีสางเทวดา เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดนี้ให้ชัดแจ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไปว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้ไม่ตกอยู่ในความประมาท และมีโอกาสได้สร้างกุศลผลบุญต่อไปภายหน้า ทั้งจะได้เป็นการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้รุ่งเรืองควบคู่ไปกับประเทศชาติตลอดจนชั่วนิรันดร

อีกประการหนึ่งหลังจากการปาฐกถานี้จบ ผมจะแสดงการเขียนภาพ ด้วยเขียนภาพไม่ต้องใช้สายตา (สายตาของผู้ถูกสะกดจิต) ทั้งนี้เพื่อจะให้ท่านทั้งหลายทราบว่า เทวดานั้นมีตาทิพย์อย่างไร ส่วนมนุษย์ถ้าหากว่าหลับตาเสียจะเขียนรูปไม่ได้ และไม่สามารถรู้สีด้วยว่าจะเป็นสีอะไร แต่ผมจะวาดผ่านผู้ถูกสะกดจิต และผู้ถูกสะกดจิตไม่ลืมตา คือจะผูกตาผู้ถูกสะกดจิตเสีย แต่ผมจะเขียนให้ท่านได้ชมกันให้ทั่ว ณ สถานที่นี้ครับ จะเขียนกลอนด้วยถ้าท่านต้องการ เพื่อเป็นการยืนยันเป็นการพิสูจน์ให้ท่านเห็นหรือรู้ว่า การเวียนว่ายตายเกิดมีจริง และผมเป็นเทวดามาแสดงจริง ๆ ไม่ได้กล่าวเท็จ ผมก็มีใจเป็นกุศล

จะไม่พูดเท็จให้ท่านฟังหรอกครับ การแสดงครั้งนี้ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายยังไม่เชื่อ หรือเชื่อไม่ถึง 100% ผมจะแสดงดนตรีไทย เช่น ตีขิม สีซอ ฯลฯ ในโอกาสหน้าให้ท่านชมอีก แต่ก็ขอโอกาสซ้อมก่อนครับ

ชีวิตเทวดาของผมนี้ ผมมีบ้านเหมือนปราสาท 5 ยอด และมีสีสันแวววาว ทั้งมีบริวารทั้งหญิงและชายมากพอสมควร และผมมีภรรยาที่เป็นเทวดาด้วยกัน (นางฟ้า) ถึง 3 คน ล้วนแต่มีความสวยงามมากทุกคน ถ้าจะเปรียบเทียบกับมนุษย์แล้ว สาวงามซึ่งผ่านการประกวดนางงามได้แล้ว แม้จะได้ตำแหน่งถึงนางสาวจักรวาลแล้วก็ตาม ก็เปรียบเทียบความงามของนางฟ้าของผมไม่ได้แม้แต่น้อย

ภรรยาทั้ง 3 ของผม ผมได้มาโดยการมีความผูกพันกัน ได้ทำการแต่งงานกัน แต่ว่าไม่มีพิธีอะไรมากมายนัก ไม่เหมือนกับมนุษย์ซึ่งต้องใช้ทั้งเวลาและเงินทองให้ต้องสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะพวกเทวดาส่วนมากที่ผมทราบนั้น เมื่อมีความผูกพันกันทั้ง 2 ฝ่ายแล้วก็สามารถอยู่ด้วยกันได้ครับ การที่ผมเล่าเรื่องนี้คือ เล่าว่ามีภรรยาสาว ๆ สวย ๆ ถึง 3 คนนั้น คงจะไม่เป็นการกระทบกระเทือนใจภรรยาของผมที่เป็นมนุษย์ที่ได้มาร่วมฟังผมปาฐกถากับท่านทั้งหลาย คือ นั่งอยู่ในที่ประชุมนี้ในขณะนี้ด้วย

ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายต้องการจะมีความสุขดังเช่นผม

ผมขอให้ท่านทั้งหลายจงสมปรารถนา โดยขอให้ท่านทั้งหลาย โปรดเร่งกันสร้างกุศลผลบุญ โดยการศึกษาพระอภิธรรม การบริจาคหรือทำนุบำรุงพุทธศาสนา เผยแพร่พุทธศาสนา ประจำชาติของเราให้เจริญรุ่งเรือง และท่านทั้งหลายจะได้รับความสุขสมดังปรารถนาของท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบางท่านอาจจะมีจิตใจอยากมีชีวิต ดังเช่นผมซึ่งมีภรรยาถึง 3 คนบ้างก็ได้ จงเร่งทำกุศลกันเถอะครับ ให้มากเท่าที่จะมากได้ แต่อย่างไรก็ดีจงอย่าลืมความสุขสันติคือ พระนิพพานเสียนะครับ เพราะการเวียนว่ายตายเกิดนั้นเป็นทุกข์

สำหรับผู้ที่จะฝึกฝนการเขียนรูปและมีจิตใจรักในการศิลปการวาดเขียนนั้น ผมคิดว่า ผู้นั้นต้องมีจิตผูกพันมาแต่อดีตชาติมาแล้วร่วมด้วย จึงทำให้มีความรักในศิลปด้านนี้อีก ถึงกับศึกษาเล่าเรียนวิชานี้อย่างขะมักเขม้น เพื่อเป็นอาชีพของท่านที่จะดีในโอกาสต่อๆไป ฉะนั้นผมคิดว่า ท่านผู้มาเรียนศิลปการวาดเขียนนี้ มีความมุ่งหมายที่จะประกอบการอาชีพหรือมีใจรัก ผมขอเสนอแนะว่า ถ้าหากว่าท่านผู้ใดมีจิตใจรักศิลปดังกล่าวแล้ว หรือจะเป็นด้านอื่นใดก็ตาม หากมีความหมั่นเพียรพยายามรับความรู้จากคำแนะนำสั่งสอนของครูอาจารย์ หรือผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์มากกว่าตัวท่าน และนำมาปรับปรุงตัวของท่านเอง ก็จะทำให้ชีวิตอนาคตและอาชีพการเขียนภาพนี้ของท่านเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป

การเขียนรูปนั้นต้องมีศิลปอยู่อย่างหนึ่ง คือท่านนักเขียนภาพทั้งหลายที่ผมได้คลุกคลีกันมานั้น ผู้วาดต้องสอดแทรกอารมณ์ลงไปในขณะเขียนภาพด้วย เพื่อจะให้ภาพนั้นเด่นชัดเหมือนกับมีชีวิตที่เป็นจริง หรือพูดกันว่าดูมีชีวิตชีวาให้ปรากฏแก่สายตาผู้เห็น รู้สึกมีความสอดคล้องและเคลิบเคลิ้มไปกับภาพพจน์นั้น แม้ว่าเขียนไปแล้วแต่ยังไม่ดีพอก็อย่าท้อถอยต้องพากเพียรพยายามทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกว่าจะได้ผลดี คือจนกว่าภาพนั้นจะดูเป็นจริงเป็นจัง ดังกล่าวการไม่ท้อถอยเบื่อหน่ายในสิ่งมุ่งหวังนั้น จะทำให้ท่านได้รับผลสำเร็จในอนาคตต่อไป

ผมไม่ได้ตั้งใจจะมาว่าท่านทั้งหลายที่ผิดศีลข้อสุราเมรัย แต่ผมอยากให้ท่านลดละการดื่มสุราให้น้อยลง น้อยที่สุดถ้าเลิกได้ก็สมควรเลิกเสีย และเร่งทำกุศล เพราะสุราไม่สามารถที่จะนำท่านไปเกิดในที่ดีได้ สำหรับตัวผมนั้นดีที่ว่า ได้มีจิตเป็นกุศลบ้างพอสมควรทีเดียว จึงทำให้ได้มาเกิดเป็นเทวดา และมีสภาพในความเป็นอยู่ที่ดี ถ้าหากว่าสุราตกเป็นนายเสียแล้วคงไม่ได้มาพบกับท่านทั้งหลายในวันนี้แน่ ๆ คงจะไปเกิดในที่ที่ไม่ดี อาจจะเป็นเปรตอสุรกายที่มีโมหะครอบงำ อดอยากลำบาก และถ้าเป็นมนุษย์ก็คงจะปัญญาอ่อน ท่านทั้งหลายที่รับฟังผมในเรื่องนี้แล้ว โปรดนำไปพิจารณาเพื่อประโยชน์ของท่านทุกท่านก็ดีครับ ลองพิจารณาดูนะครับ ในวันนี้ผมขอจบ

เพียงเท่านี้ และขอเชิญดูภาพที่ผมจะวาดและต่อกลอนกับท่านต่อไป ขอความเจริญจงมีแต่ทุกท่านที่ได้มาร่วมฟังปาฐกถาของผมในวันนี้ด้วย สวัสดีครับ

(จากหนังสือศิลปการเขียนรูป)

20. เทวดาวิชิต ธรรมรังษี

สวัสดีครับ พระคุณเจ้าและท่านสาธุชนทั้งหลาย ข้าพเจ้านายวิชิต ธรรมรังษี มีความยินดีเป็นอันมากที่มีโอกาสมาพบกับท่านในวันนี้ ก่อนอื่นจะขอเล่าชีวิตส่วนตัวของข้าพเจ้าว่ามีความเป็นมาอย่างไร ให้ท่านได้ทราบโดยย่อ ๆ เสียก่อน

เมื่อข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ข้าพเจ้าเรียนอยู่ที่กรมศิลปากร ในวิชาศิลปการวาดเขียน แต่เรียนยังไม่ทันจบ เรียนได้เพียง 2 ปีก็เกิดป่วยเป็นโรคกระเพาะอาหาร รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และได้เสียชีวิตลงในปี พ.ศ.2507

ตอนที่ข้าพเจ้ากำลังศึกษาอยู่นั้น ได้อาศัยอยู่กับคุณลุงชื่อ มนู อยู่ฝั่งธนบุรี ส่วนพ่อแม่ของข้าพเจ้าอยู่จังหวัดสุโขทัย ได้ส่งข้าพเจ้ามาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เล็ก ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็มาเรียนครั้งสุดท้ายที่ศิลปากร ขณะที่เรียนอยู่นั้นข้าพเจ้าวาดภาพยังไม่เก่งเลย แต่ด้วยความรักในศิลปการวาดเขียน ข้าพเจ้าก็พยายามเขียนให้ดีที่สุด

ระหว่างที่เรียนอยู่ ข้าพเจ้าก็มีเพื่อนมากมายหลายคน แต่เมื่อได้เสียชีวิตลงและได้เกิดเป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราชิกา ข้าพเจ้าก็มีเพื่อนใหม่เป็นเทวดาหลายท่านด้วยกัน ข้าพเจ้าก็มิได้ทิ้งวิชาชีพที่เรียนมา คือยังมีจิตใจผูกพันอยู่กับการวาดเขียน จึงมาเกิดอยู่ ณ บริเวณมหาวิทยาลัยศิลปากร ได้สอนวิชานี้แก่เทวดาเด็ก ๆ ที่นั่น

เนื่องด้วยข้าพเจ้าอาจเป็นผู้หมกมุ่นในการเขียน การงานมากไปบ้าง เลยทำให้ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะได้มีความสัมพันธ์กับเทวดาสาว ๆ แต่เทวดาสาว ๆ ที่ข้าพเจ้าเห็น ๆ อยู่นั้นต่างก็มีความสวยงาม และข้าพเจ้าก็มีความผูกพันธ์อยู่คนหนึ่ง แต่ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะแต่งงานกันเมื่อใด คิดว่าคงไม่นาน

อาจารย์ใหญ่ (โอปปาติกะ) ของท่านอาจารย์บุญมี เมธางกูร ที่บรรยายพระอภิธรรมอยู่ที่นี่ได้ตามข้าพเจ้าโดยผ่านท่านอาจารย์ พิฆเนศวร์ ให้มาฝึกฝนการเขียนรูปให้ประชาชนได้ชม เพื่อจะได้แสดงข้อเท็จจริงเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและผีสางเทวดา เปรต อสุรกาย ข้าพเจ้าจึงได้มาฝึกซ้อมอยู่ที่โรงเรียนนี้ เพื่อหัดสายตาดูสิ่งของต่าง ๆ และหัดบังคับจิตของผู้ถูกสะกดจิตให้เขียนรูป ข้าพเจ้าก็มีความยินดีมาก เพราะเป็นการกุศล แต่เวลาที่ซ้อมยังมีน้อย ขณะนี้ก็ยังทำไม่ได้ดี เพราะมนุษย์กับเทวดาทำอะไรแทบทุกอย่างไม่เหมือนกันเลย

ต่อมาท่านอาจารย์บุญมีได้พยายามติดตามหาคุณเหม

เวชกร เพื่อให้มาสมทบอีกคนหนึ่งก็ตามหาไม่พบ จึงขอให้ข้าพเจ้าช่วยตามให้ ข้าพเจ้าได้รับอาสาช่วยติดตามคุณเหม เพื่อให้มาฝึกซ้อมกันที่นี่ ข้าพเจ้าตามหาตัวคุณเหมจนพบ เพราะเป็นช่างเขียนด้วยกันจึงพบกันง่าย ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้ากับคุณเหม เวชกร กำลังฝึกซ้อมเขียนรูปอยู่ด้วยกัน เขียนรูปโดยไม่ต้องอาศัยตาของมนุษย์ แล้วผ่านตัวผู้ถูกสะกดจิต ซึ่งก่อความยุ่งยากให้ไม่ใช่น้อย

เมื่อเป็นมนุษย์ข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคกระเพาะอาหารและได้รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์แล้วได้ตายลง ในขณะนั้นก็รู้สึกตัวว่าตัวเบา ลอยขึ้นไปอยู่เหนือบริเวณมหาวิทยาลัยศิลปากร เพราะใจผูกพันอยู่ที่นั่น แต่งกายก็คล้าย ๆ กับเมื่อเป็นมนุษย์อยู่ โดยข้าพเจ้าไม่ทราบเหตุผลและอธิบายอะไรในเรื่องนี้ไม่ได้ ส่วนความเป็นอยู่นั้นข้าพเจ้าสามารถเนรมิตอาหารเครื่องใช้ เครื่องนุ่งห่ม และสิ่งต่าง ๆ ได้เองโดยไม่ต้องลำบากดังเช่นเมื่อสมัยเป็นมนุษย์เลย ความเป็นอยู่ของพวกเทวดามีความสะดวกสบาย การไปไหนมาไหนก็ไปมาสะดวกรวดเร็วเหมือนชั่วพริบตาก็ถึงเลย ข้าพเจ้ามีงานที่จะต้องสอนวาดเขียนมาก เมื่อได้รับอาสากับอาจารย์บุญมีว่า จะมาวาดรูปที่นี่งานทางโน้นข้าพเจ้าก็ไม่เสีย ยังทำอยู่ตามปกติ เพราะรู้สึกเหมือนว่าข้าพเจ้าแบ่งกายได้ เพราะคิดว่าจะทำประโยชน์ให้แก่ประชาชน ร่วมการกุศลกับอภิธรรมมูลนิธิด้วย เพื่อให้มนุษย์

ได้รู้ว่ามีการเวียนว่ายตายเกิดจริง ผีสางเทวดา เปรต อสุรกาย มีจริง ข้าพเจ้าเห็นพวกเหล่านี้ แต่ว่าไม่ได้เห็นไปถึงนรก เห็นเพียงตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นบางครั้งบางคราว ซึ่งก็เป็นจำพวกเปรต อสุรกาย ซึ่งพวกนี้บางตนก็ไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มสวมใส่เลย มีความอดอยากยากเข็ญมาก มีความทุรนทุรายหาอาหารกิน แต่ด้วยความเมตตาของประชาชน และโดยเฉพาะนักศึกษาอภิธรรมทั้งหลายที่ได้มาศึกษา ณ สถานที่นี้ได้แผ่ส่วนกุศล จึงทำให้พวกเปรต อสุรกายเหล่านี้ได้รับส่วนกุศลนั้น จึงทำให้เขาทั้งหลายได้มีอาหารกิน ส่วนพวกเทวดาเองก็ช่วยบ้างเช่นกัน มีการแบ่งปันสิ่งของต่าง ๆ ให้ด้วย ฉะนั้นท่านทั้งหลายพยายาม ช่วยกันสร้างกุศล และทำนุบำรุงศาสนาพุทธให้เจริญรุ่งเรืองเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีความสุขสบายต่อ ๆ ไปในชาติข้างหน้า ๆ ให้ยิ่งขึ้นไป และขอให้ยิ่งกว่าข้าพเจ้าอีก

ตัวข้าพเจ้าเองขณะเมื่อมีชีวิตเป็นมนุษย์อยู่ ไม่มีความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด และผีสางเทวดา อะไรในทำนองนี้หรอก และเมื่อข้าพเจ้าได้สิ้นชีวิตลงและมาเกิดเป็นเทวดาข้าพเจ้าก็เริ่มนึกถึงเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ว่า ข้าพเจ้านี้คิดผิดที่ไม่ค่อยใส่ใจหาความรู้เรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้ว่าจะเท็จจริงประการใด มาตอนนี้ข้าพเจ้าจึงเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ด้วยประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้รับมามากมายนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมี

ความยินดีเป็นอันมาก ยินดีเป็นพิเศษที่ได้มีโอกาสมาเสนอความจริงแก่ท่านทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รู้เห็นว่าเป็นความจริงเช่นไร ขอให้ท่านทั้งหลายลองศึกษาเล่าเรียนเรื่องนี้บ้าง แล้วท่านจะทราบความจริงขึ้นมาว่าอย่างไร คือเรื่องนี้มีความจริงหรือไม่ ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าได้ตกอยู่ในความประมาท เพราะความประมาทจะทำให้ท่านไปเกิดเป็นผีสางที่ผ้าผ่อนก็ไม่มีจะนุ่ง และมีความทุกข์ยากอดอยากมาก และเปรตบางตัวมีแต่ซี่โครง เนื้อหนังไม่มี ดูแล้วน่าเกลียดน่ากลัว ซึ่งมนุษย์บางครั้งที่เห็นเข้าจึงตกใจและหวาดกลัว เผลอ ๆ จะจับไข้เอาด้วย คนรวย ๆ บางคนมีอะไร ๆ สารพัด พอตายลงไปก็กลายเป็นเปรตพวกนี้ก็มีมาก ดังนั้นขอท่านทั้งหลายจงละบาปกันลงบ้างเถอะ ขนาดเป็นเปรต อสุรกาย ก็น่าเกลียดน่ากลัว และได้รับความทุกข์ยาก ได้รับการทรมานแสนสาหัส ส่วนนรกนั้นข้าพเจ้าไม่สามารถเห็นและรู้ได้ว่า สัตว์นรกจะทุกข์ทรมานหรือทุกข์ยากลำบากกว่านี้มากอีกสักแค่ไหน

เท่าที่เห็นมาและมาแสดงแก่ท่านในโอกาสนี้นั้นก็น่ากลัวอย่างเหลือเกิน ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่ในสภาพเหล่านั้น และไม่อยากให้ท่านทั้งหลายทุกคนในที่นี้ต้องตกอยู่ในสภาพที่ข้าพเจ้า เห็นมานี้เช่นกัน จึงขอให้ท่านละการทำบาปแล้วเร่งสร้างกุศลไว้ เท่าที่จะทำได้เถิดครับ อย่าให้สายเกินไป

ท่านผู้ใดไม่เชื่อในเรื่องนี้ก็ไม่สำคัญอะไร แต่อย่ารีบด่วนปฏิเสธความจริงที่มีผู้เสนอให้เสีย โดยไม่ยอมค้นคว้าศึกษาหาความรู้ พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว ถ้าไม่ยอมศึกษาก็หาใช่ชาวพุทธที่ดีไม่

ท่านทั้งหลาย บรรดาเทวดาได้เล่าลือกันว่า พวกมนุษย์ในประเทศไทยเราส่วนมาก เป็นผู้ที่มีความเห็นแก่ตัว เบียดเบียนและรบราฆ่าฟันซึ่งกันและกัน คดโกง เป็นผู้ร้ายกันทั่วไปหมด จึงทำให้ไม่สามารถที่จะนำประเทศไทยให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นกว่านี้ได้ เป็นการนำหวาดเกรงทุกข์ยากลำบากแสนสาหัสสำหรับคนเหล่านี้มาก เมื่อเขาได้ตายไปแล้ว บางคนด้วยความอวดดื้อถือดี เพราะถือว่าตัวรู้มาก ยิ่งรู้มากยิ่งแย่

ข้าพเจ้าขอให้ท่านสาธุชนทุกคนที่มา ณ ที่นี้ช่วยกันรักษาทำนุบำรุงศาสนาของท่านทั้งหลายให้เจริญรุ่งเรืองมากขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และพยายามช่วยตัวเอง โดยทำกุศลให้มาก เพื่อความสุขของท่านในอนาคต และลูกหลานของท่านต่อ ๆ ไปด้วย

ข้าพเจ้าขออ้อนวอนให้ท่านศึกษาเล่าเรียนให้มีความรู้ในเรื่องนี้ให้มาก แล้วขอให้ช่วยกันแผ่ส่วนกุศลให้แก่ผีสางเทวดาเปรต อสุรกาย ข้าพเจ้าหวังว่าสถานที่นี้คงจะให้ความร่มเย็นแก่สาธุชนทั้งหลาย อย่าไปเกิดเป็นเปรต อสุรกาย ที่มีรูปร่างและความเป็นอยู่น่ากลัว จนไม่สามารถที่จะพรรณนาได้

เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าได้เกิดขึ้นมาเป็นเทวดาก็มีบ้านอยู่ของตนเอง แต่ข้าพเจ้าก็มักจะไปอยู่ที่บริเวณมหาวิทยาลัยศิลปากร ในโรงเรียนที่ข้าพเจ้าได้สอนเทวดาเด็ก ๆ ทั้งหลายเสียเป็นส่วนมาก มากกว่าอยู่บ้าน บ้านของข้าพเจ้าเป็นแบบเรือนไทย และคล้ายโบสถ์เมืองมนุษย์ มีเครื่องใช้พร้อมสรรพ เช่น มีที่นอนอ่อนนุ่ม เตียงก็แกะสลักเป็นลวดลายไทยสวยงาม มีที่นอน หมอน ม่าน แต่ไม่มีมุ้งนะครับ เพราะในเทวโลกไม่มียุง ไม่มีความหนาวหรือร้อน อากาศเป็นที่สบาย แสงสว่างก็มีอยู่ตลอดเวลา ไม่มีมืดแล้วก็สว่างดังกลางวันและกลางคืนในมนุษยโลก ถ้าเป็นเวลากลางคืนแสงก็มัวลงกว่าธรรมดาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นับเวลา วัน เดือน ปี ไม่ได้ดังมนุษย์นับอยู่

ที่ข้าพเจ้าจะเขียนรูปในครั้งนี้ก็ไม่ได้ใช้สายตา โดยอาศัยแสงสว่างของโลกมนุษย์ เพราะฉะนั้นจึงต้องฝึกฝนให้สายตาของข้าพเจ้าคุ้นเคยกับแสงสว่างดังสายตาของมนุษย์ที่เคยกันอยู่ ข้าพเจ้าจึงต้องใช้เวลานานพอสมควร และเวลานี้ก็ใช่ว่าใช้ได้ดีแล้ว เพราะยังฝึกหัดอยู่ ฉะนั้นท่านทั้งหลายอาจจะคิดว่าเทวดาทุกคนจะต้องเห็นสิ่งต่าง ๆ ในมนุษยโลกได้ดีทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งไม่เป็นความจริงเลย และแสงสว่างในเทวโลกต่างกับมนุษยโลกไม่เหมือนกัน ตาทิพย์ของเทวดานั้นสามารถมองเห็นได้ไกลมากก็จริง แต่ก็เป็นของพวกเดียวกัน เช่น เทวดา

หรือสิ่งของต่าง ๆ ของพวกเทวดาที่อยู่ไกล ๆ ออกไปนอกประเทศไทย อย่างนี้ก็เห็นได้ แต่ในเมืองมนุษย์มองไม่ค่อยเห็นตาทิพย์เป็นอย่างนี้ครับ

เกี่ยวกับอาหารการบริโภค ไม่ต้องซื้อหา ไม่ต้องปรุง เพียงเนรมิตขึ้นมา จึงมีความสะดวกสบายมาก ไม่ต้องลำบากดังเมืองมนุษย์ โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่มีแก่เทวดา ถ้าเทวดาจะป่วยส่วนมากก็ป่วยมาตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิ

ท่านอาจารย์บุญมีได้ถาม ด้วยอยากทราบว่า เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังไม่มีคู่ครอง ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีความลำบากอะไรเลย ไม่ว่าการครองชีพหรืออะไรต่าง ๆ ซึ่งตรงข้ามกับมนุษย์จะต้องดิ้นรนขวนขวายด้วยความยากลำบาก การจะมีคู่ครองก็ยิ่งมีภาระเพิ่มขึ้น เพราะที่พอกินพอใช้จริง ๆ นั้นมีน้อยเมื่อมีครอบครัว มีบุตร ภรรยา ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็จะเรียนให้ทราบแต่เพียงว่า ข้าพเจ้ามีความสนใจอยู่กับการงานมากไปนั่นเอง แต่เมื่องานน้อย ลงอาจมีใจไปผูกพันอย่างอื่นขึ้นมาก็ได้

เมื่อข้าพเจ้าสิ้นชีวิตจากมนุษย์มาเกิดเป็นเทวดานั้น ข้าพเจ้าก็พยายามที่จะติดต่อกับคุณพ่อ คุณแม่ คุณลุง คือพยายามติดต่อโดยให้ท่านฝันถึง เห็นถึง และพยายามเรียกท่านเพื่อให้ได้ยินเสียงข้าพเจ้า แต่ก็ไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจหรือความสามารถที่จะทำได้ ก็เลยค่อย ๆ ห่างกันไป

เทวดาก็มีการทำบุญกุศลกันเช่นเดียวกับโลกมนุษย์ มีการไปวัด ฟังธรรม ช่วยเหลือเผื่อแผ่กัน บางทีก็มาฟังธรรมร่วมกับมนุษย์ อย่างเป็นต้นว่าที่อภิธรรมมูลนิธินี้ก็มีเทวดามาฟังมากมาย พวกเปรต อสุรกาย ที่มาคอยรับส่วนกุศลเวลาที่ท่านเลิกเรียนก็มาก ข้าพเจ้าเองเมื่อได้มาติดต่อกับที่นี่แล้วก็ร่วมมาฟังด้วยเช่นกัน ส่วนเทวดาเองสถานที่สอนศาสนาก็มี

การมาติดต่อรู้จักกับที่นี่เป็นครั้งแรกเริ่มนั้น ข้าพเจ้าสอนศิลปการเขียนรูปแก่เทวดาเด็กอยู่ตามปกติ ต่อมาท่านพระพิฆเนศวร์ท่านเรียกตัวไป และบอกให้มาที่นี่ว่า เขาต้องการผู้วาดเขียน และให้มาช่วยแสดงในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็มา

ข้าพเจ้าขอจบปาฐกถาแต่เพียงเท่านี้

ขอท่านสาธุชนทั้งหลายจงมีความสุขกาย สุขใจ ชอบแต่การทำกุศล เมื่อตายลงก็ขอให้ไปเกิดในที่ดี ๆ มีความสบายทุก ๆ ท่านเทอญ

(จากหนังสือตาทิพย์)

21. งักฮุย

งักฮุย (พ.ศ.1646-1685) เกิดในสมัยราชวงศ์ซ่ง เป็นชาวอำเภอทังอิน หมู่บ้านย่งเหอ ตอนที่งักฮุยอายุยังไม่ถึงเดือนเมืองทังอินเกิดน้ำท่วมครั้งใหญ่ นางเหยามารดาได้อุ้มงักฮุยแล้วนั่งลงในโอ่ง ปล่อยให้ล่องลอยไปตามกระแสน้ำ ในที่สุดโอ่งได้ลอยไปติดริมฝั่งแห่งหนึ่ง สองแม่ลูกจึงถูกคนช่วยไว้ได้

งักฮุยเป็นผู้มีความกตัญญูเป็นเลิศ มารดามักจะอบรมให้เป็นคนซื่อสัตย์รักชาติ และด้วยเกรงว่างักฮุยจะลืมมารดาของเขา จึงสักตัวอักษรคำว่า *"ซื่อสัตย์กู้ชาติ"* ไว้บนแผ่นหลังของงักฮุย

ช่วงนั้นชนเผ่ากิมที่อยู่ทางเหนือมักยกทัพมารุกรานแผ่นดินซ่ง งักฮุยได้สมัครเป็นทหารไปสู้รบ จากทหารชั้นผู้น้อยได้ไต่เต้าขึ้นเรื่อยจนเป็นแม่ทัพใหญ่ นำกองทัพออกรบกับกองทัพกิมได้ชัยชนะหลายครั้งหลายหน จนเกือบจะรุกเข้าไปในดินแดนของข้าศึก แต่ฉินไกว้ขุนนางกังฉินทรยศต่อชาติลอบติดต่อกับฝ่ายศัตรู โดยแอบอ้างราชโองการออกป้ายทองติดต่อกันถึง 12 ป้าย สั่งให้งักฮุยถอยทัพ งักฮุยจึงจำต้องถอนทัพจากสมรภูมิด้วยน้ำตา ดินแดนต่าง ๆ ที่ยึดคืนมาด้วยความยากลำบาก จึงต้องตกไปเป็นของศัตรูตามเดิม เมื่องักฮุยกลับถึงเมืองหลวงถูกฉินไกว้ตั้งข้อหากบฏ จับไปขังคุกและประหารชีวิตในเวลาต่อมาด้วยวัย 39 ปี

22. ขงเบ้ง

ขงเบ้ง (พ.ศ.724-777) แซ่จูกัด ชื่อเหลียง เป็นนักการทหารและนักปกครองสมัยสามก๊ก เป็นคนซื่อสัตย์รักชาติ เป็นผู้มีสติปัญญายอดเยี่ยม ได้รับการยกย่องว่า เป็นผู้หยั่งรู้ดินฟ้า มหาสมุทร

เมื่อซีซี ประธานที่ปรึกษาของเล่าปี่มีความจำเป็นต้องไปอยู่กับโจโฉ เพื่อไถ่โทษมารดาได้แนะนำขงเบ้ง โดยบอกเล่าปี่ก่อนจะจากไปว่า ยังมีผู้มีสติปัญญาอยู่นอกเมืองซงหยงอีกคนหนึ่ง ซึ่งถ้าได้ตัวผู้นี้มาแล้วก็อาจกู้แผ่นดินสำเร็จ ซีซีสรรเสริญปัญญาของขงเบ้ง โดยเอาตนเองเข้าเปรียบเทียบว่า *"ถ้าข้าพเจ้าเป็นกา เขาก็เหมือนหงส์ เหมือนม้ากับราชสีห์ เหมือนรัศมีหิ่งห้อยกับแสงจันทร์ บุรุษผู้นี้ประเสริฐเฉกเช่นท่านจางเหลียง แต่ในความเห็นของข้าพเจ้า เขายังเลิศกว่ามากนัก เขากอปรด้วยสติปัญญา อันหยั่งได้แจ้งฟ้าและรอบรู้ตลอดดิน เป็นเอกบุรุษแต่ผู้เดียว จะหาผู้ใดเสมอมิได้"*

เล่าปี่พร้อมกวนอูและเตียวหุยต้องไปหาขงเบ้งถึงสามครั้ง จึงสามารถเชิญขงเบ้งมาเป็นกุนซือได้สำเร็จ ตอนนั้นขงเบ้งอายุ 27 ปี

จากฎีกาฉบับแรกและฉบับหลังของขงเบ้งที่เขียนถึงพระเจ้าเล่าปี่และพระเจ้าเล่าเสี้ยน (บุตรของเล่าปี่) แสดงถึงจิตใจอันเปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์ภักดีของขงเบ้งเป็นอย่างดี ขงเบ้งถึงแก่กรรม เมื่ออายุ 54 ปี

23. กวนอู

กวนอูเกิดในปลายสมัยราชวงศ์ฮั่น วันที่ 24 เดือนหก พ.ศ.703 ณ หมู่บ้านปอตี เมืองก้อยกุ่ย ทางทิศใต้ของมณฑลซันซี กวนอูรูปร่างสูงใหญ่ มีพละกำลังมหาศาล แต่งงานเมื่ออายุ 17 ปี มีบุตรชาย 3 คน คนโตชื่อกวนเป๋ง ซึ่งมักติดตามบิดาออกศึกเสมอ พลีชีพตายพร้อมกวนอูตอนอายุ 42 ปี คนรองชื่อ กวนเฮง คนเล็กชื่อ กวนเสาะ

กวนอูเป็นคนซื่อสัตย์ เกลียดพวกกังฉิน เนื่องจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นขูดรีดข่มเหงราษฎร กวนอูทนดูไม่ได้จึงจัดการฆ่าเสีย แล้วหลบหนีไปที่เมืองตุ้นกวน ณ เมืองตุ้นกวน กวนอูได้พบกับเล่าปี่และเตียวหุย เนื่องจากคนทั้งสามมีอุดมการณ์ตรงกัน จึงสาบานเป็นพี่น้องร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันที่สวนดอกท้อ จุดประสงค์เพื่อกำจัดขุนนางกังฉิน ค้ำชูราชวงศ์ฮั่น

ตอนที่กวนอูถูกทหารโจโฉล้อมที่เชิงเขา โจโฉส่งเตียวเลี้ยวไปเกลี้ยกล่อมกวนอูให้ยอมจำนน กวนอูยื่นเงื่อนไข 3 ข้อ คือ

1. เป็นการยอมจำนนต่อราชวงศ์ฮั่น มิใช่จำนนต่อโจโฉ
2. ห้ามทหารเข้าไปในที่พักของพี่สะใภ้
3. ถ้ารู้ว่าเล่าปี่อยู่ที่ไหน เมื่อไร จะรีบไปหาทันที

โจโฉใช้แผนซื้อใจกวนอู จึงยอมตามเงื่อนไขและเพื่อให้

พี่น้องระแวงกันจึงจัดให้กวนอูพักห้องเดียวกันกับพี่สะใภ้ทั้งสอง แต่กวนอูยืนเฝ้าอยู่หน้าห้องทั้งคืนจนรุ่งเช้า ทำให้โจโฉเลื่อมใสยิ่งขึ้น ครั้นรู้ว่าเล่าปี่ไปอยู่กับอ้วนเสี้ยว กวนอูจึงไปอำลาโจโฉ โจโฉพยายามหลบหน้าไม่ยอมให้พบถึงสามครั้ง กวนอูจึงเขียนจดหมายลาไว้ แล้วพาครอบครัวของพี่สะใภ้ออกเดินทางไปหาเล่าปี่ทันที ระหว่างทางต้องฝ่าด่านถึงห้าด่านและทหารนับพันนับหมื่น แต่กวนอูก็สามารถพาพี่สะใภ้ทั้งสองไปพบกับเล่าปี่จนได้

บั้นปลายชีวิตกวนอูและกวนเป๋งถูกทหารของซุนกวนจับได้ และถูกประหารทั้งสองพ่อลูก ตอนนั้นกวนอูอายุ 60 ปี ส่วนกวนเป๋ง อายุ 42 ปี

24. เล่าปี่

เล่าปี่ เป็นเชื้อพระวงศ์ ราชวงศ์ฮั่น มีศักดิ์เป็นอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้ กำพร้าบิดาตั้งแต่เด็ก อยู่กับมารดาผู้เดียว มีอาชีพทอเสื่อขาย ได้สาบานเป็นพี่น้องกับกวนอูและเตียวหุยที่สวนท้อ เล่าปี่เป็นผู้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีและสุภาพอ่อนน้อม จึงเป็นที่เคารพรักของผู้คน เนื่องจากโจผีบุตรของโจโฉถอดพระเจ้าเหี้ยนเต้ออกจากราชสมบัติ เล่าปี่ในฐานะผู้สืบแซ่เล่า จึงจำเป็นต้องปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้แทน เพื่อรักษาราชวงศ์ฮั่นไว้

เมื่อกวนอูน้องร่วมสาบานถูกฝ่ายง่อก๊กฆ่าตาย พระเจ้าเล่าปี่จึงยกทัพหลวงไปตีง่อก๊ก เพื่อแก้แค้นให้แก่กวนอู แต่กองทัพพระเจ้าเล่าปี่กลับถูกตีแตกยับเยินกลับมา และได้สวรรคตที่เสฉวน แคว้นจ๊กก๊ก สิริรวมพระชนมายุได้ 63 พรรษา

25. เตียวหุย

เตียวหุย เป็นคนซื่อสัตย์ภักดี ชอบคนดีเกลียดคนชั่ว เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเล่าปี่และกวนอู เป็นขุนพลแขนซ้ายและองครักษ์ติดตามเล่าปี่ไปทุกหนทุกแห่ง เตียวหุยถูกเตียวตัดและฮอมเกียวทหารในบังคับบัญชาลอบฆ่าขณะนอนหลับ เมื่อ พ.ศ.764

26. ขุนพลโจวชาง

โจวชาง (จิวฉง) เป็นคนตาโตและมีหนวดเคราสั้น เป็นนายทหารคนสนิทของกวนอู ตอนที่กวนอูเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว ได้ให้ขุนพลโจวชางไปรักษาเมืองเป๊กเสีย เมื่อง่อก๊กยกทัพมาโจมตีเมืองเกงจิ๋ว หลังจากเกงจิ๋วแตก กวนอูหนีไปเมืองเป๊กเสีย แต่ถูกฆ่าระหว่างทาง ขุนพลโจวชางอยู่บนเชิงเทิน เห็นกวนอูถูกฆ่าจึงเชือดคอตายตาม

27. ขงจื๊อ

ขงจื๊อ เป็นคนในยุคชุนชิว สมัยปลายราชวงศ์โจว เกิดที่หมู่บ้านชางผิง แคล้นหลู่ เมื่อวันที่ 27 เดือนสิบ ก่อนค.ศ.551 ปี (ก่อน พ.ศ. 8 ปี) บิดาชื่อขงเหอ เป็นทหารชั้นผู้น้อยเสียชีวิตตั้งแต่ขงจื๊ออายุเพียง 3 ปี พออายุ 17 ปี มารดาก็เสียชีวิตไปอีก ขงจื๊อแต่งงานเมื่ออายุ 19 ปี มีบุตรชายคนเดียวชื่อขงหลี่

ตอนขงจื๊ออายุ 27 ปี เคยรับราชการตำแหน่งเล็ก ๆ 2 ครั้ง ครั้งแรกมีหน้าที่เลี้ยงวัวและแกะ ครั้งที่สองมีหน้าที่ทำบัญชียุ้งฉาง แม้ตำแหน่งจะเล็กแต่ขงจื๊อก็ทำงานได้ดีมาก ตอนอายุ 34 ปีได้ไปเมืองลั่วหยาง ได้รับคำชี้แนะจากเล่าจื๊อ จนรู้แจ้งตอนอายุ 51 ปี หลู่อ๋อง เจ้าแคว้นหลู่ เชิญขงจื๊อรับ ตำแหน่งเทศาบดี (คล้ายนายกเทศมนตรี) ต่อมาได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงเสนาบดียุติธรรม ต่อมาหลู่อ๋องหูเบา ไปเชื่อพวกขุนนางประสบสอพลอที่อิจฉาขงจื๊อ ขงจื๊อถูกกดดันจนต้องลาออกจากตำแหน่ง ตอนอายุ 54 ปีได้ตระเวนไปตามแคว้นต่าง ๆ เพื่อเผยแผ่คุณธรรม อายุ 68 ปีกลับแคว้นหลู่ บ้านเกิด จัดตั้งสำนักธรรมเพื่อโปรดผู้คน มีสานุศิษย์ 3,000 คน ศิษย์เอกที่เป็นนักปราชญ์ 72 คน เมื่อขงจื๊ออายุ 69 ปี ขงหลี่ บุตรชาย อายุ 50 ปี ได้เสียชีวิตลง ขงหลี่มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อ จื่อซือ (หลานขงจื๊อ) ขงจื๊อถึงแก่กรรมวันที่ 2 เดือนสี่ สิริอายุ 73 ปี ขงจื๊อเป็นทั้งนักปราชญ์และศาสดาแห่งศาสนาขงจื๊อ ซึ่งเป็นศาสนาประจำชนชาติจีน

28. เล่าจื๊อ

เล่าจื๊อ เป็นคนในสมัยราชวงศ์โจว เกิดที่หมู่บ้านชีเหยินลี อำเภอขู่เสี้ยน แคว้นฉู่ เมื่อวันที่ 15 เดือนยี่ ก่อน ค.ศ.ราว 576 ปี (ก่อนพ.ศ. 33 ปี) มารดาตั้งครรภ์อยู่ถึง 81 ปี ถึงได้คลอดใต้ต้นหลี่ จึงใช้หลี่เป็นแซ่ ท่านเกิดมาผมขาวเหมือนคนแก่ จึงเรียกว่า เล่าจื๊อ เล่าจื๊อเคยรับราชการในตำแหน่งหัวหน้าห้องสมุดจึงมีโอกาสศึกษาตำราต่าง ๆ หลังห้องสมุดถูกยุบเลิก จึงไปจำศีลบำเพ็ญเพียร เล่าจื๊อเป็นนักปราชญ์ที่เชี่ยวชาญทางเต๋า ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ดาราศาสตร์ เป็นผู้เขียน "เต้าเต๋อจิง" (เต้าเต็กเก็ง) อันลือลั่น

29. เม่งจื๊อ

เม่งจื๊อ (ก่อนค.ศ. 390-ก่อนค.ศ. 305) กำพร้าบิดาตั้งแต่อายุ 3 ขวบ เดิมทีบ้านของเม่งจื๊ออยู่ใกล้สุสาน เม่งจื๊อและเพื่อนมักจะเล่นฝังศพกัน มารดาของเม่งจื๊อรู้สึกว่าไม่ดี จึงย้ายบ้านไปอยู่ใกล้ตลาด เม่งจื๊อก็เล่นเป็นพ่อค้าลูกค้าต่อรองราคากัน มารดาของเม่งจื๊อก็เห็นว่าไม่เหมาะ จึงย้ายบ้านอีกครั้งไปที่ใกล้โรงเรียน เม่งจื๊อก็หัดเป็นนักเรียนหัดมีมารยาท มารดาของเม่งจื๊อดีใจมาก จึงตัดสินใจอยู่ที่นี่อย่างถาวร ต่อมานางได้ส่งลูกเข้าโรงเรียน เม่งจื๊อตอนเข้าโรงเรียนใหม่ ๆ ทุกวัน

ต้องนั่งอยู่แต่ในห้องเรียนตลอดวันรู้สึกไม่เคยชิน วันหนึ่งเม่งจื๊อได้หนีเรียนกลับบ้าน มารดาของเม่งจื๊อกำลังทอผ้าอยู่ในบ้าน เห็นลูกชายหนีบหนังสือวิ่งหลบเข้าบ้าน ก็รู้ว่าลูกคงหนีเรียนมา นางเสียใจมากที่ตนอุตส่าห์ทอผ้าด้วยความยากลำบาก โดยต้องใช้จ่ายอย่างประหยัด จึงพอเหลือเงินเล็กน้อยให้ลูกได้เรียนหนังสือ เพื่อหวังภายหน้าจะได้มีความรู้ความสามารถ มาบัดนี้ลูกกลับไม่รู้จักขยัน ยังหนีโรงเรียน นางยิ่งคิดยิ่งโมโห จึงใช้กรรไกรตัดด้ายที่กำลังทออยู่จนขาด เม่งจื๊อเห็นมารดาทำเช่นนั้นทั้งแปลกใจและเสียใจ มารดาของเม่งจื๊อเช็ดน้ำตากล่าวว่า *“เจ้าหนีเรียนก็เหมือนการทอผ้าได้เพียงครึ่งเดียว ก็ตัดด้ายขาดย่อมไม่สำเร็จเป็นผ้า เรียนหนังสือได้ครึ่งเดียว ทำให้เสียการเรียน ย่อมไม่อาจเรียนสำเร็จ เหตุผลเช่นนี้เจ้าไม่เข้าใจเลยหรือ?”* มารดาของเม่งจื๊อใช้ชีวิตจริงมาอบรมบุตร ทำให้เม่งจื๊อสะท้านใจมาก เม่งจื๊อรู้สึกเสียใจและละอายใจ จึงยอมรับผิดต่อมารดาและกล่าวว่า *“แม่อย่าเสียใจต่อไปผมจะขยันเล่าเรียน จะไม่หนีโรงเรียนอีกแน่นอน”* ตั้งแต่นั้นเม่งจื๊อก็ขยันเรียนหนังสือ ไม่เคยหนีเรียนอีก ต่อมาเม่งจื๊อกลายเป็นนักปรัชญาที่โด่งดังมาก เม่งจื๊อได้ชื่อว่า เป็นผู้สืบทอดหลักปรัชญาของขงจื๊อ คือ เม่งจื๊อเป็นศิษย์ของจื่อซือ (หลานขงจื๊อ) จื่อซือเป็นศิษย์ของจังจื๊อ จังจื๊อเป็นศิษย์ของขงจื๊อ

30. ยมบาลตำหนัก 1

ฉินก่วงอ๋อง

ข้าพเจ้าเป็นคนในสมัยราชวงศ์ซ่ง เกิดที่ปัจจุบันคือมณฑลฮกเกี้ยน ข้าพเจ้าเป็นคนเลือดร้อน รักความยุติธรรม ยึดความซื่อสัตย์ กตัญญู มีสัจจะเป็นหลัก บิดาแซ่จู ชื่อหลง เป็นคนซื่อตรง มีอาชีพทำนา ข้าพเจ้าเป็นลูกชายคนเดียว ชอบฝึกวิทยายุทธ์ เจนจบทั้ง 18 กระบวนท่า ชอบปราบอธรรม อภิบาลคุ้มครองผู้อ่อนแอ

ขณะนั้นในเมืองมีพี่น้องคู่หนึ่งชื่อ เฟยเทียนหย่ง และเฟยเทียนเฉียง เป็นนักเลงประจำถิ่น มีลูกน้องจำนวนมากเที่ยว เกะกะระรานชาวบ้านสุจริตชนอยู่เสมอ วันหนึ่งข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองเดินเล่น พบหญิงชราคนหนึ่งนั่งร้องไห้น้ำตานองหน้าอยู่กลางตลาด แกบอกว่าลูกสาวของแกถูกพี่น้องตระกูลเฟยฉุดเอาตัวไป ข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้น เกิดความรู้สึกเจ็บแค้นแทนมาก จึงบุกไปรังเสือด้วยตัวคนเดียว พอไปถึงบ้านตระกูลเฟยก็บอกว่า *"กลางวันแสก ๆ ฉุดคร่าหญิงชาวบ้านหมายความว่าอย่างไร?"* พี่น้องแซ่เฟย พอเห็นข้าพเจ้าออกหน้าแทนก็หัวเราะเยาะถามว่า *"ลมอะไรเอ่ย พัดพี่จูมา"* ข้าพเจ้าตอบว่า *"ข้ามาเพื่อหญิงสาวคนนี้ ขอให้นายจงรีบปล่อยตัวเธอออกมาอย่าให้แม่แกต้องเศร้าโศกเสียใจ"* แต่พี่น้องตระกูลเฟยถือตัว

ว่ามีคนมากกว่า ไหนเลยจะยอมปล่อยคนง่าย ๆ พอเทียนหย่งขยิบตาเท่านั้น พวกลูกน้องที่อยู่ล้อมรอบก็กรูกันเข้ามาหาทันที ข้าพเจ้าเข้าต่อสู้อย่างเข้มแข็ง พลางร้องตะโกนบอกถึงบาปบุญคุณโทษ ชี้ถูกชี้ผิดแก่พวกมัน ไม่ช้าพวกมัน หนึ่งในสามก็ค่อย ๆ ถอยห่างไปไม่ต่อสู้อีก ข้าพเจ้าประกาศย้ำอีกว่า *"การช่วยผู้แข็งแรงรังแกผู้อ่อนแอ รังแต่จะเสียชื่อ การช่วยผู้อ่อนแอถึงจะเป็นลูกผู้ชายอย่างแท้จริง ข้ารู้ว่าพวกท่านล้วนแต่เป็นคนดี ย่อมไม่เอาชนะด้วยการใช้คนมากรุมแบบหมาหมู่"* ตอนนี้พวกสมุนสองในสามเกิดลังเลใจชะงักอยู่ แต่มีส่วนหนึ่งที่ยังคงเหมือนสัตว์ป่าไร้จิตสำนึก ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่งที่ไม่ยอมฟังเสียง กระโดดเข้ามากำหมัดหมายจะต่อยหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารีบเอี้ยวตัวหลบพร้อมกับต่อยสวนไปหนึ่งหมัดที่ใบหน้าจนมันหงาย หลังกลิ้งลงกับพื้น ข้าพเจ้าพูดด้วยเสียงอันดังว่า หากยังคิดจะช่วยคนชั่วอีกให้รีบขึ้นมา! เจ้าหมอนั่นตัวสั่นงันงกปากก็ร้องขอไว้ชีวิต จากนั้นก็ไม่มีใครกล้าเข้ามาสู้อีก ต่างแยกย้ายกันหลบหน้าไป พี่น้องตระกูลเฟยเห็นสถานการณ์เปลี่ยนไป จึงไม่กล้าอวดอำนาจอีก ดูคล้ายจะสำนึกผิด โดยนำเด็กสาวออกมามอบให้ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าช่วยสาวน้อยออกมาแล้ว ก็พาไปส่งบ้าน ทำให้แม่ลูกได้พบหน้ากันอีก

ข้าพเจ้าได้ช่วยเหลือคนอ่อนแอและคนยากจนนับจำนวนไม่ถ้วน พวกอันธพาลนักเลงหัวไม้จึงค่อย ๆ ลดน้อยลง หากมี

นักเลงมาเกะกะในเมือง พอได้ยินว่าข้าพเจ้ามาแล้ว ต่างเหมือนกับหนูเห็นแมว พากันวิ่งหนีไปหมด ดังนั้นชาวบ้านในท้องที่จึงนับถือข้าพเจ้าเสมือนพ่อ ทุกครั้งที่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก่อนจะแจ้งทางการมักจะรายงานให้ข้าพเจ้าทราบก่อน

ข้าพเจ้าตายจากโลกตอนอายุ 70 ปี เมื่อวิญญาณถึงยมโลกได้รับการส่งเสริมให้ไปบำเพ็ญฌานสมาธิที่ศูนย์รวมกรรม 3 ปี ต่อมาได้รับเทวโองการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพระภูมิ เจ้าหลักเมือง เทพตรวจการณ์ ตามลำดับ ก่อนได้รับตำแหน่งปัจจุบันได้ทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษาเมืองนรกอยู่ 300 ปี จึงได้รับการส่งเสริมจากท่านพระโพธิสัตว์ตี่จั่งอ๊วงจนได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นยมบาล ตำหนัก 1

31. ยมบาลตำหนัก 3

ซ่งตี้อ๋อง

ข้าพเจ้าเป็นคนสมัยปลายราชวงศ์ฮั่น (ยุคสามก๊ก) แซ่ชี ชื่อซี บิดาตายตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุ 7 ปี จนอายุ 12 ปี ทางบ้านยากจนมาก ทุกวันข้าพเจ้าต้องเข้าป่าหาฟืน ส่วนมารดาเก็บผักป่า มีชีวิตที่แสนลำบาก เมื่ออายุ 14 ปี วันหนึ่งระหว่างทางที่ข้าพเจ้ากำลังเอาฟืนกลับบ้าน มีชายชราผมขาวคนหนึ่งมาทักทายข้าพเจ้าว่า *"ปัจจุบันนี้บ้านเมืองวุ่นวาย ลุงจะสอนวิชา*

ให้แก่เจ้าเกี่ยวกับดาราศาสตร์และพิชัยสงคราม เพื่อภายหน้าจะได้รับใช้ชาติ เอามั้ย?” ข้าพเจ้าได้ฟังเช่นนั้น ทั้งเห็นชายชราลักษณะท่าทางไม่ธรรมดา คงเป็นคนต่างถิ่นจึงตกลงรับปากทันที ชายชรากล่าวว่า *“ถ้าเจ้าคิดจะช่วยชาติบ้านเมือง อีกสิบวันให้มารอพบข้าที่ใต้ต้นไม้นี้”* กล่าวจบก็หายวับไปกับสายลม 10 วันต่อมาข้าพเจ้าก็มารอพบที่ใต้ต้นไม้ตั้งแต่เช้า เกือบค่ำก็ยังไม่เห็นชายชรามา แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ท้อใจยังคงมารอเช่นนี้ทุกวัน หลังจากผ่านไป 20 วัน เนื่องจากเหนื่อยล้ามากจึงทำให้นอนหลับไป กระทั่งเที่ยงคืนได้ฝันว่า ชายชราคนนั้นยื่นหนังสือให้เล่มหนึ่งและกล่าวว่า หนังสือเล่มนี้สอนเกี่ยวกับดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และพิชัยยุทธ์ เจ้าอยากรู้สิ่งใด อ่านดูก็จะรู้เอง กล่าวจบก็หายวับไปอีก เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้นก็พบหนังสือเล่มหนึ่งวางอยู่ข้างตัวจริง ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมาก แต่ไม่ทราบจริงเท็จประการใด จึงนำกลับไปบ้าน แล้วตั้งบนแท่นจุดธูปบูชา 49 วัน เมื่อถึงวันที่ 50 หลังจากข้าพเจ้าอธิษฐานจิตก็เปิดหนังสือดู ในหนังสือปรากฏข้อความว่า *“แผ่นดินวุ่นวาย โจรผู้ร้ายชุกชุม ผู้คนล้มตาย ที่สุดแบ่งเป็นสามก๊ก”* จากนั้นไม่ว่าเรื่องดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ พิชัยสงคราม ทุกครั้งที่อธิษฐานจิตก็จะได้รับรายละเอียดชี้แจงจนเข้าใจ ข้าพเจ้าได้กราบขอบพระคุณที่ประทานหนังสือตำรา และตั้งหน้าตั้งตาศึกษาอย่างจริงจัง

5 ปี ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ข่าวโจรโพกผ้าเหลืองก่อความ

วุ่นวายเป็นที่ครึกโครมมาก ข้าพเจ้าดูดวงดาวรู้ว่า ราชวงศ์ฮั่นกำลังเสื่อม เจ้าผู้ครองหัวเมืองต่างตั้งตัวเป็นใหญ่ เดิมทีข้าพเจ้าคิดจะอยู่อย่างเงียบ ๆ ไม่สนใจทางโลก ตั้งหน้าปรนนิบัติมารดาถือความกตัญญูเป็นที่ตั้ง แต่ไม่ทราบด้วยเหตุใด อยู่มาวันหนึ่งระหว่างที่ข้าพเจ้าไม่อยู่บ้าน สุมาเต็กโชมาหามารดาข้าพเจ้าและขอให้เชิญข้าพเจ้าไปช่วยเล่าปี่กำจัดโจโฉโดยกล่าวว่า โจโฉกระทำการบีบคั้นฮ่องเต้ ซึ่งข้าพเจ้าก็พอรู้มาบ้าง เพียงแต่น้องชายตายแต่ยังเด็ก มารดาไม่มีใครเลี้ยงดู จึงไม่กล้าไปไกลบ้าน ตอนนั้นข้าพเจ้าบอกกับมารดาว่า *“บ้านเมืองใช่จะไร้คนดี บ้านเมืองวุ่นวาย เกี่ยวอะไรกับบ้านเรา”* มารดากล่าวว่า *“ตัวเป็นข้าแผ่นดินฮั่น ปล่อยให้ราชวงศ์ฮั่นล่มสลายได้อย่างไร บ้านเมืองมีภัย เป็นหน้าที่ของลูกผู้ชายที่ต้องปกป้อง* ***คนเราอยู่ในโลกตายช้าตายเร็วก็ต้องตาย เอกบุรุษต้องเลือกตายอย่าง มีเกียรติ”***

คำสั่งมารดาไม่อาจขัด ข้าพเจ้าจึงต้องจากบ้านไปหาสุมาเต็กโช ณ เมืองซินเอี๋ย สุมาเต็กโชได้ชี้แนะข้าพเจ้าหลายอย่าง เมื่อเล่าปี่ทราบว่า ข้าพเจ้ามาเมืองซินเอี๋ยก็เชิญข้าพเจ้าไปที่จวน จากการพูดคุยข้าพเจ้าพบว่า เล่าปี่เป็นคนดี มีคุณธรรมสูง ข้าพเจ้าจึงตกลงช่วยท่านด้วยความซื่อสัตย์ภักดี โดยรับหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ต่อมาโจโฉส่งกองทัพมาโจมตีเมืองซินเอี๋ยหลายครั้ง แม้ฝ่ายเราจะมีกำลังน้อยกว่าและขาดเสบียง

แต่ข้าพเจ้าใช้กลยุทธ์พิชัยสงคราม จนสามารถเอาชนะได้โดยฆ่าทหารฝ่ายโจโฉล้มตายจำนวนมาก

ต่อมา มีคนถือจดหมายมาพบข้าพเจ้าโดยบอกว่ามารดาส่งมา ข้าพเจ้าจึงเปิดอ่านดู ในจดหมายมีความว่า *"น้องเจ้าตายตั้งแต่ยังเด็ก ที่บ้านไม่มีใครอื่น โจโฉได้ส่งคนมาที่บ้านบอกว่า ลูกก่อการกบฏ จึงจับตัวแม่ไปคุมขังไว้โดยบอกว่าหากเจ้ามาสวามิภักดิ์ก็จะปล่อยตัวแม่ เมื่อลูกได้รับจดหมายขอให้เห็นแก่ความเป็นแม่ลูก จงเร่งกลับบ้านโดยด่วน จากนั้นครอบครัวเราจะหนีภัยไปอยู่ที่อื่น ชีวิตของแม่แขวนอยู่บนเส้นด้าย หวังว่าลูกรักคงจะมาช่วยแม่โดยเร็ว"* เมื่อข้าพเจ้าอ่านจบก็ร้องไห้โฮ ข้าพเจ้ารู้ว่า ต้องเป็นแผนของโจโฉ แต่จดหมายฉบับนี้เป็นลายมือของแม่ หากไม่ไปช่วยแม่ก็เป็นลูกอกตัญญู จึงได้นำจดหมายไปให้เล่าปี่ดู เล่าปี่อ่านแล้วก็น้ำตาซึมกล่าวว่า *"แม่กับลูกมีสัญชาตญาณแห่งความผูกพัน ท่านจงไปเถิด อย่าได้เป็นห่วงข้าเลย รอให้ท่านได้พบกับมารดาก่อนแล้วค่อยมาวางแผนกันใหม่"* คืนนั้นเล่าปี่จัดงานเลี้ยงอำลาแก่ข้าพเจ้า ระหว่างรับประทานอาหารเล่าปี่ทอดถอนใจกล่าวว่า *"ท่านไปครั้งนี้เสมือนหนึ่งเราขาดแขนทั้งซ้ายขวา แม้ตับมังกรน่องหงส์ก็ไร้รส"*

วันรุ่งขึ้นเล่าปี่นำกองทหารมาส่งข้าพเจ้าระยะทางประมาณ 5 ลี้ก็ถึงแนวป่าไม้ ข้าพเจ้ากล่าวอำลา *"ท่านมาส่ง*

ไกลโขแล้ว ซีซี ขอลาก่อน” พอไปได้ระยะหนึ่ง ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่า ลืมบอกเรื่องหนึ่ง จึงขี่ม้ากลับไปหาเล่าปี่อีก ตอนนั้นเห็นพวกทหารกำลังโค่นต้นไม้เป็นการใหญ่ ข้าพเจ้าถามถึงสาเหตุ พี่กวนอูตอบว่า “พี่ *เราหยุดม้าส่งท่านที่ชายป่าเห็นท่านขี่ม้าจากไปอย่างรีบร้อน พี่เราสะอื้นกล่าวว่า ซีซีไปแล้วจะทำอย่างไร ขณะกำลังจ้องมองท่านก็ถูกป่าไม้เหล่านี้บังสายตา พี่เราชี้ด้วยแส้ม้าว่า เราต้องการโค่นต้นไม้เหล่านี้ให้หมดจะได้ไม่บังสายตา”* เมื่อข้าพเจ้าได้ฟังคำพูดนี้รู้สึกสะท้อนใจจนกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่และได้กล่าวกับเล่าปี่ว่า *“เพราะจดหมายของมารดาทำให้จิตใจว้าวุ่นจนลืมเรื่องที่จะบอกท่าน คือ ที่เขามังกรหลับอยู่ห่างจากเมืองซงหยง 20 ลี้ มีอุบาสกคนหนึ่ง ชื่อ จูกัดขงเบ้ง เป็นเอกบุรุษแห่งยุค ขอให้นายท่านไปเชิญด้วยตัวเอง ถ้าได้คนผู้นี้มาช่วยราชการ ไม่ต่างจากฮั่นโกโจได้จางเหลียง ฉันใด ฉันนั้น”*

หลังจากข้าพเจ้าแนะนำขงเบ้งแล้ว ก็อำลาเล่าปี่มุ่งหน้ากลับบ้านเกิด ที่น่าเสียใจที่สุดก็คือ พอมารดาเห็นข้าพเจ้ากลับมาก็ด่าใหญ่ว่า *“บัดนี้บ้านเมืองยังไม่สงบ เจ้ากลับมาทำไม”* ข้าพเจ้ากล่าวว่า *“เพราะผมได้รับจดหมายจากแม่จึงรีบมา”* พอมารดาได้ฟังก็ยิ่งโมโห ตบโต๊ะปังใหญ่ *“เจ้าลูกเลว เจ้าอยู่ในยุทธภพหลายปีเสียเปล่า คิดว่าเจ้าจะฉลาด แต่เปล่าเลย เจ้าควรรู้ว่า ความซื่อสัตย์ภักดีกับความกตัญญูไปด้วยกันไม่ได้*

ไฉนจึงไม่รู้ว่า โจโฉ คือโจรข่มเหงฮ่องเต้ ส่วนเล่าปี่เป็นคนดีมีคุณธรรม ทั้งยังเป็นเชื้อสายราชวงศ์ฮั่น เจ้าอยู่กับเขาก็ถูกแล้ว ไฉนจึงไปเชื่อจดหมายปลอมโดยไม่ไตร่ตรองให้รอบคอบ เป็นการทิ้งที่สว่างไปหาที่มืด ทำให้เสื่อมเสียชื่อ โง่สิ้นดี ต่อนี้ไปแม่จะสู้หน้าใครได้อีก เจ้าทำให้บรรพชนต้องอัปยศอดสู เสียชาติเกิดจริง ๆ”

ข้าพเจ้าถูกด่าจนต้องคุกเข่าไม่กล้าเงยหน้า แล้วท่านแม่ก็หันกลับเข้าไปหลังม่าน ครู่ต่อมาคนใช้ก็ออกมาแจ้งว่า *“คุณชาย! นายหญิงผูกคอตายแล้ว”* ข้าพเจ้าตกใจรีบวิ่งเข้าไปช่วย แต่ไม่ทันการมารดาสิ้นใจเสียก่อน ข้าพเจ้าร้องไห้จนสลบเป็นเวลานานจึงฟื้นขึ้น จากนั้นก็รู้ว่าเสียเชิงแก่โจโฉ ดังนั้นตอนข้าพเจ้าอยู่กับโจโฉ จึงไม่เคยเสนอแผนการใด ๆ เลย นี่คือประวัติส่วนตัวของข้าพเจ้า

หลังจากข้าพเจ้าละสังขารจากโลกมนุษย์พยายามจะขอพบมารดา แต่มารดาเป็นคนมีคุณธรรมไม่เคยด่างพร้อยอบรมบุตรให้มีความซื่อสัตย์ภักดี ได้จุติแดนสุขาวดีนานแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปศึกษาวิทยาการต่าง ๆ ที่ศูนย์รวมกรรมในปรภพเป็นเวลา 3 ปี จากนั้นก็ได้รับราชโองการให้ทำหน้าที่เป็นเทพตรวจการณ์ 100 ปีต่อมาถึงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นยมบาลตำหนัก 3 สืบมาจนปัจจุบัน

32. ยมบาลตำหนัก 5

เซินหลออ๋อง

ข้าพเจ้าเป็นคนในสมัยราชวงศ์ซ่ง ชื่อเปาบุ้นจิ้น เป็นเทพบุ้นเขกมาจุติ ด้วยตอนคลอดจากท้องมารดามีผิวหนังสีดำทั้งตัว จึงมีชื่อเล่นว่า ดำ บิดาชื่อ เปาไหว มารดาชื่อ นางโจว มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน คือ พี่ชาย 2 คน ข้าพเจ้าเป็นคนเล็กสุด ทางบ้านมีอาชีพทำไร่นา ฐานะค่อนข้างดี ตอนเด็กไปเรียนหนังสือที่หมู่บ้านใกล้เคียง อายุ 16 ปีสอบได้ซิ่วไฉ ต่อมาได้เข้าเมืองหลวง สอบได้จิ้นซื่อ ได้รับตำแหน่งนายอำเภอเมืองติ้งเย่น ระหว่างอยู่ในตำแหน่งได้ทำคดี *"โคมดำ"* เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นคนเข้มแข็งเด็ดขาดจนเกิดความผิดพลาด ทำให้ผู้ต้องหาถูกลงทัณฑ์จนเสียชีวิต จึงถูกปลดออกจากตำแหน่ง จากนั้นชีวิตต้องระหกระเหินอยู่หลายปี ต่อมาได้ถูกเสนอเป็นเจ้าเมืองไคฟง ระหว่างอยู่ในตำแหน่งนี้ได้คลี่คลายคดีมากมาย ตัดสินคดีอย่างยุติธรรมโดยไม่เกรงกลัวอำนาจอิทธิพลผู้ใด ทุกครั้งตัดสินคดีโดยยึดหลักกฎหมาย ผู้คนจึงเรียกข้าพเจ้าว่า *"เปาชิงเทียน"* หลังจากกลับสู่สวรรค์ได้รับราชโองการับตำแหน่งยมบาลตำหนัก 5 ตราบจนปัจจุบัน

33. ยมบาลตำหนัก 6

ข่าเฉิงอ๋อง

ข้าพเจ้าแซ่หลิน ชื่อไค เป็นชาวฮกเกี้ยน เกิดในสมัยราชวงศ์ถัง เมื่อข้าพเจ้าอายุ 3 ขวบ บิดาได้เสียชีวิตลง เหลือเราสองแม่ลูกต้องดำรงชีวิตด้วยความลำเค็ญ โดยเรามักต้องไปเก็บผักป่ามากินประทังชีวิต จนกระทั่งข้าพเจ้าอายุ 8 ปี เนื่องจากมารดาตรอมใจเกินไปจนกลายเป็นคนพิการ ข้าพเจ้าจึงต้องไปเป็นคนงานเด็ก โดยนำเงินเดือนแต่ละเดือนจำนวน 5 ตำลึงมาเลี้ยงดูมารดา หากวันไหนข้าพเจ้าไม่ได้เลี้ยงโคก็ต้องทำงานหนัก เงินเดือนที่ได้มาก็พยายามปรนนิบัติมารดาอย่างเต็มที่กระทั่งข้าพเจ้าอายุ 13 ปี มารดาก็เสียชีวิตไปอีกคน ข้าพเจ้าไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน ดีแต่ว่าตอนนั้นข้าพเจ้ามีเพื่อนคนหนึ่งชื่อเฉินหย่งมาช่วยฝังศพมารดา ตั้งแต่นั้นเราทั้งสองก็รักกันเหมือนพี่น้อง เมื่อข้าพเจ้าอายุ 15 ปี วันหนึ่งขณะไปท่องเที่ยวกับเฉินหย่ง ทันใดก็มีลมเย็นกรรโชกมาวูบหนึ่ง ข้าพเจ้าพลันล้มลงหมดสติ ขณะอยู่ในภวังค์ก็พบผู้เฒ่าคนหนึ่งมาชี้แนะโดยบอกให้ข้าพเจ้าเดินไปทางทิศเหนือจะได้พบกับผู้ช่วยเหลือเมื่อข้าพเจ้าฟื้นขึ้นได้พยายามเดินหาเฉินหย่งจนทั่วก็หาไม่พบจึงได้แต่เดินไปตามคำชี้แนะของชายชรา ระหว่างทางได้พบกับสิ่งแปลกประหลาดต่าง ๆ แต่ข้าพเจ้าหาได้หวาดกลัวไม่ ต่อมา

ได้พบกับชายชราในบ้านหลังหนึ่ง ท่านได้รับข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์ และได้ถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่ข้าพเจ้า หลังจากฝึกสำเร็จ ท่านก็สั่งให้ข้าพเจ้าเดินทางไปสอบ ผลปรากฏว่าสอบได้ตำแหน่งจอหงวนฝ่ายบู๊ ตอนนั้นพวกฮวนมักมารุกราน ข้าพเจ้าเป็นผู้บัญชาการทหารป้องกันด่านชายแดน ข้าพเจ้ารักราษฎรเหมือนพ่อรักลูก มีความยุติธรรม เหตุนี้จึงเป็นที่รักใคร่ของราษฎร วันหนึ่งมีทหารใต้บังคับบัญชากินเหล้าเมาอาละวาดไปทำร้ายชาวบ้าน ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด โดยตัดศีรษะทหารผู้นั้นต่อหน้าฝูงชน ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครกล้าไปรังแกชาวบ้านอีก ตอนอายุ 30 ปี ข้าพเจ้าได้แต่งงานกับนางเม่ยบุตรีของคหบดีคนหนึ่ง นางได้ให้กำเนิดบุตรชาย 2 คน หญิง 1 คน แต่ภรรยาข้าพเจ้าเป็นคนเย่อหยิ่ง ถือตัว เอาแต่ใจตน ปฏิบัติต่อผู้ใต้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าเหมือนไม่ใช่คน วันหนึ่งนางถือโอกาส ขณะที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ทำการลงโทษทหารของข้าพเจ้าอย่างเหี้ยมโหด เมื่อข้าพเจ้ากลับมาพบเข้าโมโหสุดขีด เพื่อเห็นแก่ส่วนรวมจึงไล่นางกลับไปหาพ่อแม่ของนาง ด้วยเหตุนี้ความเป็นสามีภรรยาจึงได้สิ้นสุดลง ตอนนั้นทหารใต้บังคับบัญชาเห็นข้าพเจ้ามีความเที่ยงธรรม ต่างก็ยิ่งเพิ่มความเคารพยำเกรง

ต่อมาพวกฮวนยกทัพมาโจมตี ข้าพเจ้ามีนายทหารเพียงห้านายกับพลทหารหนึ่งหมื่น สามารถต่อต้านพวกฮวนที่มี

กำลังมากกว่าสิบเท่าจนเอาชนะได้ด้วยปัญญา เมื่อฮ่องเต้ทรงทราบจึงแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพภาคเหนือ

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ข่าวว่า เฉินหย่งเพื่อนรักของข้าพเจ้ากำลังตกระกำลำบาก ตาบอดทั้งสองข้าง ขอทานอยู่ในเมือง ข้าพเจ้ารีบขี่ม้าไปหาที่กระท่อมของเขาและเชิญให้ไปอยู่ในจวนแม่ทัพ เพื่อตอบแทนบุญคุณที่เคยช่วยข้าพเจ้าฝังศพมารดา แต่อยู่ในจวนไม่ถึงครึ่งปี เนื่องจากบุญวาสนาของเขายากที่จะสุขสบาย ไม่อาจอยู่อย่างสงบ ข้าพเจ้ารั้งไว้ไม่อยู่ จึงได้สร้างบ้านอีกหลังหนึ่งในตัวเมืองให้เขาอยู่ เพื่อแสดงความมีน้ำใจ ในระหว่างครึ่งปีที่อยู่ด้วยกันในจวน แม้ข้าพเจ้าจะมียศเป็นถึงแม่ทัพ แต่ก็ไม่เคยถือตัว โดยรับประทานอาหารด้วยกันทุกมื้อและคอยดูแลทุกข์สุขต่างๆ

วันหนึ่งข้าพเจ้าไปล่าสัตว์ตามชนบท ลูกน้องคนหนึ่งเกิดขี่ม้าไปเหยียบต้นข้าวของชาวนาเสียหาย ทีแรกข้าพเจ้าคิดจะลงโทษโดยการตัดศีรษะตามกฎกองทัพ แต่ถูกชาวนาอ้อนวอนขอร้องเอาไว้ ข้าพเจ้าจึงเพียงลงโทษตักเตือนด้วยการโบย 40 ไม้ คาดไม่ถึงว่าลูกน้องคนนี้ผูกใจอาฆาต ถือโอกาสในคืนเทศกาลไหว้พระจันทร์ ขณะข้าพเจ้าดื่มเหล้าเมาจนไม่ได้สติจับข้าพเจ้ามัด เตรียมจะส่งไปให้พวกฮวน เดชะบุญที่คนสนิทของข้าพเจ้ารู้เข้า จึงชิงตัวข้าพเจ้ากลับมาได้

ตอนข้าพเจ้าอายุ 50-70 ปี เรียกว่า อยู่ในยุคสันติภาพ อาณาประชาราษฎร์อยู่อย่างสงบสุข แต่พวกฮวนยังปราบไม่ราบคาบ และมาก่อกวนอีกครั้ง แม้ข้าพเจ้าจะเป็นแม่ทัพรักษาชายแดนที่เข้มแข็ง แต่ถึงตอนนี้ย่างเข้าสู่วัยชรา ฝีมือลดน้อยถอยลง ต่อมาเกิดพลาดท่าไปตกอยู่ในค่ายกลของข้าศึก ถูกห่าธนูยิงได้รับบาดเจ็บจนสลบ โชคยังดีได้รับการช่วยเหลือนำกลับมารักษา

กระทั่งอายุ 89 ปี พิษจากบาดแผลกำเริบจนเสียชีวิต เมื่อวิญญาณถึงยมโลกได้รับการส่งเสริมให้ไปฝึกวิทยาการต่าง ๆ ในศูนย์รวมกรรม 4 ปีต่อมาได้รับราชโองการเป็นเจ้าพระภูมิ อีก 3 ปีต่อมาได้เลื่อนเป็นเจ้าหลักเมือง มณฑลกวงโจวเป็นเวลา 10 ปี เมื่อครบกำหนดได้เลื่อนเป็นเทพตรวจการณ์ 100 ปีต่อมาจึงได้รับการส่งเสริมเป็นยมบาลตำหนัก 6 จนถึงปัจจุบัน

34. ยมบาลตำหนัก 7

ไท่ซันอ๋อง

ข้าพเจ้าเป็นชาวมณฑลเจ้อเจียง บิดาชื่อ เฉินโจว มารดา ชื่อ เฉินไช่ พี่น้องทั้งหมดมี 4 คน คือพี่ชาย 2 คน น้องสาว 1 คน ข้าพเจ้าเป็นคนที่ 3 ทางบ้านมีอาชีพทำนา หลังจากข้าพเจ้าเรียนหนังสือได้ 6 ปี ก็ช่วยบิดาทำนาด้วยความขยันขันแข็ง พระอาทิตย์ขึ้นก็ทำนา พระอาทิตย์ตกก็พักผ่อน มีควายกับนกเป็นเพื่อน วันหนึ่งควายที่ไถนาเกิดล้มป่วย ข้าพเจ้าเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดดุจพี่น้อง แต่ในที่สุดก็เสียชีวิตลง ซากศพของควาย พ่อและพี่ชายมีความเห็นว่าจะขายให้แผงขายเนื้อ ข้าพเจ้าทักท้วงว่าควรจะนำไปฝัง แต่ถูกพี่ชายทั้งสองต่อว่า โดยยืนยันจะขายเป็นเงิน 100 ตำลึง ข้าพเจ้าคิดในใจว่าตนเองไม่มีเงินเลยจะซื้อได้อย่างไร จึงได้แต่ไปแอบร้องไห้ที่คันนา พอดีเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาปลอบใจและบอกว่า ได้ข่าวว่าเถ้าแก่หลิวต้องการรับสมัครคนงาน ทำไมไม่ไปลองสมัครดู ข้าพเจ้าจึงไปคุยกับเถ้าแก่หลิว โดยขอยืมเงิน 100 ตำลึงมาซื้อซากควายกับบิดาก่อน เสร็จแล้วจึงนำควายไปฝังที่ป่าช้า หลังจากนั้นพอมีเวลาว่างก็มักจะไปเฝ้าดูและตกแต่งให้เรียบร้อย ตอนกลางวันข้าพเจ้าทำงานที่บ้าน ตอนหัวค่ำและวันหยุดก็ไปทำงานสวนที่บ้านเถ้าแก่หลิว เช่น หาบน้ำ รดน้ำดอกไม้และงานเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ เพื่อใช้หนี้เงิน 100 ตำลึง

เมื่อข้าพเจ้าอายุ 16 ปี บิดามารดาได้ถึงแก่กรรมในปีเดียวกัน หลังจากพ่อแม่เสียชีวิตพี่ชายทั้งสองก็ขายที่นานำเงินไปเที่ยวทางอบายมุข ข้าพเจ้าไม่กล้าห้ามปรามได้แต่ปล่อยให้เขาผลาญ เป็นอยู่เช่นนี้ไม่ถึงสามปี ทรัพย์สมบัติทุกอย่างก็ถูกพี่ชายทั้งสองขายจนหมดสิ้น ตั้งแต่นั้นจะทำนาก็ไม่มีนาให้ทำ ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องไปเป็นคนใช้บ้านเถ้าแก่หลิว น้องสาวยังเล็กข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้อดอยาก จึงต้องเอาเงินเดือนทุกเดือนไปให้ เมื่อน้องสาวโตขึ้น ข้าพเจ้าแนะนำให้ไปเป็นคนใช้ที่บ้านเถ้าแก่หลิว เถ้าแก่หลิวเป็นคนใจบุญตกลงรับไว้ทันที เถ้าแก่มีบุตรชายหนึ่งคนชื่อ สินจง บุตรสาวหนึ่งคนชื่อ เย่เอ๋อ สินจงเป็นคนมีน้ำใจ ปฏิบัติกับข้าพเจ้าเหมือนพี่น้อง เสียดายที่เขาอายุสั้นตายตั้งแต่วัยรุ่น ตั้งแต่นั้นเถ้าแก่หลิวก็ปลงตกทางโลกไปบวชที่วัด โดยมอบกิจการทางบ้านทุกอย่างให้ข้าพเจ้าจัดการดูแล บัญชีรายรับรายจ่ายข้าพเจ้าจัดทำอย่างเรียบร้อย ทุกครึ่งเดือนจะต้องนำไปให้เถ้าแก่ตรวจดู น้องสาวข้าพเจ้ากับเย่เอ๋อสนิทกันเหมือนพี่น้อง เมื่อเย่เอ๋ออายุ 16 ปี เถ้าแก่หลิวใช้ให้แม่สื่อมาเจรจาว่า จะให้ข้าพเจ้าแต่งงานกับลูกสาวเขา แต่ข้าพเจ้ามิใช่คนโลภเห็นแก่ความสุขส่วนตัว จึงไม่กล้ารับความปรารถนาดีอันนี้ ตอนเถ้าแก่อายุ 53 ปี ได้ล้มป่วยหนัก ขณะใกล้จะสิ้นใจได้สั่งเสียกับข้าพเจ้าว่า *"ถ้าคิดจะตอบแทนบุญคุณละก็เมื่อเราตายแล้ว ขอให้ช่วยดูแลเย่เอ๋อ*

โดยการแต่งงาน สืบทอดกิจการของเราต่อไป" กล่าวจบก็สิ้นใจ หลังจากจัดการเรื่องงานศพเรียบร้อย และไว้ทุกข์ 3 ปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงแต่งงานกับเย่เอ๋อ 2 ปีต่อมาภรรยาได้ให้กำเนิดลูกสาวคนหนึ่ง ข้าพเจ้ากับภรรยามักจะทำบุญให้ทานสงเคราะห์คนยากไร้อยู่เสมอ ส่วนน้องสาวข้าพเจ้าก็ได้แต่งงานกับบัณฑิตแซ่หวงคนหนึ่ง

10 ปีต่อมา เมื่อพี่ชายรู้ว่าข้าพเจ้ากลายเป็นคนรวยและชอบทำบุญ จึงวานน้องสาวมาขอคืนดี ขอให้ลืมเรื่องในอดีต ข้าพเจ้าเห็นแก่ความเป็นพี่น้อง จึงให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ แต่พี่ชายข้าพเจ้าไม่ยอมกลับตัว ยังคงหมกมุ่นทางอบายมุข ทำให้ข้าพเจ้าพลอยเสื่อมเสียชื่อเสียงไปด้วย เนื่องจากพี่ชายมักมากในกาม ดังนั้นไม่ถึง 2 ปีจึงป่วยตายด้วยกามโรค เมื่ออายุ 40 ปี ข้าพเจ้าและภรรยาได้ออกบวชบำเพ็ญเพียร และได้ละสังขารเมื่ออายุ 92 ปี แม้ร่างกายข้าพเจ้าจะตายแล้ว แต่ในความรู้สึกของข้าพเจ้าไม่รู้สึกว่าได้ตายเลย เพราะยังมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนเดิมทุกอย่าง

เมื่อกายทิพย์ (วิญญาณ) ข้าพเจ้าไปอยู่ในโลกวิญญาณ เขาจัดให้ไปอยู่ที่ศูนย์รวมกรรมฝึกฝนวิทยาการต่าง ๆ เป็นเวลา 3 ปี ก็ได้รับราชโองการเป็นเจ้าหลักเมือง มณฑลเจ้อเจียง 10 ปี จากนั้นก็ได้รับการส่งเสริมเป็นยมบาลตำหนัก 7 จนถึงปัจจุบัน

35. ยมบาลตำหนัก 8

โตวฉีอ๋อง

ข้าพเจ้าเกิดที่เกาะไต้หวัน ชื่อหลินเฉียน กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก มีอาชีพจับปลาตามรอยบรรพบุรุษ เนื่องจากยากจนจึงใช้แพที่ทำเองจากไม้ไผ่ในการจับปลา

เมื่อข้าพเจ้าอายุ 10 ปีเก็บได้กระเป๋าใบหนึ่งภายในบรรจุเงิน 200 ตำลึง และต่อมาได้คืนกระเป๋าพร้อมเงินทั้งหมดแก่ชายชราผู้เป็นเจ้าของ โดยไม่ยอมรับรางวัลตอบแทนใด ๆ

เมื่อข้าพเจ้าอายุ 15 ปีเต็ม กำลังวังชาแข็งแรงกว่าเด็กทั่วไป เวลาแล่นแพดจบินสามารถแล่นฝ่าคลื่นลมดั่งพื้นเรียบ วันหนึ่งท้องฟ้าแจ่มใสเพื่อนชาวประมงต่างออกทะเลไปหาปลา วันนั้นบังเอิญข้าพเจ้าติดงานที่บ้านเลยไม่ได้ออกทะเล ก่อนเที่ยงแสงแดดยังจ้าอยู่ แต่พอบ่ายคล้อยเกิดลมพายุโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง คลื่นทะเลสูงอย่างน่ากลัว ข้าพเจ้ารีบวิ่งไปที่ชายฝั่งมองไปที่ทะเล เห็นเรือสำปั้นลำหนึ่งถูกคลื่นซัดจนเรือแตกกำลังจะจม คนในเรือต่างร้องขอความช่วยเหลือ ข้าพเจ้าไม่คำนึงถึงชีวิตตนเอง รีบแล่นแพไม้ไผ่ออกทะเลไปทำการช่วยเหลือทันที ครั้งนั้นข้าพเจ้าสามารถช่วยคนรอดชีวิตมาได้ 9 คน

ข้าพเจ้าแต่งงานเมื่ออายุ 20 ปี มีลูกชายหนึ่งคน ลูกสาวหนึ่งคน หลังจากภรรยาเสียชีวิต ลูกทั้งสองต่างมีครอบครัวกัน

หมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงบวชเป็นพระภิกษุ นั่งสมาธิทำจิตให้ผ่องใสทุกวัน กระทั่งอายุ 70 ปีจึงได้ละสังขาร โดยมีเทพบุตรมานำข้าพเจ้าไปอยู่ที่ศูนย์รวมกรรม 3 วัน ที่แรกได้จุติที่แดนสวรรค์ 10 ปีต่อมาเนื่องจากยมบาลตำหนัก 8 คนเก่าได้ย้ายไปที่อื่น ท่านตี่จั่งอ๊วงโพธิสัตว์จึงให้ข้าพเจ้ามารับตำแหน่งนี้จนถึงปัจจุบัน

ขอให้ชาวโลกพึงทราบไว้ว่า แต่โบราณกาลมาเทพเทวาล้วนมาจากมนุษย์ปุถุชนคนธรรมดาที่สั่งสมบุญกุศล บำเพ็ญความดี มีคุณธรรมทั้งสิ้น

36. ชิงสุ่ยโจวซือ

ชิงสุ่ยโจวซือหรือหลวงปู่หน้าดำ เดิมชื่อเฉินอิ้ง เกิดในสมัยราชวงศ์ซ่ง วันที่ 6 เดือนอ้าย ค.ศ.1044 ที่เมืองย่งชุนโจวมณฑลฮกเกี้ยน โจวซือตอนเด็กบวชที่วัดต้าหยิน พออายุมากขึ้น ได้ปลูกกระท่อมเป็นกุฏิบำเพ็ญเพียรอยู่บนเขาเกาไท่ซันปกติถือศีลเองอย่างเคร่งครัด นั่งสมาธิหลับตาทั้งวัน ไม่ยุ่งกับเรื่องวุ่นวายทางโลก ครั้งหนึ่งโจวซือทราบว่า บนเขาต้าจิ้งซันมีพระชื่อหมิงสง มีบุญบารมีแก่กล้าแตกฉานในพุทธธรรม จึงไปถวายตัวเป็นศิษย์และติดตามท่าน พยายามศึกษาพุทธธรรม 3 ปีต่อมาหลังจากรู้แจ้งในหลักธรรมอย่างลึกซึ้งแล้ว จึงอำลาอาจารย์กลับไปบำเพ็ญเพียรต่อที่เขาเกาไท่ซัน

ครั้งหนึ่งตำบลชิงชีเกิดภัยแล้งครั้งใหญ่ ชาวบ้านทราบว่าโจวซือมีบุญบารมีสูง จึงนิมนต์ท่านไปทำพิธีขอฝน หลังจากทำพิธีแล้วปรากฏว่า ฝนได้ตกลงมาอย่างเพียงพอ ชาวบ้านต่างดีใจมาก จึงส่งตัวแทนไปขอร้องโจวซือให้มาอยู่ประจำที่เขาเผิงไหล ซึ่งท่านก็ไม่ขัดข้อง สถานที่นั้นมีทัศนียภาพสวยงาม มีน้ำ มีภูเขาและมีน้ำจากน้ำพุที่ใสสะอาด โจวซือบำเพ็ญเพียรอยู่ที่นี่จนกระทั่งละสังขาร เมื่ออายุ 65 ปี

37. เห้งเจีย

วันเกิดคือ วันที่ 12 เดือนสิบ ตามตำนานกล่าวว่าเห้งเจียหรือซุนหงอคงเกิดมาจากก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งบนเขาฮัวกั่วซัน เป็นหัวหน้าฝูงลิง อาศัยอยู่ในถ้ำน้ำตก เห้งเจียได้ถวายตัวเป็นศิษย์ของโพธิเล่าโจ้วเรียนวิชาเซียนต่าง ๆ โพธิเล่าโจ้วได้ถ่ายทอดวิชาแปลงร่าง 72 แบบ และการเหาะเหินเดินอากาศ หลังจากเรียนสำเร็จแล้ว พระเจ้าเง็กเซียนฮ่องเต้ได้แต่งตั้งให้เป็นพนักงานเลี้ยงม้าบนสวรรค์ เนื่องจากเห้งเจียอาละวาดบนสวรรค์ จึงถูกพระยูไลจับไปขังไว้ใต้ภูเขาห้านิ้ว

500 ปีต่อมา พระถังซำจั๋งเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎก ผ่านมาพบจึงรับไว้เป็นศิษย์ และได้ติดตามพระถังซำจั๋งเดินทาง ไปอัญเชิญพระไตรปิฎกที่ประเทศอินเดีย ระหว่างทาง

ต้องประสบอุปสรรคและความยากลำบากนานาประการ แต่ในที่สุดก็สามารถไปถึงอินเดีย อัญเชิญพระไตรปิฎกมาสู่ประเทศจีนจนได้ ซุนหงอคงบำเพ็ญสำเร็จมรรคผลกลับสู่สวรรค์ ได้รับตำแหน่งเป็นเทพเฝ้าประตูสวรรค์ตราบจนปัจจุบัน

38. นาจา

นาจา แซ่หลี่ เกิดวันที่ 9 เดือนเก้า เป็นบุตรชายคนที่สามของหลี่จิ้ง (เทพถือเจดีย์วิเศษ) นาจาเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์มาก สามารถขับภูตผีปีศาจต่าง ๆ สำเร็จเป็นเซียนทั้งที่มีชีวิตอยู่

กล่าวกันว่า นาจาเป็นเทพองครักษ์ของเง็กเซียนฮ่องเต้ และเป็นแม่ทัพบัญชาการทหารฟ้าทั้งสี่ทิศ

39.ไท้ส่วยเอี๊ย

ตามตำนานกล่าวว่า วันหนึ่งพระนางเจียงพระมเหสีในพระเจ้าโจ้วอ๋อง แห่งราชวงศ์ซาง ได้เสด็จประพาสอุทยานหลวง ขณะชมดอกไม้อย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น เกิดเดินตกลงไปในหลุมรอยเท้าขนาดยักษ์ หลังจากนั้นพระนางก็ทรงครรภ์ ต่อมาได้คลอดออกมาเป็นก้อนเนื้อกลม ๆ ก้อนหนึ่ง พระนางต๋าจี่นางสนมคนโปรดก็ไปเพ็ดทูลพระเจ้าโจวอ๋องว่า เป็นลูกปีศาจกาลีบ้านกาลีเมือง ก้อนเนื้อนั้นจึงถูกนำไปทิ้งในที่ห่างไกลผู้คน

โดยมีอีกามากางปีกให้ร่มเงา บังแสงแดดและมีกวางมาให้นม ต่อมามีนักพรตชื่อเซินมาพบเข้า เมื่อจับยามดูก็รู้ว่าเป็นผู้มีบุญมาเกิด เลยใช้กระบี่ผ่าออกพบว่าเป็นเด็กทารกเพศชาย จึงอุ้มกลับไปเลี้ยงในถ้ำบนเขา ตั้งชื่อว่า อิมเจียว

เมื่ออิมเจียวโตขึ้นได้รู้ประวัติความเป็นมาของตัวเอง เกิดผูกใจเจ็บโจ้วอ๋อง จึงช่วยเหลือโจวบูอ๋องโค่นราชวงศ์ซาง โจ้วอ๋องฆ่าตัวตายโดยกระโดดเข้าในกองเพลิง อิมเจียวได้ฆ่านางสนมต๋าจี่ด้วยตนเอง เง็กเซียนฮ่องเต้ทรงเห็นว่า อินเจียว มีจิตใจกล้าหาญสามารถแยกแยะผิดชอบชั่วดีของคน จึงแต่งตั้งเป็นเทพไท้ส่วยเอี๊ย (เทพประจำปี) ตั้งแต่นั้นมา

40. เทพเตาไฟ

แต่ก่อนมีชายตัดฟืนคนหนึ่งแซ่จาง ชื่อติ้งฟุ กำพร้าบิดาตั้งแต่เด็ก เขาเป็นคนซื่อตรงและกตัญญูต่อมารดามาก เมื่อมีเงินก็จะให้มารดาเป็นคนเก็บ

วันหนึ่งจางติ้งฟุได้ช่วยสาวน้อยคนหนึ่งไว้ได้ ขณะกำลังถูกสองสมุนโจรฉุดไปให้หัวหน้า สองโจรสู้ไม่ได้หนีไปรายงานหัวหน้า หัวหน้าโจรจึงให้พวกสมุน 20-30 คนมาล้อมจับจางติ้งฟุไปลงโทษที่ชุมโจร จางติ้งฟุตัวคนเดียว น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ จึงถูกจับไปเผาทั้งเป็นในเตาไฟยักษ์ขนาดเส้นผ่า

ศูนย์กลาง 12 ฟุต ตอนนั้นเผอิญเทพตรวจการณ์ผ่านมาพบ จึงนำวิญญาณจางติ้งฟุ ขึ้นสวรรค์รายงานองค์เง็กเซียน เมื่อตรวจบันทึกจากเทวทูตพบว่าจางติ้งฟุเป็นคนซื่อตรงกตัญญู มีคุณธรรมน่าชมเชย เหตุที่ถูกเผาทั้งเป็นนั้นเกิดจากผลกรรม เนื่องจากสมัยเป็นเด็ก ขณะเติมฟืนใส่เตาไม่ระวังมีลูกแมว ซึ่งกำลังหลับสนิทติดอยู่ในฟืนด้วย

องค์เง็กเซียนเห็นว่า จางติ้งฟุเป็นลูกกตัญญู มีคุณธรรม จึงมีราชโองการแต่งตั้งจางติ้งฟุเป็นเทพเตาไฟ มีหน้าที่คอยรายงานความประพฤติที่ดีและชั่วของชายหญิงทุกครัวเรือน โดยวันที่ 24 เดือน 12 ของทุกปีจะต้องไปรายงานที่สวรรค์ จากนั้นก็มีพระบัญชาให้เทพอัคคีลงไปเผาผลาญชุมโจรจนวอดเป็นจุณ ประชาชนในแถบนั้นจึงได้อยู่อย่างสงบสุขเรื่อยมา

41. เทพเจ้าแห่งโชคลาภ (ฮกซิ้ง)

หยังเฉิง เป็นคนสมัยราชวงศ์ถัง เคยเป็นผู้ว่าเมืองเต้าโจว เมืองนี้มีคนแคระ (คนเตี้ย) จำนวนมาก ทุกปีต้องส่งคนแคระเป็น *"เครื่องบรรณาการ"* ไปในวัง เพื่อสร้างความสนุกสนานให้แก่ลูกหลานชาววัง เมื่อหยังเฉิงมารับตำแหน่งก็เลิกส่งบรรณาการนี้ ครั้นทางราชวังมีหนังสือมาทวงถาม หยังเฉิงก็อ้างคัมภีร์ตอบว่า *"ที่นี่มีแต่ประชาชนเตี้ย ไม่มี*

ทาสเตี้ย" เมื่อฮ่องเต้ทราบเรื่อง จึงออกราชโองการ ห้ามมีประเพณีเช่นนี้อีก สร้างความยินดีแก่ชาวเมืองเต้าโจวเป็นอย่างมาก เมื่อหยังเฉิงละสังขาร จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นเทพเจ้าแห่งโชคลาภ (ฮกซิ้ง)

42. เทพเจ้าแห่งยศศักดิ์ (ลกซิ้ง)

ลกซิ้งเป็นเทพที่ดูแลเรื่องยศศักดิ์ของมนุษย์ เดิมชื่อ จางหย่วนเซียว เกิดในยุค 5 ราชวงศ์ ณ เมืองเหมยซัน มณฑลเสฉวน ท่านบำเพ็ญเพียรอยู่ที่เขาชิงเฉิงซันจนสำเร็จเป็นเซียน

43. เทพเจ้าแห่งอายุยืน (สิ่วซิ้ง)

เทพเจ้าแห่งอายุยืนมีผมและหนวดยาวสีขาว หน้าผากกว้าง เป็นผู้สละทางโลกขึ้นเขาบำเพ็ญเพียรตั้งแต่อายุ 14 ปี โดยได้รับการถ่ายทอดวิชาอินหยางจากเทพไท่อี่ ท่านมีอายุยืนถึง 400 ปี

44. เทพเจ้าแห่งเงินทอง (ไฉ่ซิ้ง)

เจ้ากงหมิงเกิดวันที่ 5 เดือนอ้าย เป็นขุนนางฝ่ายบู๊ในราชวงศ์ซาง ตอนหลังได้ขึ้นเขาบำเพ็ญเพียร หลังจากบรรลุมรรคผล ได้รับราชโองการแต่งตั้งเป็นเทพเจ้าแห่งเงินทอง (ไฉ่ซิ้ง)

45. เจ้าพระภูมิ

จางหมิงเต๋อ เป็นคนในสมัยราชวงศ์โจว เป็นคนรับใช้ของขุนนางคนหนึ่ง เนื่องจากตอนนั้นบ้านเมืองเกิดความไม่สงบ ลูกคนเล็กของขุนนางอยากจะไปหาบิดา คนใช้ผู้นี้จึงแบกเด็กน้อยไว้บนหลังเพื่อพาไปพบบิดา แต่เนื่องจากหนทางไกล ระหว่างทางหิมะตกหนัก คนใช้เกรงนายน้อยจะหนาว จึงถอดเสื้อผ้าของตนนำไปห่มให้นายน้อยของตน จนตัวเองกลับต้องหนาวตาย หลังจากคนใช้ผู้ซื่อสัตย์ตายแล้ว สวรรค์เบื้องบนได้ปูนบำเหน็จให้เป็นเจ้าพระภูมิ (แป๊ะกง)

46. เจ้าพระภูมิเขตจูเหวย

ข้าพเจ้ามีพี่น้องสามคน พี่ชายทั้งสองไปทำมาหากินอยู่ต่างตำบล ข้าพเจ้าเป็นคนเล็กสุดชื่อ เฉินหยง บิดาชื่อ เฉินจง มารดาชื่อ นางเจียง ข้าพเจ้าอยู่ที่บ้านช่วยทำไร่นา ปรนนิบัติพ่อแม่ ไม่ได้เรียนหนังสือ เพราะต้องเลี้ยงวัวทุกวัน พออายุ 15 ปีได้ไปเรียนช่างไม้เป็นเวลา 3 ปี จากนั้นก็ไปรับจ้างเขาทำงานก่อสร้างด้วยความขยันอดทน เมื่ออายุ 22 ปีได้แต่งงานกับนางสาวชิวเซียง ครั้งหนึ่งในหมู่บ้านมีการสร้างศาลเจ้า ข้าพเจ้าก็ไปช่วยสร้าง โดยไม่เอาค่าจ้าง หลายปีต่อมาพ่อแม่อายุ 60 กว่าได้ถึงแก่กรรมทั้งคู่ ข้าพเจ้ามีบุตรชาย 1 คน

บุตรหญิง 1 คน บุตรชายรับราชการ บุตรสาวช่วยงานบ้าน เมื่อข้าพเจ้าอายุ 50 กว่าก็หยุดทำงานช่างไม้ ทุกคืนได้ไปช่วยงานที่ศาลเจ้า โดยทำหน้าที่ชงน้ำชาต้อนรับแขก ข้าพเจ้าเสียชีวิตตอนอายุ 70 กว่า เมื่อวิญญาณถึงยมโลก จากการตรวจบัญชีปรากฏว่ามีกุศลมากกว่าบาป ซึ่งเป็นผลจากแรงกตัญญู จึงได้รับการส่งเสริมให้เป็นเจ้าพระภูมิ ขอให้ทุกท่านจงหมั่นสร้างกรรมดี โดยเฉพาะกตัญญูต่อพ่อแม่เสมอต้นเสมอปลาย สวัสดี

47. เจ้าพระภูมิวัดกวงจี

ค่ำคืนนี้ข้าพเจ้ามาเล่าชีวประวัติตัวเอง รู้สึกละอายใจที่ไม่มีกุศลมากมายอะไร มีเพียงความขยันอดทน เมื่อเห็นคนตกอยู่ในอันตรายก็ช่วยเท่านั้น

ข้าพเจ้าชื่อ ติงเหวิน เกิดในสมัยราชวงศ์ชิง บ้านอยู่ที่มณฑลฮกเกี้ยน ทางบ้านยากจนมาก บิดาป่วยกระเสาะกระแสะ อาศัยมารดารับจ้างคนปะเย็บเสื้อผ้าได้เงินเล็กน้อยมาเลี้ยงครอบครัวไปวัน ๆ ดังนั้นตั้งแต่เด็กจึงไม่ได้เข้าโรงเรียนเหมือนเด็กอื่น เมื่ออายุ 8 ปีได้ไปรับจ้างทำงานที่บ้านของชาวนาที่มีฐานะดี ได้เงินมาจุนเจือทางบ้านบ้าง ทำงานอยู่ที่นั่นแม้อายุจะน้อยแต่ก็ขยันขันแข็ง วันหนึ่งขณะจูงวัวไปเลี้ยงที่ข้างลำธารเห็นเด็กเลี้ยงวัวคนหนึ่งกำลังเล่นน้ำอยู่ เนื่องจากเล่นน้ำนาน

เกินไป ทำให้ขาเกิดเป็นตะคริว ขณะที่จวนจะจมน้ำอยู่นั้น ข้าพเจ้าเห็นเด็กคนนั้นตกอยู่ในอันตราย จึงรีบกระโดดลงไปช่วย โดยไม่คำนึงถึงชีวิตตนเองทั้งที่ยังไม่ได้ถอดเสื้อผ้า โชคดีที่ไม่จมน้ำไปด้วย เด็กคนนั้นจึงรอดพ้นจากอันตราย เนื่องจากข้าพเจ้าว่ายน้ำไม่เก่ง จึงสำลักน้ำเข้าไปไม่น้อย พ่อแม่ของเด็กคนนั้น ขอบคุณข้าพเจ้าที่ช่วยให้ลูกของเขารอดจากการจมน้ำตาย โดยนำข้าพเจ้าไปฝากเข้าทำงานเป็นลูกจ้างที่ร้านขายผ้าอี้ฟา ตอนนั้นอายุ 14 ปีทำงานอยู่ที่นั่นเรื่อยมาโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น

วันหนึ่งเถ้าแก่ใช้ให้ข้าพเจ้าไปเก็บเงินที่หมู่บ้านใกล้เคียง ขากลับได้พบกระเป๋าหนังตกอยู่ข้างทาง เมื่อยกขึ้นดูรู้สึกหนักมากไม่ทราบผู้ใดทำตกไว้ เงินจำนวนมากเช่นนี้ผู้เป็นเจ้าของคงต้องมาหาอย่างร้อนใจแน่ แม้จะเป็นช่วงปลายปีอากาศหนาวเย็นมาก ข้าพเจ้าก็ยังอยู่ที่นั่นเพื่อรอคนที่ทำเงินตก กระทั่งใกล้ค่ำก็เห็นชายแก่คนหนึ่งเดินมาอย่างรีบร้อน ข้าพเจ้าสอบถามชายแก่บอกว่า เนื่องจากเถ้าแก่ใช้ให้ไปเก็บค่าข้าวเปลือก 100 ตำลึง เมื่อเดินผ่านมาแถวนี้ได้ไปปลดทุกข์จึงลืมกระเป๋าใส่เงิน กลับถึงบ้านนึกขึ้นได้จึงรีบมาหา หากไม่ได้เงินนี้ไปคืนเถ้าแก่ ครอบครัวลุงต้องเดือดร้อนแน่เลย ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นความจริง จึงเอาเงินนี้ออกมามอบคืนแก่ชายชรา ชายชราดีใจจนน้ำตาไหล ขอบคุณข้าพเจ้าเป็นการใหญ่และบอกว่า

เป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตลุงไว้ เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เห็นแก่เงิน ได้ช่วยคนทั้งครอบครัวให้หายจากความเดือดร้อน เป็นกุศลไม่น้อย เทพตรวจการณ์ได้รายงานขึ้นไปที่สวรรค์เบื้องบน เบื้องบนจึงประทานโชคลาภ เมื่อสะสมเงินได้ 20 ตำลึง ข้าพเจ้าจึงลาออกจากงาน กลับบ้านทำการค้าเล็ก ๆ ของตัวเอง การค้าเจริญขึ้นเรื่อย ๆ สุขภาพของบิดาก็ค่อย ๆ ดีขึ้น

เมื่อข้าพเจ้าอายุ 24 ปีได้แต่งงานกับนางจูแห่งตระกูลเจิ้ง ต่อมาได้ให้กำเนิดบุตรหลายคน ครอบครัวก็มีฐานะดีขึ้น ข้าพเจ้าสร้างฐานะจากความยากจน ประหยัด และขยันอดทน เรื่องการกุศล สงเคราะห์คนยากไร้อนาถาก็มีทำอยู่เสมอ ข้าพเจ้าปรนนิบัติดูแลบิดามารดาโดยไม่บ่นเลย ข้าพเจ้าบอกกับบุตรและภรรยาว่า ที่บ้านเรามีวันนี้ ก็เพราะความซื่อตรงมีคุณธรรมเป็นสำคัญ เมื่อข้าพเจ้าอายุ 58 ปีมีลูกหลานเต็มบ้าน แม้ข้าพเจ้าตอนเด็กจะไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ก็รู้จักคุณธรรมว่าไม่ควรเอาทรัพย์ที่ไม่ชอบธรรมและมีความกล้าหาญในการช่วยคน ด้วยมหากุศลนี้จึงส่งผลให้ครอบครัวเจริญรุ่งเรือง

เมื่อข้าพเจ้าละจากโลก วิญญาณถึงปรโลก ท่านยมบาลชื่นชมข้าพเจ้ามาก โดยให้ข้าพเจ้าไปพักผ่อนที่ศูนย์รวมกรรม 10 ปีต่อมาข้าพเจ้าได้รับราชโองการเป็นเจ้าพระภูมิตราบจนทุกวันนี้

48. เจ้าพ่อหลักเมืองไถจง

ข้าพเจ้าชื่อ เฉินฉีเต๋อ เกิดในสมัยราชวงศ์ชิง บิดาชื่อ เฉินยวน มารดาชื่อ นางหลี่ ข้าพเจ้าเป็นลูกคนที่สามในจำนวนทั้งหมดหกคน บ้านอยู่ที่เมืองหังโจวซึ่งเป็นเมืองที่มีทิวทัศน์สวยงามมาก ทางบ้านมีอาชีพทำไร่และค้าขายด้วย ข้าพเจ้าเข้าโรงเรียนเมื่ออายุ 7 ปี อายุ 21 ปี สอบซิ่วไฉได้ อายุ 23 ปี สอบจี่เหยินได้ พออายุ 28 ปีเข้าเมืองหลวงสอบจิ้นซื่อ (สอบเข้ารับราชการ) ได้ แล้วกลับบ้านเกิดไหว้บรรพชนรอราชโองการ ต่อมาได้แต่งงานกับนางสาวหลิน ปีต่อมาได้รับราชโองการแต่งตั้งเป็นนายอำเภอเมืองไห่หนิง มณฑลเจ้อเจียง จึงพร้อมกับภรรยาเดินทางไปรับตำแหน่ง

ไห่หนิงเป็นหัวเมืองใหญ่ ยามว่างจากงานราชการข้าพเจ้ามักจะไปชนบทเยี่ยมเยียนถามทุกข์สุขของราษฎร จึงทราบว่าที่หมู่บ้านชาวไร่มีลูกกตัญญูคนหนึ่งชื่อหลี่เต๋อ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถและซื่อสัตย์ แม้บ้านของเขาจะยากจนแต่เป็นคนขยันอดทน โดยทำงานเป็นคนใช้ที่บ้านคนอื่น กล่าวขานกันว่าเป็นลูกยอดกตัญญู ข้าพเจ้าได้ยินแต่ชื่อยังไม่เคยเห็นหน้า วันหนึ่งในฤดูร้อน ข้าพเจ้าไปชนบทเยี่ยมราษฎรตามปกติ เผอิญได้ผ่านหน้าบ้านของหลี่เต๋อ เห็นหญิงวัยกลางคนกำลังซักเสื้อผ้าอยู่ใต้ต้นไม้ เลยแวะเข้าไปพูดคุย จึงทราบว่าเป็น

มารดาของหลี่เต๋อ พอดีขณะนั้นหลี่เต๋อกลับมาบ้าน จากการสนทนาก็ทราบว่าเขาเป็นคนมีความรู้ความสามารถสมคำร่ำลือ ปีนั้นหลี่เต๋ออายุ 26 ปียังไม่มีครอบครัว ข้าพเจ้าได้เชิญหลี่เต๋อเป็นเลขาส่วนตัวซึ่งเขาก็ตกลง ทำให้ข้าพเจ้าดีใจมาก หลี่เต๋อปรนนิบัติมารดาด้วยความกตัญญูยิ่ง เช้าไปทำงาน ค่ำก็กลับบ้านทุกวัน เพื่อความสะดวกข้าพเจ้าจึงเชิญมารดาของหลี่เต๋อไปพักอาศัยอยู่ในจวนด้วยกัน ข้าพเจ้ากับหลี่เต๋อสนิทสนมกันเหมือนพี่น้อง เมื่อข้าพเจ้าทำหน้าที่อยู่ที่เมืองไห่หนิงครบวาระก็ได้รับเลื่อนขั้นเป็นผู้ว่าเมืองจางโจว ข้าพเจ้าไปรับตำแหน่งที่เมืองจางโจวพร้อมกับหลี่เต๋อและมารดา ณ เมืองจางโจวภรรยาข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง ปีนั้นหลี่เต๋ออายุ 30 ปีสอบจี่เหยินได้และได้แต่งงานในปีเดียวกัน ข้าพเจ้าทำหน้าที่อยู่ที่เมืองจางโจว ไม่นานก็พบว่าผู้ว่าคนก่อนได้สะสมหนังสือตำราการแพทย์เป็นจำนวนมาก ตอนนั้น บ้านเมืองสงบยามว่างจากราชการข้าพเจ้า ก็เอาหนังสือตำราการแพทย์มาอ่านฆ่าเวลา ต่อมายิ่งอ่านก็ยิ่งสนใจ หลี่เต๋อก็เช่นกัน ข้าพเจ้ากับหลี่เต๋อจึงตั้งหน้าตั้งตาศึกษาวิชาการแพทย์อย่างจริงจัง ข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองจางโจว 9 ปี ก็ได้โยกย้ายเข้าเมืองหลวง เนื่องจากมารดาเขาชรามากแล้ว หลี่เต๋อจึงไม่ได้ร่วมไปด้วยยังคงอยู่ที่เมืองจางโจว โดยเป็นหมอรักษาชาวบ้าน

10 ปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุ 52 ปีแล้ว

จึงลาออกจากราชการ กลับบ้านเกิดไปปรนนิบัติบิดามารดา โดยเปิดร้านหมอรักษาคนไข้ฟรี มีผู้คนจากทุกสารทิศพากันมาใช้บริการอย่างคับคั่ง เมื่อข้าพเจ้าอายุ 64 ปี บิดามารดาได้ถึงแก่กรรมในปีเดียวกัน บุตรชายทั้งสองได้แต่งงานและบุตรสาวสองคนก็ออกเรือนไปแล้ว เมื่อหมดภาระจึงเดินทางท่องเที่ยวไปทั่ว เพื่อรักษาผู้เจ็บป่วย ปลดเปลื้องทุกข์ร้อนแก่ชาวบ้าน ว่าถึงเรื่องสาธารณกุศลก็มีทำอยู่เสมอ

ตอนข้าพเจ้าอายุ 76 ปี คืนหนึ่งได้นิมิตฝันว่า มีเทพบุตรหน้ายิ้มแย้มมาโบกมือให้ เมื่อตกใจตื่นรู้ตัวดีว่าจวนจะสิ้นอายุขัยแล้ว จึงบอกภรรยาและเรียกบุตรชายทั้งสองมาหา โดยสั่งเสียว่า แต่นี่ต่อไปทำอะไรต้องรอบคอบและอย่าลืมหมั่นสร้างบุญกุศล ภรรยาได้ช่วยข้าพเจ้าอาบน้ำผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อรอยมทูต ตอนใกล้รุ่งขณะจะว่าฝันก็ไม่ใช่จะว่าจริงก็ไม่เชิงได้เห็นเทพบุตรอีกครั้ง ข้าพเจ้าไม่สามารถควบคุมตนเอง โดยไปกับเทพบุตรจนถึงยมโลก ตำหนักที่ 1 จึงรู้ว่าตนเองได้ตายสู่ปรโลกแล้ว เลขายมบาลได้ลงบันไดมาต้อนรับและได้รับการชมเชยจากยมบาล ท่านให้เจ้าหน้าที่นำข้าพเจ้าไปพักผ่อนที่ศูนย์รวมกรรมรอราชโองการ ปีต่อมาเดือนอ้ายได้รับราชโองการไปรับหน้าที่เจ้าพระภูมิที่เกาะจินเหมิน 12 ปีต่อมาได้รับเลื่อนขั้นเป็นเจ้าหลักเมืองกรุงไทเป ตราบจนบัดนี้

49. เจ้าแม่ม่าโจ้ววัดหังโจว

ฉันชื่อซือสู้เจิน เกิดในสมัยราชวงศ์ชิง บ้านอยู่มณฑลเจ้อเจียง ประเทศจีน บิดาชื่อ ซืออิงหลิน เมื่อฉันอายุ 8 ปี มารดาให้กำเนิดน้องชายคนหนึ่งชื่อ ย่งเสียง 4 ปีต่อมามารดาป่วยหนัก ก่อนจะสิ้นใจท่านเรียกฉันไปสั่งเสียว่า *"ถ้าแม่ตายขอให้ช่วยดูแลน้องชายให้ดีนะ"* ฉันคุกเข่าต่อหน้าแม่แล้วสาบานว่า *"ถ้าแม่ตาย ชั่วชีวิตจะไม่แต่งงาน จะรับภาระเลี้ยงดูน้องชายจนเติบใหญ่"* ตั้งแต่มารดาเสียชีวิต บิดาเห็นฉันดูแลน้องชายอย่างดี พี่น้องมีความสุขดี หากมีภรรยาใหม่เกรงจะมีปัญหา บิดาจึงไม่ได้แต่งงานใหม่ จากนั้นมาทุกวันฉันดูแลความเป็นอยู่ของน้องชายและดูแลงานบ้าน งานเรือน เมื่อฉันอายุ 16 ปีบิดาก็เสียชีวิตไปอีกคน ทำให้ฉันและน้องชายตกอยู่ในฐานะลำบาก เพื่อเลี้ยงดูน้องชายตามที่สาบานกับแม่ไว้ ฉันจึงไปรับจ้างทำงานนอกบ้านได้เงินพอมาเลี้ยงครอบครัว ต้องลำบากอยู่เช่นนี้นับสิบปี จนน้องชายเรียนหนังสือชั้นสูง ฉันสนับสนุนให้น้องชายเรียนต่อไปอีก แต่น้องชายเห็นฉันลำบากจึงหยุดการเรียนตั้งแต่นั้น น้องชายเป็นคนซื่อตรงจึงมีเพื่อนแนะนำจนได้ทำงานราชการในท้องถิ่น ทำให้ฐานะทางบ้านค่อยดีขึ้น เพื่อทำหน้าที่ของพี่ให้สมบูรณ์ ฉันจึงจัดการให้น้องชายแต่งงานกับผู้หญิงที่ดีคนหนึ่ง จากนั้นฉันก็ตั้ง

ตำหนักพระขึ้นในบ้าน ถือศีลกินเจ สวดมนต์ไหว้พระทุกเช้าค่ำ ยามว่างก็ศึกษาพระธรรม และไปบรรยายธรรมให้ชาวบ้านฟัง เมื่อฉันอายุ 45 ปีได้ละสังขารโดยไม่ได้เจ็บป่วยแต่อย่างใด

เมื่อวิญญาณถึงปรโลก ท่านยมบาลตรวจบัญชีเห็นกรรมดีของฉันโดดเด่น จึงส่งฉันไปพักผ่อนที่ศูนย์รวมกรรม 10 ปี ต่อมาได้รับราชโองการไปดำรงตำแหน่งเจ้าแม่ม่าโจ้ว ที่หังโจว ตราบจนปัจจุบันนี้

50. เจ้าแม่กวนอิมเกาะริวกิว

ฉันชื่อจู แซ่โจว เป็นคนในสมัยราชวงศ์ถัง เกิดที่เมืองกวางตุ้ง บิดาชื่อโจวถง มารดาชื่อนางหลิน ฉันมีพี่น้อง 3 คน พี่สาวคนโต ชื่ออี้จี พี่สาวคนรองชื่ออี้หุ้ย ฉันเป็นคนเล็กสุด พ่อแม่เป็นคนใจบุญอายุ 40 กว่าแล้วยังไม่มีลูกชาย จึงมักทอดถอนใจอยู่เสมอ วันหนึ่งบิดาเรียกเราสามพี่น้องไปถามว่า *"วันหน้าทั้งสามคนจะพึ่งใคร?"* พี่คนโตตอบว่า *"พึ่งพ่อ"* พี่คนรองตอบว่า *"พึ่งสามี"* ส่วนฉันตอบว่า *"ผู้ให้กำเนิดคือพ่อแม่ ผู้อบรมเลี้ยงดูก็พ่อแม่ ที่พึ่งของฉันคือดวงของตัวเอง"* พอบิดาได้ฟังก็พูดด้วยความโมโหว่า *"ดี! เจ้าลูกไม่รักดี ไปพึ่งดวงตัวเองก็แล้วกัน"* ฉันอ้อนวอนพ่อว่า *"ลูกพูดผิด ขอโทษด้วยพ่อโปรดอย่าโมโห ลูกยินดีปรนนิบัติพ่อแม่จนแก่เฒ่า"* แต่พ่อ

โมโหไม่หาย แม้จะอ้อนวอนอย่างไรก็ไม่ฟัง ฉันจึงต้องร้องไห้ออกจากบ้านด้วยความปวดร้าวใจ วันนั้นฉันไม่มีเงินติดตัวแม้แต่แดงเดียว เดินไปเดินมาอยู่ที่ตลาดอยู่ตั้งนาน ในที่สุดจึงตัดสินใจไปบวชชีที่วัด แม่ชีเจ้าอาวาสเห็นฉันมีความเลื่อมใสศรัทธา จึงให้ฉันเป็นผู้ช่วยคอยรับใช้ แม้ฉันจะออกบวชแต่ก็ยังคิดถึงพ่อแม่ทุกค่ำ มักจะคุกเข่าหน้าพระอธิษฐานขอให้พ่อแม่มีความสุข ปีต่อมาก็ได้ข่าวว่าพี่สาวคนโตแต่งงาน พี่เขยเป็นคนรูปหล่อแต่ชอบเล่นการพนัน 3 ปีต่อมาก็ได้ข่าวว่าพี่คนรองแต่งงานกับเสี่ยคนหนึ่ง ฐานะร่ำรวย แต่เป็นคนเจ้าชู้

10 ปีต่อมาแม่ชีเจ้าอาวาสซึ่งอายุมากแล้วเกิดป่วยหนัก วันหนึ่งได้เรียกฉันไปหา และเรียกประชุมพระ เณร แม่ชีทั้งวัด ท่านกล่าวว่า *"ฉันเป็นเจ้าอาวาสวัดนี้มานานกว่า 30 ปี บัดนี้คงไม่สามารถปกครองวัดนี้อีกต่อไป ถ้าฉันตายขอมอบหน้าที่ดูแลวัดนี้ให้แก่แม่ชีจู ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้บอก"* ตอนนั้นทุกคนต่างมองหน้ากันไม่มีใครคัดค้าน มีแต่พระซันเหลาบ่นพึมพำ แสดงอาการไม่พอใจ แม่ชีเจ้าอาวาสกล่าวว่า *"ถ้าท่านไม่เห็นด้วย จงรีบบอกเหตุผล มิเช่นนั้นจงไปอยู่ที่อื่น"* พระซันเหลากล่าวว่า *"อาตมาอยู่วัดนี้มานาน เรื่องอะไรต้องไป"* แม่ชีเจ้าอาวาสกล่าวด้วยความโมโหว่า *"ดี! ยังไม่ตายฉันทำอะไรไม่ได้ ตายแล้วคอยดู"* กล่าวจบก็กลั้นใจละสังขาร

ฉันเป็นเจ้าอาวาสได้ไม่นาน พระซันเหลามักจะจับกลุ่ม

กับพระ เณร สร้างข่าวลือนินทาต่างๆ

วันหนึ่งพระซันเหลาเดินออกไปนอกวัดพูดจาส่งเสียงเหมือนคนวิกลจริต ลักษณะท่าทางเหมือนสัตว์ป่า กินไม่รู้อิ่มห่มไม่รู้อุ่น ในที่สุดก็หนาวตายอยู่ข้างถนน นี่คือผลกรรมของการฝ่าฝืนคำสั่งเสียของเจ้าอาวาส

ตอนฉันอายุ 50 ได้ข่าวว่าพี่สาวคนโตได้แต่งงานใหม่ ส่วนพี่รองครองม่ายไปทำงานเป็นคนใช้ ด้วยเหตุนี้ทำให้พ่อแม่คิดมากจนเสียชีวิต เมื่อฉันอายุ 90 ปีได้ละสังขารขณะนั่งสมาธิ ต่อมาได้รับราชโองการให้ทำหน้าที่เจ้าแม่กวนอิมที่เกาะริวกิว ตราบจนปัจจุบัน

51. นางฟ้าองค์ที่ 1 (แห่งเจ็ดนางฟ้า)

แต่ก่อนมีขุนนางตงฉิน (ซื่อตรง) คนหนึ่ง เขามีศรีภรรยาที่ดี และบุตรชายหนึ่งคน บุตรหญิงหนึ่งคน ตอนนั้นในราชสำนักมีขุนนางกังฉิน (ชั่ว) คนหนึ่ง ซึ่งไม่ค่อยลงรอยกับขุนนางตงฉิน (ซื่อตรง) เนื่องจากบ้านของเขาทั้งสองอยู่ใกล้กัน ดังนั้นขุนนางชั่วจึงมักหาเรื่องปองร้ายขุนนางคนซื่ออยู่เสมอ

วันหนึ่งบุตรชายวัยรุ่นของขุนนางคนซื่อกำลังเล่นว่าวอยู่ในสวนดอกไม้ของตน ขณะเดียวกันบ่าวคนหนึ่งของขุนนางชั่วก็กำลังเล่นว่าวอยู่บนดาดฟ้าบ้าน บ่าวคนนั้นไม่ทันระวังตัว

เกิดพลัดตกจากดาดฟ้าลงไปเบื้องล่างจนเสียชีวิต ขุนนางชั่วจึงถือโอกาสกล่าวโทษบุตรชายของขุนนางตงฉินว่า เป็นต้นเหตุทำให้บ่าวของเขาตาย โดยจะให้ลูกชายคนนี้ชดใช้ชีวิตด้วยการถูกฝังทั้งเป็นพร้อมกับศพบ่าวของเขา ขุนนางชั่วคนนี้เป็นผู้มีอำนาจอิทธิพลมาก ขุนนางตงฉินไม่อาจไปสู้รบปรบมืออะไรได้ เพราะยุคนั้นขุนนางกังฉินเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้มาก ขุนนางคนซื่อได้รับความกดดันทางจิตใจเป็นอย่างมาก จึงกราบทูลลาออกจากตำแหน่งกลับบ้านเกิด แต่ระหว่างทางกลับบ้าน ขุนนางชั่วได้แอบอ้างราชโองการส่งคนไปจับเขาทั้งครอบครัว และเนรเทศเขากับภริยาไปอยู่ชายแดน เหลือแต่บุตรสาวที่ได้รับความปวดร้าวทางร่างกายและจิตใจอย่างแสนสาหัส หลังจากที่เธอถูกโบยตีจนกลายเป็นคนเกือบพิการระหกระเหินไปขอทานอยู่ข้างถนน ต่อมามีหญิงวัยกลางคนมาหลอกว่าจะรับไปเลี้ยง แต่กลับนำเธอไปขายเป็นคนใช้แก่หลานชาย (ลูกของพี่ชาย) ของขุนนางกังฉิน เด็กสาวอายุเพียงแค่ 12-13 ปี ต้องมาประสบชะตาชีวิตอันแสนเศร้าสลดน่าเวทนายิ่งนัก

กล่าวฝ่ายขุนนางกังฉินเนื่องจากไม่มีบุตรสืบสกุล เดิมทีตั้งใจจะเอาหลานชายคนนี้เป็นทายาทสืบสกุล ฝ่ายหลานชายก็วาดหวังว่าจะได้เป็นผู้สืบทอดมรดกของอา แต่ขุนนางกังฉินเกิดได้บุตรชายตอนชรา ทำให้ความหวังของหลานชายที่คิดจะเป็นผู้สืบทอดมรดกมีอันต้องพังพินาศลง เจ้าหลานชายรู้สึก

ผิดหวังมาก จึงวางแผนกับภรรยาว่า ในวันเทศกาลไหว้พระจันทร์ ขณะที่ทุกคนกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการฉลองเทศกาล จะขโมยทารกน้อยของท่านอานำไปทิ้งในที่ห่างไกล แต่แผนการณ์นี้ล่วงรู้ถึงคนใช้หญิงดังกล่าว เธอบังเกิดความเมตตาสงสาร วันนั้นเธอจึงแอบติดตามนายผู้หญิงไปในที่ทารกถูกทิ้ง แล้วอุ้มทารกน้อยพาหนีเข้าไปในป่าดงดิบ ขณะนั้นทางบ้านขุนนางกังฉิน เมื่อทราบว่าเด็กทารกหายไปพากันตกใจ รีบส่งคนออกค้นหา ภรรยาของหลานชายคนนั้นหวั่นเกรงว่าการกระทำของตนจะถูกเปิดเผย ขณะที่กำลังคิดว่าจะทำอย่างไรดี ก็พบว่าคนใช้ในบ้านคนหนึ่งหายไปในช่วงเวลาเดียวกัน จึงโยนความผิดเรื่องการลักพาตัวทารกให้คนใช้หญิง โดยกล่าวหาว่า เธอลักทารกและของมีค่าหนีไปจึงส่งคนไปตามจับ แท้จริงสองผัวเมียสงสัยว่า คนใช้หญิงอาจจะรู้แผนการณ์ลับของตน จึงได้หลบหนีไป เพราะฉะนั้นจึงต้องป้ายความผิดและปิดปากเธอ

กล่าวฝ่ายคนใช้หญิงอุ้มทารกน้อยหนีไปหลบซ่อนอยู่ในป่าดงดิบ ทุกวันหาวิธีเอาน้ำนมจากสุนัขป่าและน้ำจากน้ำพุมาเลี้ยงทารก ส่วนตนเองก็เก็บผักป่าผลไม้ป่ามาประทังชีวิต ดังนั้นหมู่คนที่ขุนนางกังฉินส่งไปค้นหาจึงไม่พบ

กล่าวถึงบุตรชายของขุนนางตงฉินที่ถูกขุนนางชั่วป้ายความผิดและนำไปฝังพร้อมกับคนใช้ของเขา เดชะบุญ สวรรค์

คุ้มครองคนดี ระหว่างทางที่ไปส่งได้เกิดลมพายุพัดพาเอาหมู่คนที่ไปส่งตกเหวลึกเสียชีวิตหมด ส่วนบุตรชายของขุนนางตงฉินที่นอนอยู่ในโลง ด้วยความคุ้มครองแห่งพลังเทวะ แม้จะตกลงไปในเหวด้วย แต่ก็ปลอดภัยทุกอย่าง นี้คือฤทธานุภาพของสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยแท้ เด็กคนนี้ทราบดีถึงอำนาจอิทธิพลของขุนนางชั่วจึงไม่กล้ากลับบ้าน โดยไปปลูกกระท่อมอาศัยอยู่ในป่าดง ทุกวันจะเก็บพวกผลไม้ป่ามากินประทังชีวิต เด็กคนนี้ฉลาด เพราะเคยได้ยินว่าพืชหญ้าที่ขึ้นเองตามธรรมชาติสามารถนำไปทำเป็นเครื่องยาได้ ดังนั้นทุกวันจึงมักจะไปเก็บพวกพืชสมุนไพรไปแลกเป็นอาหารเล็กน้อยจากนายพรานหรือคนตัดฟืนที่เข้ามาในป่า เด็กน้อยที่น่าสงสารต้องระหกระเหินอยู่คนเดียวในป่า เมื่อคิดถึงพ่อแม่ที่ไรอดไม่ได้ที่จะร้องไห้พูดแล้วก็น่าสงสาร เขาจึงเขียนรูปของพ่อกับแม่ไว้ที่ผนัง ทุกวันก็สวดคำที่มารดาเคยสอนไว้ว่า *"นะโมพุทธ"* โดยกราบและสวดคำนี้ เบื้องหน้ารูปที่เขียน ซึ่งแสดงถึงความรู้สึกกตัญญูอันบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา

วันหนึ่งขณะที่เขากำลังเก็บสมุนไพรอยู่ในป่า ทันใดก็เห็นสาวน้อยคนหนึ่งกำลังอุ้มเด็กทารกอยู่ในป่า จึงเข้าไปสอบถามได้ความว่า เธอเป็นบุตรสาวของขุนนางตงฉิน เธออ้างว่าพลัดพรากจากพ่อแม่ขณะชุลมุน แล้วระหกระเหินมาอยู่ที่นี่ เด็กชายสงสารจึงช่วยเธอทำงานต่าง ๆ และปลูกกระท่อมอยู่

ใกล้กัน เธอมักจะเห็นเขาสวดคำที่แม่เคยสอนคือ *"นะโมพุทธ"* รู้สึกแปลกใจมาก ต่อมาก็เห็นรูปที่เขียนอยู่บนผนังหน้าตาเหมือนพ่อแม่มาก จึงถามถึงความเป็นมา จึงได้รู้ว่าเขาก็คือพี่ชายของเธอ คนทั้งสองยิ่งเล่ายิ่งเศร้าจนหักห้ามน้ำตาไว้ไม่อยู่ พวกนายพรานที่อยู่ในป่า ปกติเห็นแต่เด็กชายเพียงคนเดียวที่เก็บสมุนไพรอยู่ในป่า จู่ ๆ ก็มีเด็กสาวเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง ต่างรู้สึกแปลกใจ ข่าวนี้แพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วจนรู้ถึงหูของขุนนางชั่ว จึงส่งทหารมาจับคนทั้งสองโดยตั้งข้อหาลักเด็กและลักทรัพย์ แล้วลงโทษด้วยวิธีแขวนคอ สองพี่น้องนึกถึงคำสอนของมารดาที่สอนว่า ไม่โกรธแค้นหรือแก่งแย่งกับใคร เมื่อต้องได้รับการลงโทษเช่นนี้ก็ไม่มีความหวาดกลัว โดยเฉพาะเด็กสาวยังระลึกถึงบุญคุณของหลานชายขุนนางชั่วที่รับเธอไว้ตอนที่ระเหเร่ร่อน เธอจึงยอมรับผิดว่าได้ลักทารกจริง ในขณะถูกลงโทษเขาทั้งสองต่างสวด *"นะโมพุทธ"* ตลอดเวลา ทันใดก็เกิดลมพายุพัดมาอย่างแรงจนเชือกแขวนคอขาดสะบั้น พลันทั้งสองก็บรรลุเซียนเป็นเทพบุตรเทพธิดา กายทิพย์สู่สรวงสวรรค์ ขุนนางชั่วและหลานชายเห็นสองพี่น้องขณะถูกลงโทษเกิดเหตุมหัศจรรย์เช่นนี้ รู้สึกละอายใจบังเกิดสำนึก ขุนนางชั่วพยายามคิดประทุษร้ายต่อครอบครัวของขุนนางคนซื่อเพียงเพื่ออำนาจและผลประโยชน์ของตน จิตใจเช่นนี้ช่างไร้มนุษยธรรมสิ้นดี คนเรามีชีวิตอยู่ในโลกเพียงไม่กี่สิบปีเท่านั้น

ไฉนต้องไปโหดร้ายกับผู้อื่น? ส่วนหลานชายของขุนนางชั่วโยนความผิดให้คนใช้ คนใช้ที่น่าสงสารหลังจากถูกจับแล้วยังยอมรับผิดแทนเขา คนพาลชั่วร้ายพวกนี้ล้วนถูกจิตใจที่เห็นแก่ตัวครอบงำ ความเห็นแก่ตัวเป็นภัยร้ายของสังคม ความจริงคนเราควรต้องมีความเที่ยงธรรม จึงจะสามารถแสดงถึงความบริสุทธิ์แห่งจิตใจ มิเช่นนั้นเมื่อจิตญาณมืดมนสุดท้ายย่อมต้องถูกฟ้าดินลงโทษ คนชั่วสองคนนี้ถูกจิตใต้สำนึกกดดันอย่างหนักจึงได้สร้างศาลาคุณธรรมขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ครอบครัวของขุนนางตงฉิน

52. นางฟ้าองค์ที่ 2

แต่ก่อนมีครอบครัวผู้มีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง สองสามีภรรยามีลูกสาวที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่ง ลูกสาวคนนี้ที่คอมักจะห้อย กวนอิมหยกที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ ครั้งหนึ่งได้เกิดสงครามกลางเมือง โชคร้ายมารดาได้เสียชีวิตขณะชุลมุน บิดาได้พาลูกสาวหนีภัยไปอยู่ที่อื่น ระหว่างทางได้แวะพักที่โรงแรมและเสียชีวิตที่นั่น น่าสงสารเด็กหญิงที่ตอนนั้นมีอายุเพียง 8 ปีในสภาพโดดเดี่ยวตัวคนเดียวทั้งไม่มีเงินติดตัว แม้เธอจะเที่ยวเดินขายตนเพื่อทำศพบิดา แต่ทุกคนต่างอยู่ในภาวะหนีภัยสงคราม ไม่มีใครยื่นมือให้ความช่วยเหลือ จึงจำเป็นต้องไป

ขายตนแก่หอนางโลม มีกำหนดห้าปีโดยทำงานอยู่ในหอ เนื่องจากเธอเป็นเด็กฉลาดและสามารถร้องเพลงสร้างความบันเทิงแก่ผู้คนในหอ และมักได้รับเงินเป็นรางวัล ซึ่งเธอก็เก็บสะสมแล้วนำไปช่วยเหลือแก่คนยากไร้ เพื่อเป็นการสร้างกุศล

จะกล่าวถึงอีกที่หนึ่งมีพี่น้องสองคน คนน้องเป็นลูกของแม่เลี้ยงซึ่งเป็นคนโหดร้าย โดยมักจะหาเหตุเพียงเล็กน้อยมาข่มเหงคนพี่ วันหนึ่งด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อย ก็โบยตีคนพี่จนมือขวาพิการ จึงอ้างเหตุนี้ไม่ให้เขาเรียนหนังสืออีกต่อไป โดยให้ทำงานมีหน้าที่คอยรับใช้น้องชาย ต่อมาคนน้องเตรียมเข้าเมืองหลวงไปเรียนเพิ่มเติมเพื่อไปสอบชิงตำแหน่งจอหงวน แม่เลี้ยงจึงเตรียมเงินไปจำนวนมาก โดยให้คนพี่เป็นพี่เลี้ยงคอยดูแลระหว่างทางคนน้องก็เอาแต่เที่ยวหอนางโลมหาความสุขสำราญไหนเลยจะมีใจดูหนังสือ ต่อมาก็ไปเที่ยวที่หอนางโลมในตำบลเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หอนางโลมแห่งนั้นก็คือ สถานที่ทำงานของเด็กหญิงขายตนดังกล่าวข้างต้น เด็กหญิงได้ทราบเรื่องราวของสองพี่น้องโดยบังเอิญ เธอเห็นคนพี่มีนิสัยซื่อตรง เลยเกิดความเห็นใจว่า สองพี่น้องคนหนึ่ง ไม่มีเงินเรียนหนังสือ แต่อีกคนหนึ่งใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือย ดูช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย เธอจึงอาศัยตอนที่ทางบ้านของสองพี่น้องส่งเงินมา โดยแอบเอาเงินส่วนตัวให้คนพี่ โดยบอกว่าแม่เลี้ยงส่งเงิน มาให้คนพี่เรียนหนังสือ คนพี่จึงมีโอกาสได้เรียนหนังสืออีก ส่วนคนน้องรู้จักแต่จะเที่ยวหา

ความสำราญจนละเลยการเรียน ยอมทำตนให้ตกต่ำโดยแท้ ไหนเลยยังจะสามารถไปร่วมสอบชิงจอหงวนได้อีก นี่คือผลแห่งความไม่รักดี ต่อมาเด็กหญิงที่ขายตนทำงาน อยู่ในหอครบกำหนดห้าปีเป็นอิสระแก่ตน จึงออกจากหอไปอยู่วัดใหญ่แห่งหนึ่ง โดยช่วยงานต่าง ๆ ภายในวัด อาจารย์แม่ชีที่ดูแลวัดเห็นเธอขยันและเฉลียวฉลาด จึงตั้งให้เธอเป็นเจ้าอาวาสดูแลทุกอย่างในวัด

วันหนึ่งมีคนมาแจ้งที่บ้านของสองพี่น้องว่า จอหงวนปีนี้ เป็นคนเขียนพู่กันมือซ้าย เนื่องจากมือขวาของคนพี่ถูกแม่เลี้ยงตีจนพิการ ดังนั้นจึงต้องใช้มือซ้ายเขียนหนังสือ แม่เลี้ยงคิดว่าลูกของตนสอบได้ตำแหน่งจอหงวน รู้สึกตื่นเต้นดีใจมากต่อมาเมื่อรู้ว่าเป็นชื่อของคนพี่ก็ตกใจ วันหนึ่งคนพี่ที่เป็นจอหงวนไปวัดที่เด็กสาวเป็นเจ้าอาวาสอยู่ เธอรู้ว่าจอหงวนใหม่ผู้นี้คือคนที่เธอเคยให้ความช่วยเหลือก็รู้สึกยินดีมาก แต่เกรงว่าต่อไปเมื่อเขารู้ความจริง อาจไปที่วัดหาทางตอบแทนบุญคุณก็ได้ ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจออกจากวัดเพื่อไปบำเพ็ญเพียรตามป่าเขา

กล่าวถึงจอหงวนเมื่อกลับถึงบ้านก็รีบไปหาแม่เลี้ยงคุกเข่ากราบขอบคุณและกล่าวว่า ที่ตนสามารถสอบได้ตำแหน่งจอหงวน ล้วนเป็นเพราะแม่เลี้ยงเมตตาให้เงินเรียนหนังสือตอนนั้นแม่เลี้ยงละอายใจมากจึงได้ออกจากบ้านไป

กล่าวถึงเด็กสาวรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะเป็นเจ้าอาวาสอยู่ในวัดอีกต่อไป ขณะที่เธอมุ่งหน้าเข้าป่าเพื่อบำเพ็ญเพียร ระหว่างทางได้พบหญิงชราคนหนึ่งหน้าตาเศร้าหมองกำลังเดินไปเดินมาอยู่ที่ถนน เด็กสาวเกรงว่านางอาจกระทำในสิ่งที่ไม่คาดฝัน จึงเข้าไปสอบถาม ที่แท้หญิงคนนี้คือแม่เลี้ยงของ จอหงวน เนื่องจากไม่อาจสู้หน้าคน จึงคิดจะหาที่ฆ่าตัวตาย เด็กสาวพยายาม ปลอบโยนต่าง ๆ นา ๆ จนนางเลิกล้มความคิดที่จะฆ่าตัวตาย เด็กสาวมีความเมตตาสงสารจึงเอากวนอิมหยกที่ติดตัวตลอดเวลามอบให้หญิงชรา โดยคล้องคอให้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และด้วยน้ำใจอันดีงามของเธอสะท้านถึงฟ้าเบื้องบน ทันใดนั้นพระโพธิสัตว์กวนอิมได้ปรากฏกายให้เธอเห็น พอเธอเห็นพระโพธิสัตว์เสด็จมาก็ดีใจสุดจะกล่าว พลันจิตวิญญาณก็ขึ้นไปหาพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ได้นำเธอสู่สรวงสวรรค์ทันที

53. นางฟ้าองค์ที่ 3

นางฟ้าองค์ที่ 3 เป็นลูกของคนฆ่าหมู ปกติบิดาของเธอมีอาชีพฆ่าหมูขาย มารดาของเธอเป็นคนใจดี ถือศีลกินเจไหว้พระไหว้เจ้า ยามว่างจากงานบ้านก็นั่งทอผ้าปั่นด้าย มารดาของเธอ เคยเตือนบิดาเธอเสมอให้เปลี่ยนอาชีพอย่าฆ่าหมูอีก

แต่บิดาเธอไม่ฟัง ต่อมามารดาเธอได้ถึงแก่กรรม ตอนนั้นเธอมีอายุได้เพียง 3 ปี น่าสงสารที่ต้องกำพร้าแม่แต่เด็ก เธอไม่รู้ว่ามารดาตายแล้ว จึงมักถามบิดาว่า *"แม่อยู่ไหน?"* บิดาไม่ยอมบอกตามตรง ได้แต่ปลอบใจว่า *"แม่ไปเยี่ยมญาติยังไม่กลับ"* เขาคิดถึงภรรยาที่เคยเตือนว่าอย่าฆ่าหมู จึงตัดสินใจเปลี่ยนอาชีพ แต่เมื่อเลิกฆ่าหมูแล้ว ยังหางานอื่นทำไม่ได้ ชีวิตความเป็นอยู่นับวันยิ่งลำบาก อาหารการกินไม่สมบูรณ์ประกอบกับความตรอมใจ จึงทำให้ล้มป่วยลง เด็กน้อยเห็นบิดาไม่สบายทั้งไม่รู้ว่ามารดาไปไหน ได้แต่ร่ำไห้คุกเข่าอยู่ใต้ต้นองุ่นที่อยู่นอกบ้าน อ้อนวอนฟ้าเบื้องบนขอให้ประทานองุ่นแก่บิดา ช่วงนั้นเป็นฤดูหนาวหิมะตกหนัก ซึ่งไม่ใช่เป็นฤดูที่องุ่นออกผล แต่ด้วยแรงกตัญญูของเด็กน้อย ฟ้าเบื้องบนจึงบันดาลให้มีองุ่นตกสู่พื้นอย่างน่าอัศจรรย์ เธอจึงเก็บเอาไปให้บิดา เมื่อบิดาได้กินองุ่นโรคภัยไข้เจ็บก็หายเป็นปลิดทิ้ง เด็กน้อยคร่ำครวญคิดถึงมารดาทุกวันปากก็ร้องว่า *"แม่จ๋า ลูกคิดถึงแม่ แม่อยู่ไหน ลูกอยากพบแม่"* เด็กน้อยไร้เดียงสาย่อมไม่เสแสร้ง น้ำใจของเธอสะท้านถึงฟ้าเบื้องบน วันหนึ่งขณะที่เธออยู่ละแวกบ้าน ทันใดก็พบชายชราคนหนึ่งนอนร้องครวญครางอยู่ข้างทาง เธอรีบวิ่งกลับบ้านคุกเข่าเบื้องหน้าต้นองุ่น วิงวอนต่อฟ้าเบื้องบนขอให้ประทานลูกองุ่นเพื่อช่วยชายชรา ปรากฏว่ามีลูกองุ่นตกสู่พื้นอีก เธอจึงเก็บองุ่นไปให้ชายชรา เมื่อชายชราได้กินองุ่นก็หายจาก

อาการเจ็บป่วยทันที ชายชราเห็นเธอเป็นเด็กดี จึงสอนวิธีบำเพ็ญเพียรแก่เธอ ต่อมาชายชราก็พาเธอไปบำเพ็ญเพียรบนเขาจนบรรลุมรรคผล ร่างเนื้อกลายเป็นร่างทิพย์เหลืออยู่เพียงแขนข้างหนึ่ง ที่บนแขนมีไฝสีดำสามเม็ด ตอนที่บิดาไปตามหาเธอบนเขาก็เพราะได้เห็นไฝดำที่แขน จึงรู้ว่าเธอสู่สวรรค์แล้ว ตอนนั้นเขาเสียใจมาก แต่ครั้นคิดอีกทีว่า ลูกได้ขึ้นสวรรค์ก็เป็นเกียรติของพ่อแม่ด้วย ต่อมานอกจากเธอจะได้ฉุดช่วยพ่อแม่สู่สวรรค์แล้ว ยังมักจะลงมาช่วยรักษาโรคแก่มนุษย์ ชายชราคนนั้นที่แท้ก็คือเทพยดาแปลงร่างลงมา เทพพรหมชื่นชอบลูกกตัญญู ผู้ที่อยากเป็นเทพบุตร เทพธิดาจำต้องกตัญญูต่อบิดามารดาก่อน ถึงจะมีคุณสมบัติเป็นชาวฟ้า

54. นางฟ้าองค์ที่ 4

แต่ก่อนสามีภรรยาคู่หนึ่งได้ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง ตอนที่คลอดมีกลิ่นหอมตลบอบอวลทั่วห้อง ซึ่งเป็นนิมิตหมายแห่งการจุติของนางฟ้าองค์หนึ่ง พ่อแม่จึงตั้งชื่อว่าเซียนเอ๋อ เด็กหญิงคนนี้ ตอนอายุ 1-2 ปี ร่างกายไม่แข็งแรง มักอาเจียนอยู่เสมอ พ่อแม่เป็นห่วงมากเที่ยวหาหมอรักษา แต่ก็ไม่ดีขึ้น พอโตขึ้นเธอชอบกิน แต่อาหารเจไม่ชอบกินเนื้อสัตว์ ถ้าปนถูกเนื้อปลาหรือของคาวก็จะอาเจียน

วันหนึ่งได้เกิดอุทกภัย ทุกคนในบ้านถูกน้ำท่วมพัดพาไปคนละทิศละทาง เซียนเอ๋อถูกชาวประมงชราคนหนึ่งช่วยไว้และรับเธอเป็นบุตรบุญธรรม ต่อมาทุกครั้งที่พ่อบุญธรรมจับปลากลับมา มักพบว่าปลาหายไปหรือไม่ก็ขาดหายจำนวนมาก จึงสอบถามเธอว่าเกิดอะไรขึ้น? เธอร้องไห้ยอมรับว่าเป็นคน นำไปปล่อยและยังขอร้องพ่อบุญธรรมว่าต่อไปอย่าจับปลาอีกเลย เธอจะทำงานหาเลี้ยงพ่อเอง 2-3 ปีต่อมาชาวประมงอายุ 70 กว่าแล้ว วันหนึ่งที่หลังของพ่อบุญธรรมได้รับบาดเจ็บแผลเกิดอักเสบเป็นหนอง เนื่องจากทางบ้านยากจนไม่มีเงินหาหมอ เซียนเอ๋อนึกได้ว่าสมัยตนยังเป็นเด็กเล็ก ครั้งหนึ่งเคยบาดเจ็บเป็นแผลและขึ้นหนอง หลังจากมารดาใช้ปากดูดหนองที่แผล แล้วก็หายเป็นปกติ ครั้งนี้เธอจึงเลียนแบบมารดาโดยเอาปากดูดหนองและเลือดที่แผลของพ่อบุญธรรม แผลก็ค่อย ๆ หายเป็นปกติ คนใกล้เคียงที่เห็นต่างชื่นชมในความกตัญญูของเซียนเอ๋อ แต่พ่อบุญธรรมอายุมากแล้ว ร่างกายอ่อนแอมักจะนอนป่วยอยู่บนเตียง เซียนเอ๋อมักไปที่วัดกราบวิงวอนขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองพ่อบุญธรรมสุขภาพแข็งแรงอยู่เสมอ ต่อมาพ่อบุญธรรมป่วยหนัก เธอต้องเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิด ดังนั้นจึงได้แต่ไปที่หัวเรือจุดธูปบนบานต่อฟ้าเบื้องบน ปากก็ท่องว่า *"นามอ กวนซื่ออินผูซา"* ไม่หยุด ทันใดก็เห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมปรากฏอยู่บนขอบฟ้า เธอรีบวิ่งไปที่หัวเรือเพื่อกราบไหว้

ในช่วงจังหวะนั้นเท้าเกิดเหยียบพลาดตกลงไปในน้ำเสียชีวิต กายทิพย์ของเธอได้สู่สวรรค์บรรลุเป็นนางฟ้าทันที ศพของเธอถูกงมขึ้นมา แล้วนำไปฝังที่เชิงเขา เรื่องน่าอัศจรรย์ก็คือ บริเวณที่ฝังศพโดยรอบมีดอกไม้สวยงาม และหอมเย็นงอกขึ้นเองมากมาย ทุกคนเรียกว่า *"ดอกนางฟ้า"* ชาวประมงชราจึงได้อาศัยดอกไม้สดนี้ขายยังชีพจนสิ้นอายุขัย

55. นางฟ้าองค์ที่ 5

นางฟ้าองค์ที่ 5 มีประวัติความเป็นมาน่าสงสารมาก บิดาของเธอเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในราชสำนัก เธอเป็นลูกคนเดียว กำพร้าแม่ตั้งแต่เด็ก พอเธออายุ 7 ปีบิดาก็มีภรรยาใหม่ แม่เลี้ยงคนนี้เป็นม่ายมาก่อน ในบ้านของเธอมีคนใช้ผู้ชายหนึ่งคน ผู้หญิงหนึ่งคน บิดาของเธอคิดว่ามีภรรยาใหม่แล้ว ลูกสาวจะได้มีแม่เลี้ยงดูแลและมีคนดูแลบ้าน เวลาไปทำงานจะได้สบายใจ ไม่ต้องคอยห่วงหน้าพะวงหลัง แต่พอบิดาของเธอคล้อยหลังเท่านั้น แม่เลี้ยงของเธอก็ออกลายคบชู้กับคนใช้ชาย เพราะนางอดทนต่อความว้าเหว่ไม่ได้ ไม่สามารถควบคุมเพลิงราคะของตน โดยไม่คำนึงถึงความละอายใด ๆ การคบชู้ของนางกับคนใช้ชายประพฤติเป็นประจำจนเป็นเรื่องปกติ ครั้งหนึ่งการกระทำอันน่าบัดสีของคนทั้งสองถูกเด็กหญิงคนนี้พบเข้า ด้วย

เกรงว่าเรื่องจะถูกเปิดเผย แม่เลี้ยงจึงใช้แผนอำมหิตจับเด็กหญิงคนนี้ตัดลิ้นทิ้ง ทำให้พูดไม่ได้ แล้วใช้ผ้าผูกตาทั้งสองข้างนำไปปล่อยทิ้งไว้บนเขาที่ห่างไกล ทำให้เธอไม่รู้หนทางกลับบ้านเพื่อให้อดตายอยู่บนเขา ครั้นบิดาของเด็กหญิงกลับมาบ้านไม่พบลูกรักของตน ถามภรรยาก็ไม่ได้เรื่อง ทำให้บิดาของเธอเป็นห่วงมาก

กล่าวถึงเด็กหญิงผู้น่าสงสาร ถูกนำไปปล่อยไว้บนเขากลับบ้านไม่ถูก ได้แต่เก็บผลไม้ป่าและหญ้าอ่อนมากินประทังชีวิต ที่บนเขามีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง ปากถ้ำมีน้ำพุไหลตลอดเวลา วันหนึ่งเธอได้ยินเสียงระฆังดังมาแต่ไกล จึงเดินไปทางเสียงระฆังก็พบวัดแห่งหนึ่ง ในวัดมีคนมากมายกำลังสวดมนต์และยังเห็นมีคนสวดมนต์อยู่หน้าขันน้ำใหญ่ใบหนึ่ง เธออยากหัดเหมือนเขาบ้าง แต่ไม่มีใครสอน ทั้งยังถูกตัดลิ้นพูดไม่ได้แล้วจะสวดมนต์อย่างไร ขณะนั้นเธอได้ยินเสียงร้องของแพะและแกะ เธอรู้สึกว่าเสียงสวดมนต์ของคนเหล่านั้นก็ไม่ต่างจากแพะและแกะสักเท่าไร ดังนั้นจึงหัดสวดเสียง แบบนี้เบื้องหน้าน้ำพุที่ปากถ้ำโดยสวดอย่างต่อเนื่อง และด้วยพลังแห่งความศรัทธาของเธอ หลังจากผ่านการสวดมนต์น้ำพุก็สามารถรักษาโรคได้ยามใดที่เธอรู้สึกไม่สบาย เพียงดื่มน้ำจากน้ำพุก็จะหายทันที

วันหนึ่งเธอเห็นข้าราชการผู้ใหญ่เดินนำหมู่คนมาแต่ไกลเพื่อมาวัดไหว้พระ พอเข้าไปดูใกล้ ๆ ที่แท้ข้าราชการผู้ใหญ่นี้

ก็คือบิดาของเธอนั่นเอง ที่จริงนี่คือโอกาสอันดีที่พ่อลูกจะได้พบกัน แต่เธอเกรงว่าจะเป็นผลร้ายกับแม่เลี้ยง ดังนั้น จึงไม่เข้าไปพบบิดา รอจนบิดาไหว้พระเสร็จเธอจึงตามหลัง ไปห่าง ๆ เพื่อจะได้รู้เส้นทางกลับบ้าน และด้วยเกรงคนจะเห็น เธอจึงไปบ้านในตอนค่ำ มองฝ่าความมืดดูพ่อแม่ ตั้งแต่ เธอหายสาบสูญ บิดาของเธอได้แต่ตรอมใจน้ำตาตกในอยู่ ในบ้านในวันที่ไปวัดไหว้พระพอกลับถึงบ้านเกิดไม่สบายขึ้น มาอย่างกะทันหัน นอนซมอยู่บนเตียง โดยมีแม่เลี้ยงของเธอ คอยป้อนน้ำป้อนข้าว เธอจึงกลับไปที่ถ้ำเอาน้ำพุมารักษาบิดา เมื่อเธอมาที่บ้านอีกครั้ง ก็เห็นแม่เลี้ยงเอาห่อยาพิษเทลงใน ชามน้ำวางอยู่ที่โต๊ะหน้าเตียงบิดา เธอเห็นเช่นนั้นรู้สึกสลดใจ ยกพิษชามนั้นดื่มเสียเอง แล้วเอาน้ำพุที่นำมาเทลงในชามแทน เพื่อช่วยบิดาของเธอ หลังจากดื่มยาพิษเข้าไปภายในท้องเกิดปั่นป่วน เธอรีบกลับขึ้นเขาดื่มน้ำพุแก้พิษจึงหายเป็นปกติ

กล่าวถึงบิดาของเธอเห็นบนโต๊ะมีน้ำอยู่ชามหนึ่ง คิดว่าเป็นยาที่ภรรยาเอามาให้จึงดื่มรวดเดียวหมดชาม พอน้ำพุตกถึงท้องความเจ็บไข้ก็หายทันที แม่เลี้ยงของเธอตื่นนอนเช้ามาดูอาการของสามี ในใจคิดว่าเขาคงตายแล้ว ที่ไหนได้สามีหน้าตากลับสดชื่น หายจากป่วยไข้ นางตกใจจนทรุดนั่งลงกับพื้นไข้จับทันที เด็กหญิงมาถึงบ้านเห็นบิดาหายจากป่วยไข้ แต่แม่เลี้ยงกลับไม่สบาย จึงรีบกลับไปบนเขาเอาน้ำพุมารักษา

แม่เลี้ยง ตอนที่เธอเอาชามน้ำพุวางที่โต๊ะหน้าเตียงแม่เลี้ยง ขณะเดินออกจากห้อง แม่เลี้ยงเหลือบมาเห็นเข้าก็รู้ว่าเป็น ลูกเลี้ยงกลับมา ครั้นเห็นบนโต๊ะมีชามน้ำวางอยู่ คิดว่าเป็น ยาพิษ จึงนำไปเททิ้ง นางเข้าใจว่าคงเป็นคนใช้หญิงพาลูก เลี้ยงกลับมา จึงจับคนใช้หญิงมัดแล้วเฆี่ยนตีเพื่อบังคับให้ยอม รับผิด ตอนนั้นเพื่อช่วยคนใช้เด็กหญิงจึงออกมา และใช้มือ ทำท่าทางแสดงความหมายว่า น้ำชามนั้นเธอเป็นคนเอาไป วางเอง ถ้าคิดว่าเป็นยาพิษเธอก็คือผู้ใส่ เธอขอตายแต่ผู้เดียว โปรดอย่าไปโทษคนใช้ ขณะนั้นบิดาของเธอได้ยินเสียงเอะอะจึงออกมาจากห้อง พอเห็นบุตรสาวที่เขาคิดถึงอยู่ทุกวันก็รี่ เข้ามาอุ้มด้วยความดีใจ และถามเธอถึงสาเหตุที่ลิ้นขาดและหายสาบสูญ แต่เธอไม่กล้าชี้ว่าเป็นการกระทำของแม่เลี้ยง ครั้นทราบเรื่องแจ่มแจ้งจากปากของคนใช้หญิง แสนเจ็บแค้นชายโฉดหญิงชั่วคู่นี้ยิ่งนัก จึงจับคนทั้งสองใส่เข้าไปในกรงหมูแล้วลากลงในสระ เพื่อถ่วงน้ำให้ตาย เด็กหญิงเห็นดังนั้นเกิดความเมตตาคิดจะช่วยพวกเขา ตัวเองจึงลงไปในสระก่อนเพื่อที่จะค้ำกรงไม่ให้จม ทว่าความคิดของเธอช่างไร้เดียงสา หรืออาจเป็นเพราะถึงเวลากลับสวรรค์แล้วก็ได้ พอเธอลงไปในสระ พลันกายทิพย์สู่สวรรค์ (จมน้ำตาย) ทันที ตอนนั้นเธอมีอายุเพียง 11 ปีเท่านั้น

56. นางฟ้าองค์ที่ 6

นางฟ้าองค์ที่ 6 เป็นลูกสาวของคนตัดฟืน เธอเป็นลูกคนเดียว ตอนอายุ 6 ปีบ้านเมืองเกิดจลาจลวุ่นวาย ในระหว่างชุลมุนเธอได้พลัดหลงกับพ่อแม่ระหกระเหินไปอยู่ในป่าดงที่ไร้ผู้คน แม้ท้องจะหิวแต่ความคิดถึงพ่อแม่มีมากกว่า เธอจึงอธิษฐานวิงวอนต่อฟ้าว่า *"ฉันขอสาบานว่าจะถือศีลกินเจ โปรดให้ฉันได้พบกับพ่อแม่ด้วยเถิด"* คำกล่าวนี้สะท้านถึงฟ้าเบื้องบน พระโพธิสัตว์กวนอิมจึงโปรยทิพย์โอสถลงบนใบไม้ใบหญ้าทั่วบริเวณ ให้เธอได้เด็ดไปกินยังชีพ

ส่วนพ่อแม่หลังจากพลัดหลงกับเธอก็คิดถึงเธอมาก ในหมู่บ้านนั้นนักเลงเจ้าถิ่นมีหมูหายไปตัวหนึ่ง ได้กล่าวหาว่าพ่อของเธอขโมยเอาไปฆ่ากิน แม้พ่อของเธอจะโต้แย้งยังไงเจ้านักเลงคนนั้นก็ไม่ฟัง ดึงดันจะฆ่าพ่อเธอด้วยการผ่าท้องแล้วนำศพไปทิ้งลงเหว ตอนนั้นแม่ของเธอยังไม่รู้ว่าพ่อของเธอหายไปไหน น่าสงสารนางที่สามีและลูกต่างหายสาบสูญต้องอยู่อย่างเดียวดาย นางได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่งสามีและลูกจะต้องกลับมา นางจึงเข้าป่าตัดฟืนเพื่อมายังชีพ เข้าป่าทุกครั้งนางจะอธิษฐานขอให้พระโพธิสัตว์คุ้มครองสามีและลูกกลับมา เนื่องจากต้องกร่างานหนักทุกวัน ประกอบกับความตรอมใจ ทำให้ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะไปตัดฟืนในป่าอีก นางจึงไปอาศัยอยู่ในป่า

เสียเลย ยามหิวก็เก็บใบไม้มากินประทังชีวิตโดยสาบานว่า หากหาสามีและลูกไม่พบจะไม่กลับบ้านอีก

กล่าวถึงสามีของนางถูกนักเลงเจ้าถิ่นทำร้าย ทิ้งศพอยู่กลางเหวยังมีลมหายใจอยู่ ตอนนั้นมีเสือเทวดามาคาบตัวเขาขึ้นไปบนดอย และช่วยหาสมุนไพรมารักษาโดยมีพระโพธิสัตว์ให้ความคุ้มครอง หลังจากนั้นสองวันก็ค่อย ๆ ได้สติ ได้แต่นอนร้องครวญคราง เสียงครวญครางได้ยินไปถึงหูภรรยาของเขา นางจึงเดินค้นหาตามทางที่มาของเสียง ในที่สุดก็ได้พบกับสามีและเสือเทวดายังได้นำเด็กหญิงมาอีกคน นางจึงประคองสามีและพาลูกสาวกลับบ้าน ตั้งแต่นั้นแม่ของเด็กหญิงก็เปลี่ยนอาชีพมาทอผ้าและปั่นด้าย นางเห็นว่าสามีบาดเจ็บลูกสาวร่างกายผ่ายผอมน่าสงสาร จึงเอาเงินจากการทอผ้าไปซื้อเนื้อสัตว์มาบำรุงร่างกาย แต่ลูกสาวบอกว่าตอนที่หาพ่อกับแม่เคยสาบานว่า จะถือศีลกินเจ ซึ่งนางก็ไม่ว่ากระไรที่ลูกสาวจะกินเจ เพื่อทดสอบการถือศีลกินเจของเธอว่าจิตใจมั่นคงหรือไม่ พระโพธิสัตว์จึงแปลงร่างเป็นเด็กหญิง ชวนเธอออกไปเล่นนอกบ้าน ระหว่างคุยกันทำเป็นเตือนเธอให้บำรุงร่างกายด้วยการกินเนื้อสัตว์ แต่เธอบอกว่านอกจากไม่กินเนื้อสัตว์ แม้แต่ข้าวก็สามารถไม่กินได้ เพราะเคยอยู่ในป่าไม่ได้กินข้าวก็ไม่เห็นเป็นไร พระโพธิสัตว์เห็นว่าเธอมีใจมั่นคง จึงนำเธอขึ้นเขาสอนมรรควิธีการบำเพ็ญเพียรกระทั่งบรรลุมรรคผลละทิ้งสังขารสู่เทวโลก

57. นางฟ้าองค์ที่ 7

นางฟ้าองค์ที่ 7 ก็คือหญิงทอผ้าในตำนานชายเลี้ยงโคกับหญิงทอผ้า นางฟ้าผู้นี้มาจุติในโลกมนุษย์เป็นลูกคนเดียว ตอนอายุ 3 ปีบ้านเมืองเกิดกลียุค บิดาได้พลัดพรากหายสาบสูญในระหว่างหนีภัย มารดาได้พาลูกสาวตามหาสามีเดินข้ามภูเขาลูกแล้วลูกเล่า พอค่ำก็ปลูกเพิงทำด้วยหญ้าแห้งเป็นที่หลับนอน ยามหิวก็หาผลไม้ป่าหรือใบไม้มากินประทังชีวิต ต่อมามารดาเกิดป่วยไข้ เธออายุเพียงแค่นี้ฉลาดมาก เธอนึกได้ว่า แต่ก่อนเวลาเธอไม่สบายเห็นมารดาไปเด็ดพืชหญ้ามาต้มเมื่อกินแล้วก็หาย ดังนั้นเธอจึงไปเด็ดพืชหญ้ามาต้มให้มารดากิน แต่เธอไม่รู้เรื่องตัวยาเที่ยวเก็บหญ้าไม่เลือก จะรักษาโรคได้อย่างไร แต่ด้วยแรงกตัญญูสะท้านฟ้าเบื้องบน หลังจากมารดาเธอกินแล้วก็หายป่วยเช่นกัน เพื่อการยังชีพทุกวันเด็กคนนี้จะเก็บกิ่งไม้แห้งไปขายที่ชุมชน จากนั้นก็ไปแลกเป็นฝ้ายนำกลับไปให้มารดาปั่นเป็นด้าย แล้วเอาด้ายที่ปั่นเสร็จส่งไปขายที่ชุมชนอีกที ทำอยู่เช่นนี้พอมีรายได้บ้าง ไม่ต้องไปเก็บพืชป่ามากินอีก

วันหนึ่งแม่ของเธอโดนกิ่งไม้ไผ่แทงถูกกระดูกสันหลังบาดเจ็บสาหัส เด็กกตัญญูคนนี้จึงเข้าไปในป่าถอนหญ้า เพื่อนำไปต้มให้แม่กิน ขณะนั้นมีชายคนหนึ่งมาเตือนเธอว่า หญ้า

ชนิดนี้ไม่สามารถใช้รักษาแผล จะต้องใช้หญ้าวิเศษถึงจะรักษาได้ น่าสงสารเธอต้องเที่ยวหาหญ้าวิเศษทุกวัน แต่ก็หาไม่ได้ อาการของมารดาก็ยิ่งทรุดหนักลง ทำให้เธอร้อนใจมาก

จะกล่าวถึงบุตรชายของขุนนางคนหนึ่ง เด็กคนนี้เป็นลูกกตัญญู อายุยังน้อยก็รู้จักเล่นตลกสร้างความบันเทิงแก่พ่อแม่ วันหนึ่งขณะที่ลูกกตัญญูคนนี้กำลังแสดงฉากลิงขึ้นต้นไม้ให้พ่อแม่ชม ทันใดก็มีเจ้าหน้าที่ทหารจำนวนมากมาจับผู้คนในบ้านเขาและปิดผนึกประตูบ้าน เขารู้ว่าเกิดเหตุร้ายขึ้นแล้ว จึงแอบดูอยู่บนต้นไม้อย่างเงียบ ๆ

ที่แท้บิดาของเขาถูกขุนนางกังฉินปรักปรำ ด้วยฮ่องเต้สมัยนั้นเอาแต่ฟังคำประจบสอพลอของพวกขุนนางใกล้ชิด เด็กคนนี้ได้แต่อยู่บนต้นไม้ดูคนในบ้านรวมทั้งพ่อแม่ถูกจับไปประหาร เหลือเขาเพียงคนเดียวที่ต้องระเหเร่ร่อนค่ำที่ไหนนอนที่นั่น ยังชีพด้วยการขอทาน

วันหนึ่งเขาเดินไปที่หน้าบ้านของคหบดีคนหนึ่ง วันนั้นบ้านของคหบดีกำลังมีงานเลี้ยงฉลองวันเกิด ที่หน้าบ้านมีเด็กขอทานมากหน้าหลายตา เด็กขอทานอื่นเมื่อได้อาหารก็กลับบ้าน เหลือแต่เด็กคนนี้ไม่ไปไหน บ้านคหบดีมีคนใช้หญิงคนหนึ่งชื่อหยินเหอ เธอเห็นเด็กคนนี้ยังอยู่หน้าบ้านรู้สึกแปลกใจ จึงไปบอกนายผู้หญิง นายผู้หญิงเห็นเป็นเด็กสงบเสงี่ยมไร้ที่พึ่งจึงรับอุปการะไว้ โดยให้ทำหน้าที่ต้อนวัวไปกินหญ้า

ครั้งหนึ่งนายผู้หญิงได้ลงโทษเฆี่ยนตีสาวใช้หยินเหอจนผิวหนังแตกเป็นแผล โดยไม่ได้ให้การรักษาแต่อย่างใด คนเลี้ยงวัวสำนึกในบุญคุณที่หยินเหอคอยเอาใจใส่ ปกติจะเรียกเธอว่าผู้มีคุณ ครั้งนี้เขาเห็นเธอถูกตีได้รับบาดเจ็บรู้สึกไม่สบายใจ ขณะที่เขาเลี้ยงวัวอยู่ที่ทุ่งหญ้าเห็นชายชราคนหนึ่งร่างกายสั่นเทิ้มทำท่าจะล้ม จึงรีบเข้าไปประคอง เนื่องจากไม่มีแรงจึงล้มลงไปด้วยกัน ชายชรากล่าวว่า *"ลุงมีหญ้าวิเศษติดตัวมา เมื่อทาที่ขาลุง ลุงก็จะเดินได้"* คนเลี้ยงวัวจึงทำตามชายชราบอก ก็ได้ผลจริง ๆ ชายชราเอาหญ้าวิเศษที่เหลือทั้งหมดมอบให้คนเลี้ยงวัว เขาจึงนำไปรักษาแผลให้สาวใช้ ด้วยเป็นยาวิเศษทานิดเดียวแผลก็หายทันที

วันหนึ่งชายเลี้ยงวัวเห็นเด็กสาวหน้าตาเศร้าหมองคนหนึ่งเดินไปเดินมาจึงถามถึงสาเหตุ เด็กสาวบอกว่า *"เนื่องจากแม่บาดเจ็บต้องการหญ้าวิเศษไปรักษาด่วน แต่ไม่รู้ว่าไปหาได้ที่ไหน?"* เขาจึงเอาหญ้าวิเศษมอบให้เธอ เมื่อเธอได้หญ้าวิเศษดีใจมาก รีบนำกลับไปรักษามารดา ซึ่งพอทาแผลก็หายทันที เด็กสาวรู้สึกขอบคุณชายเลี้ยงวัว จึงนำเขาไปพบมารดา มารดาเธอเห็นชายเลี้ยงวัวหน้าตาซื่อ ๆ เป็นคนมีน้ำใจก็รู้สึกชอบ จึงให้คนทั้งสองแต่งงานกันที่กระท่อมนั้น

ความสุขแท้ย่อมมีอุปสรรค ในคืนที่ชายเลี้ยงวัวและหญิงทอผ้าแต่งงานกัน บังเอิญที่บ้านของคหบดีเกิดเหตุร้าย

ถูกโจรเข้าปล้นคหบดีถูกฆ่าตาย เรื่องรู้ถึงทางการ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเป็นคนไร้หัวคิด ทำคดีส่งเดช เนื่องจากคืนนั้นคนเลี้ยงวัวนำวัวไปเลี้ยงไกลบ้านแล้วไม่ได้กลับ จึงถูกป้ายความผิดว่าเป็นสายให้โจร และถูกทรมานจนต้องยอมรับผิด ยังดีที่อายุยังไม่บรรลุนิติภาวะ จึงถูกตัดสินเพียงแค่เนรเทศโทษไม่ถึงตาย เมื่อข่าวนี้รู้ถึงหญิงทอผ้า ทำให้เธอเศร้าโศกมากและตัดสินใจที่จะไปตามหาสามี หลังจากทราบสถานที่เนรเทศแล้ว แม้หนทางจะไกลแสนไกลก็ไม่ย่อท้อ เธอเร่งเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ขณะที่เขาทั้งสองใกล้จะพบกัน แต่ถูกแม่น้ำขวางกั้นไว้ ไม่สามารถข้ามไปหากัน ได้แต่ร้องเรียกอยู่คนละฝั่งด้วยน้ำตานองหน้า ทั้งคู่เพิ่งแต่งงานไม่ทันเท่าไรก็ต้องมาพรากจากกัน มันเป็นความรู้สึกที่ยากจะบรรยาย ทันใดนั้นก็มีนกนางแอ่นฝูงใหญ่ฝูงหนึ่ง บินมาจากขอบฟ้า บินเกาะกลุ่มกันยาวเหยียดทอดเป็นสะพานอยู่เหนือแม่น้ำ คนทั้งสองจึงขึ้นสะพานนกนางแอ่นจากทั้งสองฝั่งวิ่งโผเข้าหากัน พลันทั้งคู่ก็สู่สวรรค์เป็นเทพบุตรเทพธิดา

58. วิญญาณบาป

ประธาน : บัดนี้ท่านตี่จั้งอ๊วงได้นำวิญญาณคนตายมาแสดงธรรม ขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบ

(ขณะนี้วิญญาณผีได้เข้าแฝงคนทรง ทันใดล้มลงกับพื้นลุกไม่ขึ้น)

วิญญาณที่ 1 : ผมเป็นนักโทษคนหนึ่งทั้งตัวไร้เรี่ยวแรงลุกไม่ขึ้น คุกเข่าอยู่หน้าพระข้างถาดทราย จะมาเล่าเรื่องจากใจตอนมีชีวิตผมเป็นคนชั่ว จึงต้องตกนรกทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส วันนี้ท่านพระโพธิสัตว์เมตตานำผมมาที่นี่ เพราะผมอยู่ในนรกได้สำนึกผิดทุกอย่าง ดังนั้นจึงนำผมออกจากนรกเป็นกรณีพิเศษ แม้ร่างกายจะเจ็บปวดทรมานแต่เมื่อได้ออกมาสูดอากาศข้างนอก ต้องขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง ชาวโลกอย่าคิดว่าเป็นยุควิทยาศาสตร์ แล้วไม่เชื่อเรื่องผีสางเทวดา คิดว่าก่อกรรมชั่วได้ไม่เป็นไร แท้จริงแล้วนอกจากโลกมนุษย์แล้ว ยังมีโลกวิญญาณด้วย ทำดีหรือชั่วทุกอย่าง ล้วนหนีไม่พ้นการตอบสนองเช่น ผลลงเอยของผม ถ้าท่านไม่ได้เห็นความทรมานของวิญญาณด้วยตาตนเองก็คงไม่เชื่อ ผมต้องถอยไปก่อนร่างกายไม่มีแรงเลย ขอบคุณทุกท่าน

วิญญาณที่ 2 : ชาติก่อนผมเป็นนักไสยศาสตร์ เป็นเจ้าสำนักทรงเจ้าที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้มตุ๋น โดยอ้างชื่อเจ้าหลวกลวง

ชาวบ้าน ลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เสียชื่อ เรื่องอบายมุขผมเอาทุกอย่าง วันนี้จึงต้องตกนรกไม่สามารถช่วยตัวเอง ทุกวันต้องรับทุกข์ทรมานแสนสาหัส ท่านพระโพธิสัตว์นำผมมาที่นี่เพื่อให้เตือนชาวโลก ขอให้เจ้าวัดหรือศาลเจ้าอย่าได้หลอกลวงชาวบ้านอีก มิเช่นนั้นนอกจากตนเองต้องประสบภัยแล้ว ลูกหลานยังต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วย เห็นญาติธรรมช่วยงานอยู่ที่นี่ผมประทับใจมาก เสียดายที่ตอนมีชีวิตไม่รู้จักเผยแพร่ธรรม รู้จักแต่ใช้คาถาอาคมหลอกลวงชาวบ้าน ทำให้ชีวิตหมดสิ้นทุกอย่าง สำนึกได้ก็สายเสียแล้ว ชาติหน้าไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร ฮือ...ฮือ... ผมเสียใจมาก ได้แต่โทษตัวเองว่าอยากเดินทางผิดเอง บัดนี้จึงต้องตกสู่อบายภูมิ ทุกข์ทรมานสุดบรรยาย ทุกท่านอย่าได้เอาแบบอย่างผม จึงจะไม่ต้องตกระกำลำบาก ท่านพระโพธิสัตว์เร่งผมแล้ว ผมต้องถอยไปก่อน

59. ปีศาจงูเหลือม

ใครมาช่วยผมที พวกท่านรู้แต่ช่วยพวกเดียวกัน แล้วปีศาจงูอย่างผมจะทำอย่างไร ผมเป็นพวกบาปหนัก แต่ก็มีความรู้สึกมีหัวใจเหมือนพวกท่าน

ผมเกิดมาเพื่อทวงหนี้โดยแท้ ชาติก่อนพ่อแม่ติดหนี้ผม ชาตินี้ผมจึงมาเกิดเป็นลูกเขา ผมเกิดในครอบครัวฐานะดี ตั้งแต่จำความได้ผมไม่เคยกตัญญูต่อพ่อแม่เลย เวลาแม่ให้ผมดูดนม

ผมรู้สึกหงุดหงิดไม่พอใจ จึงกัดหัวนมของแม่จนบาดเจ็บเลือดไหลเต็มตัว ผมปฏิบัติต่อพ่อแม่เหมือนคนแปลกหน้าก็ไม่ปานตั้งแต่เด็กจนโต ผมไม่เคยเรียกพวกเขาว่าพ่อแม่เลย เมื่อโตขึ้นผมเอาเงินจากพวกเขาทุกวัน ทุกครั้งผมจะตะคอกพ่ออย่างอกตัญญูว่า *“นายฉ่อยเอาเงินมา”* ทรัพย์สมบัติในบ้านถูกผมผลาญจนหมดสิ้น ด้วยเหตุนี้ทำให้พ่อแม่กลุ้มใจจนตาย ซึ่งผมก็ไม่สนใจนำศพไปฝัง ผู้คนต่างด่าผมว่า *“ไอ้ลูกเนรคุณ”*

ต่อมาผมได้ผลาญถลุงเงินจนหมด และจับน้องสาวไปขายให้ซ่องโสเภณีได้เงิน 500 ตำลึง เพราะเธอหน้าตาสวยมาก ผมนำเงินที่ได้มาแจกจ่ายแก่พรรคพวกทุกคน ไม่มีน้ำใจกับน้องในไส้แม้แต่น้อย เวลาเดินอยู่ถ้าพบคนที่ผมไม่ชอบหน้า ผมก็จะเอามีดดาบที่พกติดตัวไปกระทุ้งเขา มีชาวบ้านที่ถูกผมฆ่านับจำนวนไม่ถ้วน และคนที่ถูกผมเรียกค่าผ่านทางก็มีไม่น้อย ตอนอายุ 35 ผมยังคงขู่บังคับเรียกค่าผ่านทางจากชาวบ้านเหมือนที่ผ่านมา พอดีเทพอัสนีผ่านมาเห็นความชั่วของผม จึงปล่อยสายฟ้าจนร่างไหม้เกรียม ขาดเป็นสองท่อน ผมต้องตายอย่างน่าอนาถมาก

ตายแล้ววิญญาณไปที่ยมโลก ยมบาลพูดถึงความผิดบาปของผม เมื่อผมปฏิเสธ ท่านยมบาลจึงให้เจ้าหน้าที่จับผมไปอยู่เบื้องหน้ากระจกส่องบาป ภาพการกระทำต่าง ๆ ของผมก็ปรากฏให้เห็นจนหมด สำนึกได้ก็สายเสียแล้ว ตอนนั้นผม

คุกเข่าขออภัยโทษ แต่ท่านยมบาลโมโหมาก สั่งเจ้าหน้าที่ส่งผมไปลงโทษในนรก ผมรับโทษทัณฑ์จนถึงตำหนักที่ 5 จึงถูกส่งไปเกิดเป็นงูเหลือม 30 ชาติ แต่ละชาติต้องถูกถลกหนังให้ผู้คนกินเนื้องู ดีงู และทำเป็นเครื่องประดับ แต่ละชาติต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ในชาติที่ 23 ได้พบกับอาจารย์ ผู้รู้แจ้งตอนนั้นท่านเป็นพระกรรมฐาน ชื่อ อาจารย์ฟางจื้อ ขณะที่ผมกำลังกินสัตว์เล็ก ท่านเตือนผมว่าอย่ากินและใช้หลักธรรมชี้แนะผม แต่ผมไม่ฟังเลื้อยหนีไป ครั้นต่อมาผมถูกพ่อค้าจับใส่ในกรงเอาไปขาย ขณะที่กำลังจะถูกถลกหนังอาจารย์ฟางจื้อได้มาช่วยอีก ตั้งแต่นั้นมาผมก็เชื่อฟังเขา ถ้าไม่ได้เขาชี้ทางสว่างผมคงไม่รู้จักบำเพ็ญ อาจารย์บอกว่าต้องตั้งใจบำเพ็ญให้ดี ขณะที่ผมบำเพ็ญก็ทราบความผิดพลาดต่าง ๆ ในอดีต จึงขมากรรมทุกวันเพื่อจะได้มีโอกาสรับธรรมโดยเร็ววัน แต่คงเป็นไปไม่ได้เพราะผมเป็นปีศาจงู ขอร้องทุกท่านช่วยผมด้วย ผมอยู่ที่นรกทุกวันต้องถูกแล่เนื้อเฉือนหนัง ควักหัวใจ เจ็บปวดทรมานแสนสาหัส ผมรอคอยมาหลายปีแล้ว ยุคนี้เป็นยุคโปรดสัตว์ผมก็อยากรับธรรมบ้าง ผมไม่อยากถูกย่อยสลายเป็นเศษวิญญาณ ทุกท่านโปรดเมตตาช่วยผมด้วย ขอเตือนผู้บำเพ็ญธรรมทุกคนจงตั้งใจบำเพ็ญ อย่าเหมือนผมที่บำเพ็ญตั้ง 1500 ปีแล้วยังไม่สำเร็จ ความดีทั้งปวงความกตัญญูเป็นอันดับหนึ่งอกตัญญูต่อพ่อแม่บาปหนักมากจำไว้ ขอบคุณ ผมขอลาก่อน

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์ กำเนิดเซียน

พุทธสถานเทิดคุณธรรม	12,938	บาท
สถานธรรมเทียนจงฐาน	11,880	บาท
ฉงจี้กงฝอถัง	10,500	บาท
ญาติธรรมสถานธรรมลาดพร้าว 26	9,500	บาท
คุณอมรเทพ แซ่เซียว อุทิศให้คุณอาเซี่ยมหงษ์ แซ่เซียว	7,500	บาท
พุทธสถานฉืออ้าย	7,055	บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (ประตูน้ำ)	7,000	บาท
สถานธรรมไท่จง (นครปฐม)	5,952	บาท
ร้านหนังสือกระวี	4,634	บาท
สุวัชรี ศรีรัตนสุนทร อุทิศให้คุณพ่อเปงเกียง แซ่ตั้ง	4,000	บาท
คุณณัฐกุล นาเนกรังสรรค์	3,700	บาท
คุณวรวุฒิ-คุณดารุณี ถาวรพรกวิน,คุณประทวน คุ้มภัย, คุณเสกสรร-คุณพูนทรัพย์-ด.ญ.จรินสันติ์-ด.ช.ใหม่ มณีนุตร์	3,300	บาท
คุณนุรุธ-คุณสมจิตต์-คุณพีรศุษม์ พณิชย์อำนวย	1,500	บาท
คุณวิชชุดา ธรรมดิลกสกุล	1,000	บาท
คุณอร โรจนเสถียร	1,000	บาท
คุณสุวัฒน์-คุณจงถนอม พิทักษ์วงษ์ และครอบครัว	1,000	บาท
ห.จ.ก. โตอุดมอะไหล่ยนต์ (หัวโต)	1,000	บาท
คุณพ่อสินชัย-คุณแม่วิรัตน์-คุณกรวิตา เก่งโพธา	830	บาท
คุณจำเนียร ทองไถ่ผา	750	บาท
คุณฮุ่ยเซี้ยม แซ่ตัน-คุณสุภาพร กลิ่นจันทร์-คุณหุ้ยลั้ง แซ่โล้ว	750	บาท
คุณธัญญลักษณ์ ใจแก้ว	550	บาท
คุณจิราภรณ์ ภูวนารถนุรักษ์-ด.ช.กอร์ดอน เดวิส	500	บาท

คุณแม่มุ่ยเฮียง แซ่ลี้-คุณแม่อู่เอี้ย แซ่ตั้ง-คุณธวัฒชัย-คุณศศิมณฑ์-คุณภาคภูมิ-คุณธนิตสรณ์-คุณชัยยศ พิพัฒน์ศิริขจร	500 บาท
คุณสมหวัง ชาตรี	500 บาท
คุณสมทรง-คุณปราณี ทองไถ่ผา และลูก ๆ	450 บาท
คุณอุดม โกศลวุฒิกุล	300 บาท
แม่ชีปาลิตา ปิยภาณีกุล	300 บาท
คุณจิราพร อ่อนแสง อุทิศให้คุณพ่อจรูญ-ปู่ย่าตายาย และเจ้ากรรมนายเวร	300 บาท
คุณเนาวรัตน์-ด.ญ.วีรดา ชาติอุดมเดช	250 บาท
คุณประสาน สุทธวีรีสรรค์-คุณนฤมล สุวัฒนพิเศษ	200 บาท
คุณสมปอง-คุณกิ่มเอ่ง-คุณอนุชา-คุณปัทมา เซี่ยงวงศ์	200 บาท
คุณผาด เขื่องศิริกุล	200 บาท
คุณบุญศรี พันธุ์เรืองสกาว	200 บาท
คุณอิม แซ่ฉั่ว	200 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (ผ่านคุณฮุ่ยง้อ)	200 บาท
คุณประยูร-คุณบุญสืบ สินจิตร์	200 บาท
คุณไพฑูรย์ ชูชนม์	200 บาท
คุณบรรลือ ธีรเมธาวิทย์	200 บาท
คุณพิศาล แซ่เจี่ย	200 บาท
คุณมิตร เอี่ยมนเรพร	200 บาท
คุณเสริมศักดิ์ แซ่ตั้ง-คุณสมศรี เปล่งนิลเนตร อุทิศให้คุณแม่สายบ๊วย แซ่เจี่ย	200 บาท
คุณศักดินันท์ เพชรสุวรรณกิจ-คุณวรัญญา เกษมพรทวีกิจ	200 บาท
คุณอภิชยา จ่างจิต	120 บาท
คุณสมลักษณ์ คำโสม	100 บาท

คุณชาติชาย พรหมรัตน์	100 บาท
คุณแหม่ม ภารบุญ	100 บาท
คุณแม่จั๊ง แซ่เตี๋ย และครอบครัว	100 บาท
คุณกาญจนา-ด.ช.กิตติธัช จันทร์เปีย	100 บาท
คุณจำปี เทพสุวรรณ	100 บาท
คุณหมวย แซ่ลิ้ม อุทิศให้อากงกุย แซ่ลิ้ม-อากงเค่งเซี้ยง แซ่จู และเจ้ากรรมนายเวรของอากงทั้งสอง	100 บาท
พระวัชรินทร์ อัคคธัมโม	100 บาท
อุทิศให้คุณพ่อฮั่งเอี๊ยง แซ่ตั้ง	100 บาท
คุณวันชัย-คุณสิริรัตน์ ไตรรัตน์อัญชลี และครอบครัว	100 บาท
คุณกมลรัตน์ พันธุ์เรืองสกาว	40 บาท
คุณชาคริต ต้อยอด	25 บาท

บริจาคผ่านคุณณรงค์ เสรีจินตกุล

คุณอู๋ฉีเสียง	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ของคุณลีฮีเว้ง	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณลีฮีเว้ง	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณเฮ้งฮั่วไอ่	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณเฮ้งกวงจุ้ย-คุณเฮ้าสู้เจง	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณเฮ้งเฉี่ยวก่อย และภรรยา	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณเฮ้งก่อยซุ้ง และภรรยา	1,000 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณเฮ้งก่อยฮั้ว-คุณปึงเซียะเจ๋	800 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณเฮ้งซีซุ้ง และภรรยา	800 บาท
คุณลีเฮียบลั้ง อุทิศส่วนกุศลแก่บิดามารดา 3 ชาติ	800 บาท
คุณบุญส่ง ใจมีมิตร	800 บาท
ครอบครัวคุณประทีป ภัทรชัยยาคุปต์	600 บาท

คุณชาญยุทธ์ นันทสุทธิวารี	500 บาท
อุทิศส่วนกุศลแก่คุณอนุชา พงศ์ศรุต	400 บาท
ห้างย่งซิน แซ่อุง	300 บาท
คุณสุธรรม ตันวินิจ	200 บาท
คุณวิรัช เอี่ยมแสงธรรม	200 บาท
คุณศุภพร เอี่ยมแสงธรรม อุทิศให้บรรพบุรุษทุกภพทุกชาติ	100 บาท
คุณศศิมา เอี่ยมแสงธรรม	100 บาท
คุณณัฐพงษ์ เอี่ยมแสงธรรม	100 บาท
คุณสุกัญญา เสรีกำธร	100 บาท
คุณชนิดา ประยูรสวัสดิ์เดช	100 บาท
คุณสมหมาย เอื้อโอบอ้อม อุทิศแก่บิดามารดา	50 บาท
คุณเสียงเหว่ย แซ่หยาง อุทิศแก่คุณปู่คุณย่า	50 บาท

บริจาคผ่านคุณประภัสสร สายเครือติ๊บ

คุณประภัสสร สายเครือติ๊บ	100 บาท
คุณผ่องอำไพ มาคูณตน	20 บาท
คุณลินดา กาญจนกัฒโฑ	20 บาท
คุณดอกอ้อ สุขประเสริฐ	20 บาท

บริจาคผ่านคุณเอกรัตน์ เมษินทรีย์

คุณปัจจัย-คุณเอกรัตน์ เมษินทรีย์ และบุตรธิดา	1,000 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม เจริญกรุง 89	
อุทิศให้บิดา-ผู้มีพระคุณ-เจ้ากรรมนายเวร	300 บาท
คุณพ่อเซ็งปอ แซ่เตีย	200 บาท
คุณพ่อเม่งกิม แซ่โง้ว	200 บาท
คุณแม่เค็งลั้ง แซ่เซียว	200 บาท
คุณแม่ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	100 บาท

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม เจริญกรุง 89 และบุตรธิดา	100 บาท
อุทิศให้คุณพ่อเหล็กซวง แซ่ตั้ง	100 บาท
คุณยุพาวดี-คุณยุวดี ธนสิทธิวงศ์ อุทิศให้คุณพ่อเหล็กซวง แซ่ตั้ง	80 บาท
คุณพุทธาพร ว่องขเจน-คุณธนาพันธ์ นุ่มนาม	60 บาท
คุณอรจรีย์ ณัฐกร	50 บาท
คุณกุลอุมา รุจิรวรนนท์	35 บาท
คุณอุดมพร ว่องขเจน	20 บาท
คุณณัฐนันท์ ผิวแก้ว อุทิศให้คุณสาลี พันธุ์น้อย	20 บาท

บริจาคผ่านคุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน

คุณคลัง-คุณงามจิตต์-คุณศุภมาศ-คุณปิยะฉัตร- คุณเถลิงศักดิ์ รุ่งเจริญรวยยิ่ง	300 บาท
คุณเท่งหลี-คุณเฮียะ แซ่ก๊วย และครอบครัว	100 บาท
คุณพ่อเต็กฮ้อ-คุณแม่เต็กฮั้ว แซ่ตั้ง	100 บาท
อุทิศให้คุณย่าเซี่ยมเกียว แซ่อึ้ง-คุณพ่อวิรุฬห์ เรืองเดชมงคล- คุณพ่อเชี่ยงจั๊ว แซ่ตั้ง-คุณแม่เง็กหงษ์ แซ่ฉั่ว- คุณแม่วิภา ผลใหญ่	100 บาท
คุณสุภาพร เรืองเดชมงคล อุทิศให้หอย-ปลา-กบ-นกพิราบ-เป็ด-ไก่ และสุนัขชื่อ "นังเข่ง"	100 บาท
อุทิศให้คุณธีระพล-ด.ญ.สุชาดา-ด.ช.พิสิฐ- ด.ช.ตรีจักร เรืองเดชมงคล	100 บาท
คุณสมศักดิ์-คุณวิไลพร ตู้ปัญญากนก-บุตรธิดา และหลาน ๆ	100 บาท
คุณธีรวัฒน์-คุณลัดดา-คุณเสาวนีย์ ตั้งวัฒนกุล	100 บาท
คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน และบุตรธิดา	100 บาท
คุณอรดี เปรี่ยมจันทร์	100 บาท
คุณเจือ-คุณสุจิตรา ภวสันต์ และครอบครัว	100 บาท

คุณอนุวัตร-คุณสุดจิต ศวัสตนานนท์ และครอบครัว 100 บาท
คุณปรีชา ประทีปธีรานันต์ และครอบครัว 100 บาท
คุณฐิติณัฐ ประทีปธีรานันต์ 100 บาท
คุณพรศักดิ์-คุณรัชฎาพร-ด.ญ.ตรีประดับ อุทัยเศรษฐวัฒน์ 100 บาท
คุณพงศธร-คุณสุนิสา เรืองเดชมงคล และบุตรธิดา 100 บาท
คุณพงศธร เรืองเดชมงคล อุทิศให้ครอบครัวสุนัขจิ้งจอกสีขาว-ม้าหมีขาว- สุนัขจิ้งจอกสีขาวแม่ลูกอ่อน-แมวน้ำ-เสือภูเขา-ปลาวาฬ-เก้ง-กวาง 100 บาท

บริจาคผ่านคุณศิริลักษณ์ สุระวัฒน์เจริญ

คุณอุไรรัตน์ ภัคโภไคร 5,000 บาท
คุณแม่ซิ้วเค็ง แซ่ลี้-คุณศิริลักษณ์ สุระวัฒน์เจริญ 1,900 บาท
คุณจินตนา นันทนวิจิตร 200 บาท
คุณนันทิพร นันทนวิจิตร 200 บาท
คุณหลี่ฮุ้ง แซ่เฮียบ 200 บาท

พนักงานธนาคารไทยพาณิชย์ สุรวงศ์ 2

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 4 ท่าน 700 บาท
คุณง้วน แซ่คู-คุณนวรัตน์ กรประภาสิทธิ 500 บาท
คุณนงนภา กิติกังสดาร และครอบครัว 400 บาท
คุณพิจิตรา-คุณอธิทัย ศักดิ์อุดมขจร 400 บาท
คุณศิริวรรณ-คุณชลดา เอื้อชัยนุวัฒน์ อุทิศให้คุณกีปึ้ง แซ่ลิ้ม-ด.ญ.รุจิรักษ์ อิ่มประเสริฐสุข (น้องมาย) 300 บาท
คุณปพน ลิ้มสุธรรมชน 200 บาท
คุณกัลยา พรช่วยกอบกุล 200 บาท
คุณสมเกียรติ-คุณอารมย์ อินทรพัฒนาวาณิช 200 บาท
คุณสมบัติ ตั้งจินดาวงศ์ 200 บาท

คุณธวัชชัย-คุณอรุณรัตน์ วัธนากุล	200 บาท
คุณสมพร สุขสมโฉม	100 บาท
คุณวิเชียร มงศวงศกร	100 บาท
คุณพรเทพ กิจประเสริฐพร	100 บาท
คุณกมล ตันเรือง	100 บาท
คุณอนงค์ ตั้งกมลงามสกุล	100 บาท
คุณไพรัช จงก้องเกียรติ	50 บาท

บริจาคผ่านคุณพจนา ดวงอนันต์

ฉีโหย่วฉิ้ง	100 บาท
คุณคำสุข พันธ์จินดา	100 บาท
ฉีฤกวง	100 บาท
จางเหม่ยเจียว	100 บาท
ฉีจินจี	100 บาท
ฉีอวี้เยว่	100 บาท
ฉีตงหัว	100 บาท
ฉีหนันหัว	100 บาท
เฉินเหวินเปียว	100 บาท
จางลี่เจียว	100 บาท
เฉินจงหมิน	50 บาท
เฉินซือซือ	50 บาท
เฉินจงเผิง	50 บาท
ฝงซีเซียง	50 บาท

บริจาคผ่านคุณชลาพันธ์ เทพพรชัย

คุณเทพ-คุณอำไพ เทพพรชัย	200 บาท
คุณชลาพันธ์-คุณอมาวสี เทพพรชัย	200 บาท

คุณหทัยรัตน์-คุณเกษมสันต์ เทพพรชัย	200 บาท
ตระกูลเทพพรชัย	100 บาท
คุณสุจิตรา เทพพรชัย	100 บาท
คุณพงษ์ศักดิ์-คุณเวชยันต์ เอกกิตติเสถียร	100 บาท
อุทิศให้บรรพบุรุษ-ญาติมิตร-สรรพสัตว์	100 บาท
อุทิศให้ปู่ฤาษีนารอด-ปู่ฤาษีนารายณ์ และปู่ฤาษี 108 พระองค์	100 บาท
อุทิศให้คุณจำลอง-คุณซุ่ยฮง ทิพย์เจริญพร	100 บาท
คุณจิรวิทย์ เทพพรชัย และครอบครัว	100 บาท
ตระกูลทิพย์เจริญพร	100 บาท

บริจาคผ่านคุณพัชรินทร์ รัตนพรศิริ

คุณชัยพงษ์ ชูประเสริฐโชค	400 บาท
คุณปิยวัฒน์-คุณณัฐพล ชูประเสริฐโชค	300 บาท
คุณพัชรินทร์-คุณวิไล-คุณอุดม รัตนพรศิริ	200 บาท
คุณเรวดี ภาวศุทธิรัตน์	100 บาท

บริจาคผ่านคุณนฤมล ทรงวัฒนา

คุณแม่จรูญ จิตติกุล อุทิศให้คุณจรัญ คงเจริญ	1,000 บาท
คุณจีรนันท์ ปานสีสด	800 บาท
คุณอุไรพร พลนอก	300 บาท
คุณพ่อไคซัน แซ่ล้อ-คุณนฤมล ทรงวัฒนา	300 บาท
คุณนงลักษณ์ เภาสุข	200 บาท
คุณสุนันท์-คุณพิศิษฐ์ วงษาราษฎร์	200 บาท
คุณบรรเลง เกษสุวรรณ	100 บาท
คุณพ่อฟุ้ง ใหม่อินทร์	100 บาท
คุณแม่เอ็ง แซ่อึ้ง	100 บาท
คุณประมุข พานิชเจริญ	50 บาท

คุณธัญญารัตน์ รัตนเศียร และลูกหลาน	50 บาท
คุณมาลัย เปาริกรัตน์	50 บาท
คุณภัคนา แซ่เอี๊ยบ	50 บาท
คุณปนัดดา แก้วกร	40 บาท
ด.ญ.พนารัตน์ ไชยวรรณ	20 บาท
ด.ช.วุฒิชัย เสภา	20 บาท
ด.ช.จักรกฤษณ์ บัวศรี	20 บาท
ด.ช.พรชัย ฆ้องน้อย	20 บาท

บริจาคผ่านคุณศิริวรรณ รวมทวี

ครอบครัวจินตวลากร	300 บาท
ครอบครัวรวมทวี	300 บาท
ครอบครัวหวังภุชเคนทร์	300 บาท
ครอบครัวกุลจันทร์	300 บาท
คุณศิริวรรณ-คุณศุภโชค รวมทวี	300 บาท
คุณชัยเลิศ รวมทวี	100 บาท
MS. SHOKO YAMAGUCHI	100 บาท

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่าตายาย บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ญาติสนิทมิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพทุกชาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้อโหสิกรรมและตัดวิบากกรรมที่มีต่อกัน ด้วยเทอญ

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุดท.พ.บัญชา ศิริไกร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เที่ยวเมืองนรก	6 บาท
- เที่ยวเมืองสวรรค์	6 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	6 บาท
- เส้นทางอริยะ	6 บาท
- ประวัติพระอรหันต์จี้กง	4 บาท
- ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	4 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	4 บาท
- ธรรมญาณ	4 บาท
- 7 อริยเจ้า	4 บาท
- สังสารวัฏ	4 บาท
- จะไปนิพพานไม่ใช่เรื่องยาก	4 บาท
- ร้อยขันติ	4 บาท
- ตรัยรัตน์กับเซ็น	6 บาท
ชุด ช.วัฒนา	**ค่าส่งเล่มละ**
- บันทึกท่องนรกภูมิ	6 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	4 บาท
ชุด กฏแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์	**ค่าส่งเล่มละ**
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3, 4, 5, 6	6 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณทัต	**ค่าส่งเล่มละ**
- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1-11 (เล่ม 2-4 หมด)	4 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 ท่องอเวจี	4 บาท

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล (ต่อ) **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 2 เทวาไขปัญหา 4 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี 4 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด 4 บาท
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1 4 บาท
- เล่ม 6 พระโอวาท - เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม 4 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2 4 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ 4 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์ 4 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน 4 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม 4 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู 4 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา 4 บาท
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม 4 บาท
- เล่ม 15 ทางสว่าง 4 บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเซียน 4 บาท

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม **ค่าส่งเล่มละ**

- อภินิหารโปรดชาวโลก 4 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล) 4 บาท

ชุด สิริเทพ เทวาพร **ค่าส่งเล่มละ**

- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1 4 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก 4 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย 4 บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2 4 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ 4 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์ 4 บาท

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย	ค่าส่งเล่มละ
- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	4 บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	4 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	4 บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า	4 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	4 บาท
- เล่ม 6 โยนกนคร	4 บาท
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน	4 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร	4 บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย	4 บาท
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช	4 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์	4 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย	4 บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม	4 บาท

หนังสือเล่มอื่น ๆ	ค่าส่งเล่มละ
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	4 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล	4 บาท
- คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	4 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	4 บาท
- สุสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	4 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ	หมด
- ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	4 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	4 บาท
- กินเจเว้นกรรม	4 บาท

หนังสือเล่มอื่น ๆ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- คิริมานนทสูตร	4 บาท
- ท่านถามเราตอบ	4 บาท
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ	4 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจิ๊กงมหาเถระ 1-3	4 บาท
- แค่เอื้อม	4 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	4 บาท
- พระกษิติครรภโพธิสัตว์	4 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3	4 บาท
- มนุษย์ยังจะบริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	4 บาท
- ก้าวย่างบิณฑบาต	6 บาท
- มหามงคลคาถา	4 บาท

ผู้ใดต้องการ กำเนิดเซียน
ติดต่อได้ที่

ทันตกิจคลีนิค

ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ประตูน้ำ)

745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี

กรุงเทพมหานคร 10400

โทร. 02-252-9484, 02-252-6297

ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9.00-19.00 น. (เว้นวันอาทิตย์)

คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.ยานนาวา)

ตู้ ปณ. 107 ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120 หรือ

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505, มือถือ 09-811-4437

โรงเจลั้งเต็กตึ้ง

236 ซอยอาภาภิรม (ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์สัมพันธ์)

ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทร. 02-513-1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 4 บาท

แจ้งข่าวการกุศล
ปลดปล่อยชีวิตสัตว์

เนื่องในวันมาฆบูชา - วิสาขบูชา เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา และวันที่ 5 ธันวาคม เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ ทางเราผู้จัดพิมพ์หนังสือธรรมะได้จัดให้มีการปลดปล่อยไถ่ชีวิตโค-กระบือและสัตว์น้ำ หากท่านผู้ใดมีจิตเมตตาร่วมสร้างบุญกุศล โปรดส่งจดหมายพร้อมชื่อ สกุล, ที่อยู่ และธนาณัติในนามของดิฉัน สั่งจ่าย ปณ. ยานนาวา ตามที่อยู่ข้างล่างนี้

คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.ยานนาวา)

ตู้ ปณ. 107 ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120 หรือ
383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา
บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500
โทร. 02-268-1505, มือถือ 09-811-4437

ท่านผู้ใดรวบรวมเงินครบ 1 ตัว(13,000บาท) ทางโรงฆ่าสัตว์ และกรมปศุสัตว์จะมีใบเสร็จรับเงินและใบอนุโมทนาส่งถึงท่านโดยตรง

จาก
กัลยา ศักดิ์คงกระพัน
7 มกราคม 2544

เชื่อฟัง 3 (ซำซ้ง)

1. ตอนยังไม่ออกเรือน เชื่อฟังบิดามารดา

2. ออกเรือนแล้ว เชื่อฟังสามี

3. สิ้นสามีแล้ว ฟังบุตร (เลี้ยงดูพ่อแม่สามี หากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรแต่งงานใหม่ เมื่อบุตรโตแล้วเป็นคนดีมีความสามารถ ก็มอบกิจการให้บุตรจัดการดูแลเทน ส่วนตนคอยให้คำแนะนำ)

คุณธรรมแม่บ้าน 4 (สี่เต๊ก)

1. ความประพฤติงาม คือ สงบเสงี่ยมเจียมตัว ประพฤติอยู่ในกรอบประเพณีอันดี

2. วาจางาม คือ พูดจาไพเราะ ไม่พูดคำเท็จ คำหยาบ นินทา ด่าทอ เพ้อเจ้อ หรือพูดยุแหย่ให้เกิดความแตกแยก

3. งานงาม คือ มีฝีมือรู้หน้าที่การเรือนการครัว เย็บปักถักร้อย ขยัน อดทน ประหยัด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย

4. หน้าตางาม คือ หน้าตาสะอาด ผมเผ้าเรียบร้อย ไม่บึ้งตึง ไม่ตบแต่งด้วยเครื่องสำอาง สวมใส่เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยสีพื้นเรียบๆ ไม่เป็นดอกหรือลวดลายฉูดฉาด กิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนโยน

บทสวดบูชา พระแม่กวนอิม

(ภาคภาษาจีนกลาง)

นามอ ต้าฉือต้าเปย• จิ้วขู่จิ้วน่าน• ก่วงต้าหลิงก่าน• กวนซื่ออินผูซา

(สวด 3 เที่ยว จบแต่ละเที่ยวกราบ 1 ครั้ง)

นามอฝอ • นามอฝ่า • นามอเซิง • นามอ • จิ้วขู่จิ้วน่าน • กวนซื่ออินผูซ่า • ต๋าจือตอ • อาน • เฉียล่าฟาตอ • เฉียล่าฟาตอ • เฉียฮูฟาตอ • ล่าเฉียฟาตอ • ล่าเฉียฟาตอ • ซอพอฮู • เทียนหลอเสิน • ตี้หลอเสิน • เหยินหลีน่าน • น่านหลีเซิน • อี๋เชี่ยใจยาง • ฮั่วเหวยเฉิน • นามอ • หมอฮูปอเย่ • พอหลอมี่

คาถาพระแม่กวนอิม

(คำสวดทุกเช้า–ค่ำ อย่างน้อย 108 ครั้ง)

จีนกลาง .... โอม, มาหนี ปามีหุ้ง นามอ กวนซื่ออินผูซา
แต้จิ๋ว .... โอม, มะนี ปะมีฮง นำมอ กวงซีอิมผ่อสัก
จีนกลาง .... นามอ อามีทอฝอ หรือ
จีนแต้จิ๋ว .... นำมอ ออมีทอฮุก หรือ
อังกฤษ .... NAMO AMITABHA (นามอ อามีตาบา)

กำเนิดเซียน

ซ้ำเหมาแปล